

Susan Elizabeth Phillips

TÖRÉKENY SZÍV

A mű eredeti címe: THIS HEART OF MINE

Copyright © 2001 by Susan Elizabeth Phillips

Fordította: Molnár Gabriella

Szerkesztette: Walter Béla

Kiadási és fordítási jogok fenntartva! © 2003, J LX Kiadó

Minden jog fenntartva! / All rights reserved!

Főszerkesztő:

Laux József

ISBN 963 305 188 6

Készült a debreceni Kinizsi Nyomdában Felelős vezető: Bördös János

JILL BARNETTNEK,
mert tehetséges kerítőnő

Daphne, a nyúl éppen csillogó lila körömlakkját nézegette, amikor Benny, a borz elhúzott mellette piros mountain bike-ján és fellökte.

- Ó, te bosszantó borz! - kiáltotta a nyúl. - Megérdemelnéd, hogy kilyukasszam a kerekedet.

- Daphne bukfencet vet

Aznap, amikor Kevin Tucker kis híján megölte, Molly Somerville megesküdött rá, hogy soha többé nem lesz szerelmes olyasvalakibe, aki nem viszonzza az érzelmeit. Éppen a jeges foltokat kerülgette a Chicago Stars stadionjának parkolójában, amikor Kevin előrobbsant a semmiből vadonatúj száznegyvenezer dolláros tűzpiros Ferrari 355 Spiderével. Az úton alacsonyan ülő kocsi csikorgó kerekekkel, bögő motorral, hóíét spriccelve fordult be a sarkon. A hátulja kifarolt, Molly hátraugrott, nekiesett sógora Lexusának, elvesztette az egyensúlyát és füstölgő kipufogófelhőbe borulva a földre pottyant.

Kevin Tucker még csak nem is lassított.

Molly fogcsikorgatva bámult a halványuló hátsó lámpák után, s feltápászkodott. Sáros latyak áztatta méregdrága Comme des Garon nadrágja egyik szárát, összepiszkolta Prada táskáját, olasz csizmája végigkarcolódott. - Ó, te bosszantó izomagyú - mormolta maga elé. - Megérdemelnéd, hogy kasztráljalak.

A férfi még őt sem látta, pláne nem azt, hogy majdnem megölte! Persze ez nem volt új. Mióta a Chicago Stars futballcsapatában játszott, Kevin Tucker még egyetlen egyszer sem nézett rá.

Daphne leporolta bolyhos fehér farkát, megtörölte fényes kék nyúlcipőjét, s elhatározta, hogy megveszi a világ leggyorsabb görkorcsolyáját. Olyan gyorsat, hogy utolérhesse vele Benny a mountain bike-on...

Molly néhány másodpercig fontolóra vette, hogy üldözőbe veszi Kevint zöld Volkswagen Beetle-jével, amit használtan vásárolt, miután eladta Mercedesét, de bármennyire is élénk volt a fantáziája, nem tudta elképzelni, hogy a verseny számára kedvező eredménnyel zárulhatott volna. Fejét csóválva sietett a Stars stadionjának bejárata felé. A férfi vakmerő, ám sekélyes volt, csak a futball érdekelte. Ami sok, az sok. Neki nem kell viszonzatlan szerelem!

Nem mintha ez igazi szerelem lett volna. Platói imádattal csüggött a gazfickón, ami megbocsátható lett volna, ha tizenhat éves, de nevetséges volt egy huszonhét éves lánytól, akinek az IQ-ját hajsza választotta el egy zsenijétől.

Vastag.

Meleg légáram csapta meg, amikor belépett az előcsarnok üvegajtáján, amit a csapat lógója, égbék ovális mezőben három egymásba kapcsolódó aranycsillag díszített. Már nem töltött itt annyi időt, mint középiskolás korában. Akkor is idegennek érezte magát. Mint ízig-vérig romantikus lélek, jobban szeretett beletemetkezni egy igazán jó könyvbe, vagy múzeumban nézelődni, mint azt bámulni, hogyan mennek egymásnak a játékosok. Persze elkötelezett Stars rajongó volt, de a lojalitása inkább családi hagyományokból, sem mint a természetéből fakadt. Izzadtság, vér és a válltömések vad egymásnak feszülése éppúgy ellenkezett a jóérzésével, mint... nos... Kevin Tucker.

- Molly néni!

- Már vártunk!

- Nem találsd ki, mi történt!

Mosolyogva nézte, ahogy tizenegy éves unokahúgai lobogó szőke hajjal berohannak az előcsarnokba.

Tess és Julié anyjuk, Molly nővére, Phoebe miniatűr változatai voltak, egyetétjű ikrek, bár Tess farmert és bő Stars pólót, Julié pedig fekete halásznadrágot és rózsaszín pulóvert viselt. Mindketten sportoltak, Julié a balettot szerette, Tess pedig csapatjátékokban jeleskedett. Vidám, derűs természetük miatt az osztálytársaik körében meglehetősen népszerűnek számító Calebowa ikrek igazi csapást jelentettek szüleiknek, ugyanis egyetlen ziccert sem hagytak ki.

Az ikrek csikorogva fékeztek Molly előtt. De bármit is akartak mondani, a torkukra forrt, amint megpillantották nagynénjük frizuráját.

- Jézusom, ez aztán vörös!

- Lángvörös!

- Nagyon kafa! Miért nem mondtad?

- Hirtelen döntöttem - felelte Molly.

- Én is befestem ilyenre - jelentette ki Julié.

- Nem a legjobb ötlet - tiltakozott sietve Molly. - Mit akartatok mondani?

- Apa tombol - közölte Tess tágra nyílt szemmel. Julié tekintete még inkább elkerekedett.

- Apa és Ron bácsi megint összekaptak Kevinnel. Molly hegyezte a fülét, bár már leszámolt a viszonzatlan szerelemmel. - Mit művelt már megint? Azon kívül, hogy majdnem elütött?

- Tényleg?

- Nem érdekes. Meséljete.

Julié nagy levegőt vett. - Egy nappal a Broncos meccs előtt kiugrott ejtőernyővel szabadesésben egy repülőből.

- Istenem... - Mollynak elszorult a szíve.

- Apa csak most tudta meg, és megbüntette tízezer dollárra!

- Húúú! - Amennyire Molly tudta, Kevin még soha nem kapott büntetést.

Az összekötő futballista először a júliusi edzőtábor előtt ragadtatta magát vakmerő kunsztokra, akkor egy amatőr salakpályás motorkerékpárversenyen vett részt, és megrándult a csuklója. Addig nem volt rá jellemző, hogy olyasmit tegyen, ami veszélyeztette volna a pályán való szereplését, ezért mindenki együtt érzett vele, különösen Dán, aki a tökéletes profi sportoló mintaszobrának tartotta Kevint.

Dán véleménye akkor kezdett megváltozni, amikor fülébe jutott, hogy Kevin egy siklórepülővel szálldosott Monument Valley fölött. Nem sokkal később vett egy Ferrari Spidert, amivel fellökte Mollyt a parkolóban, a múlt hónapban pedig a hétfői meccs utáni gyűlés befejeztével elhagyta Chicagót és Idahóba repült, hogy ott egy egynapos szűzhósielésen vegyen részt a Sun Valley egyik elhagyatott mélyedésében. Mivel Kevin nem sérült meg, Dán csak figyelmeztette. A legutóbbi szabadeséses ejtőernyős ugrással azonban nyilvánvalóan betelt a pohár.

- Apa még soha nem kiabált így - mondta Tess. - De Kevin sem hagyta magát, közölte, hogy tudja, mit csinál, nem történt semmi baja, apa pedig ne szóljon bele a magánéletébe.

Molly arca megrándult. - Fogadni mernék, hogy apádnak ez nem tetszett.

- Ekkor kezdett el csak igazán üvöltözni - folytatta Julié. - Ron bácsi megpróbálta lecsillapítani őket, de megjelent az edző, s ő is kieresztette a hangját.

Molly tudta, hogy nővére, Phoebe irtózik a kiabálástól. - Anyátok?

- Bement az irodájába.

Jól tette.

Tornacipő-csattogás szakította félbe őket, s Molly öt éves unokaöccse, Andrew viharzott be a sarkon ugyanúgy, mint Kevin a Ferrarival. - Molly néni! Tudod, mi történt? - A kisfiú átölelte nagynénje térdét. - Olyan kiabálás volt, hogy megfájdult a fülem.

Mivel Andrewt nem csak apja vonzó külsejével, de Dán Calebowa bűgös hangjával is megáldotta a sors, Molly őszintén kételkedett ebben. Azért megsimogatta a kisfiú fejét. -

Szegénykém.

Andrew sebzett pillantással nézett fel rá. - Kevin pedig olyan, de olyan mérges lett apára, Ron bácsira és az edzőre, hogy kimondta azt a be betűs szót.

- Nem volt szép tőle.

- Kétszer is!

- Ó, drágám. - Molly visszafojtotta mosolyát. Mivel a Calebowl gyerekek rengeteg időt töltöttek az Országos Futball Liga játékosainak körében, elkerülhetetlen volt, hogy több trágárságot halljanak, mint kellett volna, de a családban szigorú szabályok érvényesültek. A csúnya beszéd súlyos büntetést vont maga után a Calebowl-házban, bár tízezer dollárra nem rúgott, mint Kevin esetében.

Mollynak nem fért a fejébe. Amit a legjobban gyűlölt ezzel a rajongással - extrajongással - kapcsolatban, az az volt, hogy éppen *Kevin* iránt, a föld legsekélyesebb férfia iránt érezte. Kevint nem érdekelte más, csak a futball. A futball és az üresfejű nemzetközi fotómodellek. Hol szedhette össze őket? www.pontagyúak.com?

- Szia, Molly néni.

Testvéreivel ellentétben a nyolcéves Hannah nem futva közeledett hozzá. Bár Molly mindannyiukat egyformán szerette, ez a sebezhető középső gyerek volt a szíve csücske, aki nem rendelkezett sem testvérei sportvirtusaival, sem határtalan önbizalmukkal. Álmodozó, romantikus lélek volt, érzékeny, egy túlradó képzelő-erővel bíró könyvmoly, s éppolyan nagy rajztehetség, mint a nagynénje.

- Tetszik a hajad.

- Köszönöm.

Átható szürke szeme észrevette, ami fölött testvérei elsiklottak, Molly sáros nadrágját.

- Mi történt?

- Elcsúsztam a parkolóban. Semmi komoly.

Hannah beleharapott az alsó ajkába. - Hallottál már Kevin és apa szóváltásáról?

A kislány izgatottnak látszott, s Mollynak volt némi fogalma róla, miért. Kevin időről-időre felbukkant a Calebowl-házban, s a nyolcéves Hannah éppúgy fülig beleszeretett, mint örült nagynénje. A kislány bolondulása azonban Mollyéval ellentétben ártatlan volt.

Mivel Andrew még mindig a térdét ölelte, Molly kinyújtotta a karját Hannah felé, aki odabújt *hozzá*. - *Az* embereknek vállalniuk kell tetteik következményét, drágám, s ez alól Kevin sem kivétel.

- Szerinted mit fog tenni? - suttogta Hannah.

Molly szinte biztosra vette, hogy vigasztalódik egy újabb fotómodellel, aki az angol nyelvnek éppannyira nem mestere, mint amennyire az erotika műfajának igen. - Megnyugszik és minden rendben lesz.

- Félek, hogy valami örültséget csinál.

Molly hátrasímtotta Hannah egyik világosbarna hajfürtjét. - Például kiugrik ejtőernyővel egy repülőből, mint egy nappal a Broncos meccs előtt?

- Nem gondolkodott.

Molly kételkedett benne, hogy Kevin csökött agya bármire is tudna gondolni a futballon kívül, de ezt a megfigyelését nem akarta megosztani Hannah-val. - Beszélek anyáttal, aztán mehetünk.

- Hannah után én jövök - figyelmeztette Andrew, mikor végre elengedte a lábát.

- Nem felejtettem el. - A gyerekek felváltva aludtak Molly kis North Shore-i lakásában. Általában hétvégeken maradtak nála, s nem egy keddi napon, mint ma, de holnap tanfelügyelő érkezik az iskolába, s Molly úgy gondolta, elkel Hannah-nak még több figyelem.

- Hozd a hátizsákod. Nem maradok soká.

Otthagyták a gyerekeket, s elindult a folyosón, melynek falain a Chicago Stars történetét bemutató fényképek sorakoztak. Az első az édesapját ábrázolta, s látta, hogy nővére megerősítette a fekete szarvakat, amiket valamikor régen Bért Somerville fejére festett.

Ó alapította a Chicago Starst, s bár már évekkel ezelőtt távozott az élők sorából, kegyetlenségei elevenen megmaradtak mindkét lánya emlékezetében.

Phoebe Somerville Calebow, a Stars jelenlegi tulajdonosának hivatalos portréja következett, majd a férje, Dán Calebow fényképe abból az időből, amikor még a Stars vezetőedzője volt, nem pedig az elnöke. Molly szeretetteljes mosollyal nézegette temperamentumos sógora fotóját. Tizenöt éves kora óta Dán és Phoebe nevelték, s a legrosszabb formájukban is sokkal jobb szülők voltak mindketten, mint amikor Bért Somerville a legjobb.

Ron McDermittnek, a Stars igazgatójának, a gyerekek Ron bácsijának a fényképe sem hiányzott. Phoebe, Dán és Ron keményen dolgoztak, hogy egyaránt megfeleljenek mind a családi élet, mind azon kihívásoknak, amit egy első osztályú csapat irányítása jelentett.

Molly gyors kitérőt tett a mosdóba. Leterítette a kabátját a csap mellé, s kritikus pillantást vetett a hajára. Bár a rövidre vágott, tépett frizura kiemelte a szemét, ennyivel nem elégedett meg. Sötétbarnáról égővörösre festette tincseit. Úgy nézett ki, mint egy bíboros.

A hajszíne legalább feldobta kissé hétköznapi arcvonásait. Nem mintha oka lett volna panaszra a külsejét illetően. A szeme és a szája rendben volt. Az alakja szintén, se nem túl sovány, se nem túl kövér. Egy pillantás a dekoltázsára meggyőzte arról, amibe már régen beletörődött - ahhoz képest, hogy egy táncosnő lánya, az élet szűkmarkúan bánt vele.

A szeme azonban szép volt, s Molly szerette azt hinni, hogy mandulavágású mivolta titokzatos pillantást kölcsönzött neki. Gyerekkorában ég)' kombinét húzott a szája elé, mintegy fátyolként, s azt játszotta, hogy gyönyörű arab kém.

Sóhajtott, lemosta a sarat őskori Comme des Garons nadrágjáról és letörölte imádott, bár megkopott Prada táskáját. Amikor minden tőle telhetőt megtett, felkapta steppelt barna kabátját, amit leárazáskor vett a Target-ban, s elindult a nővére irodája felé.

December első hete volt, a személyzet egy része már hozzálátott a karácsonyi dekorációk kihelyezéséhez. Phoebe ajtaján egy karikatúra lógott, amit Molly rajzolt a Mikulásról Stars mezben. Bekukkantott. - Itt van Molly néni!

Arany karperecek csilingeltek, mikor szőke bombázó nővére ledobta a tollat. - Hála istennek. Most éppen józan... Jézus Mária! Mit műveltél a hajaddal?

Szőke hajával, borostyánszínű szemével és kiváló alakjával Phoebe úgy festett, ahogy Marilyn Monroe festhetett volna negyvenes éveiben, ha megéri, bár Molly nehezen tudta elképzelni Marilynt szőlőlekvár folttal a selyemblúza elején. Csinálhatott magával bármit, ő soha nem tudott olyan szép lenni, mint a nővére, de nem bánta. Csak kevesen tudták, mennyi szenvedést okozott Phoebének kíváncsú teste és démoni szépsége.

- Ó, Molly, már megint. - Nővére megrökönyödése láttán Molly már sajnálta, hogy nem tett kalapot.

- Nyugi. Nem lesz semmi baj.

- Hogy lehetnék nyugodt? Valahányszor drámai változás megy végbe a frizurádon, mindig történik valami.

- Már rég kinőttem abból a korból. Pusztán szépezési szándékok vezéreltek.

- Nem hiszek neked. Ugye megint valami örülségre készülsz?

- Nem! - Ha elég gyakran mondogatja, talán sikerül magát is meggyőznie.

- Csak tízéves voltál - mormolta maga elé Phoebe. - A bentlakásos iskola legokosabb és legjobb magaviseletű diákja. Aztán egyszer csak bűzbombát robbantottál az ebédlőben.

- Csak kémiai kísérletet folytattam.

- Tizenhárom éves lettél. Csendes voltál. Szorgalmas. A bűzbombás incidens óta nem tettél rossz fát a tűzre. Aztán zselézni kezdted a hajadat. Csiribi-csiribá, abrakadabra! Bezsáskoltad Bért egyetemi kupáit, hívtad a lomtanítókat és elvi tetted.

- Ez az egy neked is tetszett, valld be.

Phoebét elragadta hév és nem ismert be semmit. - Négy év telt el. Négy évig olyan jó voltál, mint a kis-angyal és remekül tanultál. Dán és én befogadtunk a házukba, a

szívünkbe zártunk. Az utolsó évben minden esélyed megvolt rá, hogy mint évfolyamelső te mond a búcsúztatót. Volt biztos otthonod, családot, akik szerettek... te voltál a diáktanács alelnöke, miért is aggódtam volna, amikor kék és narancssárga csíkokat festettél a hajadba?

- Ez volt az iskola színe - jegyezte meg Molly elgyengülve.

- A rendőrség felhívott, hogy a húgom, az én szorgalmas, eszes húgom szándékosan tűzriadót csinált az ötödik óra utáni ebédidőben! A mi kis Mollynk nem érte már be *apró* csínytevással. Ó, nem... Egyenesen *bűncselekményt* követett el!

Ez volt a legszörnyűbb. Csalódást okozott azoknak, akik szerették, s egy év bírói felügyelet és több órányi közmunka után sem tudta megmagyarázni, miért. Csak később, amikor másodéves hallgató lett a Northwestern, döbrent rá maga is.

Tavasszal, a záróvizsgák előtt. Hirtelen nyugtalanság tört rá, s képtelen volt koncentrálni. Tanulás helyett romantikus könyvek tömegét olvasta ki, rajzolt, vagy a haját bámulta a tükörben, és valami Raffaello-korabeli frizura után áhítozott.

Phoebe riasztotta fel gondolataiból azzal, hogy talp-ráugrott. - Legutoljára pedig...

Molly arca megrándult, pedig tudta, hogy a nővére ide fog kilyukadni.

- ... legutoljára, amikor ilyen drasztikusan megváltoztattad a frizurádat, két éve, amikor kefehaját csináltattál magadnak...

- Akkor az volt a divat, jól állt. Phoebe a fogát csikorgatta. - Kidobtál az ablakon *tizenöt millió dollárt!*

- Nos... a kettő csak véletlen egybeesés.

- *Ha!*

Molly tizenöt milliomodjára is elmagyarázta, miért tette. - Fojtogatott Bért pénze. Minden hidat fel kell égetnem, ami a múltamhoz kötött, hogy új életet kezdhessek.

- Nyomorúságos életet.

Molly mosolygott. Bár Phoebe soha nem ismerte el, pontosan értette, miért mondott le az örökségéről. -Nézd a jó oldalát. Alig tudják páran, hogy szegény vagyok. Azt hiszik, merő passzióból van használt Beetle-m és élek egy vécénagyságú lakásban.

- Imádod.

Molly nem is próbálta tagadni. A lakása volt a legértékesebb tulajdona, s örömmel töltötte el a tudat, hogy ő keresi meg minden egyes fityingjét a havi közös költségnek. Csak az tudta megérteni, mit jelent ez neki, aki igazi otthon nélkül nőtt fel.

Úgy döntött, témát vált, mielőtt Phoebe ismét belelendül. - A gyerkőcök mondták, hogy Dán megvágta Mr. Sekélyest tizenötezer dollárral.

- Szeretném, ha nem nevezné így. Kevin nem sekély és, csak...

- Érdeklődéshányban szenved?

- Komolyan mondom, Molly, nem értem, miért gyűlölöd ennyire. Tíz szót sem váltottál vele ennyi év alatt.

- Szándékosan. Kerülöm azokat az embereket, akik csak futballnyelven beszélnek.

- Ha jobban ismernéd, éppúgy csodálnád, mint én.

- Nem fura, hogy többnyire csak olyan nőkkel randizik, akik törik az angolt? Persze ez megóvja attól a kis kellemetlenségtől, hogy társalognia kelljen szex helyett.

Phoebe önkéntelenül felnevetett.

Bár Molly szinte mindenbe beavatta a nővérét, azt még előtte is titkolta, hogy belehabarodott a Stars összekötőjébe. Nemcsak hogy megalázó lett volna, de Phoebe elárulta volna Dannek, aki idegrohamot kapott volna. A sógora anyatigrisként óvta Mollyt, s nem szívesen engedte egyetlen sportoló közelébe sem, kivéve ha az illető boldog házasságban élt vagy meleg volt.

Az emlegetett számár ebben a pillanatban berontott az irodába. Dán Calebowl jól megtermett, szőke és jóképű volt. Az idő kegyesen bánt vele, s az alatt a tizenkét év alatt, amióta Molly ismerte, a ráncok, amik megjelentek férfias arcán, csak még karakteresebbé tették vonásait. Egyéniségéből olyan ember tökéletes magabiztossága sugárzott, aki pontosan tudja, mit akar.

Dan vezetőedző volt, amikor Phoebe megörökölte a Starst. Sajnos Phoebe még csak nem is konyított az amerikai futballhoz, s a férfi azonnal hadat üzent neki. Korai csatározásai olyan harciasak voltak, hogy Ron McDermitt egyszer felfüggesztette Dant, amiért megsértette Phoebét, de egymás iránti mérgük nemsokára valami teljesen másba csapott át.

Molly legendásnak tartotta Dán és Phoebe szerelmét, s már régóta eldöntötte, hogy - ha nem sikerül az övékéhez hasonló nagy szerelmet megtalálnia -, inkább lemond minden kapcsolatról. Csak az Igazival volt hajlandó beérni, s erre körülbelül akkora volt az esély, mint hogy Dán eltörölje Kevin büntetését.

Sógora automatikusan megölelte. Dán mindig ölelgetett valakit a családból. Mollynak megpendült egy húr a szívében. Az évek során számos tisztességes fiúval randevúzott, s még arról is igyekezett meggyőzni magát, hogy egyik-másikba szerelmes, de abban a pillanatban kiábrándult, amint rádöbrent, hogy csak árnyéka a sógorának. Kezdte azt hinni, hogy soha nem fog találni még éget' illet.

- Phoebe, tudom, hogy szereted Kevint, de ezúttal túl messzire ment. - A férfi alabamai kiejtése még vontatottabbá vált, amikor dühöngött.

- A múltkor is ezt mondtad - felelte Phoebe. - De te is kedveled.

- Nem értem! A futball a legfontosabb az életében. Miért akarja mindenáron elszúrni?

Phoebe negédesen mosolygott. - Te talán mindenkinél jobban tudod erre a választ, mivel te is nagy pancser voltál, mielőtt velem találkoztál.

- Bizonyára összekeversz valakivel.

Phoebe nevetett, Dán haragos tekintete pedig utat engedett annak a bizalmas mosolynak, amit Molly már ezerszer látott, s annyira irigyelt. De aztán a férfi elkomorult. - Ha nem ismerném jobban, azt hinném, az ördöggel cimborái.

- Ördögökkel - vágott közbe Molly. - Akcentussal beszélő, nagy mellű ördögökkel.

- Ez természetes velejárója annak, aki futballjátékos, ezt soha ne felejtse el.

Molly nem akart többet hallani Kevinről, ezért megcsípte Dán arcát, és azt mondta: - Hannah vár. Holnap késő délután visszahozom.

- Ne engedd, hogy elolvassa a holnap reggeli lapokat.

- Persze. - Hannah elszontyolodott, ha az újságok bántották a Starst, s biztos volt, hogy Kevin büntetésén el fognak csemegézni.

Molly búcsút intett, elment Hannáért, megcsókolta az ikreket, s elindult hazafelé. Az East-West Tollwayan máris csúcsforgalom volt, s tudta, hogy beletelik legalább egy órába, míg eljut Evanstonba, a régi North Shore-i városba, ahol alma matere és jelenlegi otthona állt.

Miközben Hannah a napjáról csacsogott, Molly visszagondolt a Phoebével folytatott beszélgetésre és azokra az évekre, amikor megkapta az örökségét.

Bért végakarata szerint Phoebére szállt a Chicago S társ. Ami a sorozatos rossz befektetések után megmaradt a vagyonából, az lett a Mollyé. Mivel Molly kiskorú volt, Phoebe kezelte a hagyatékát, felduzzasztva azt tizenöt millió dollárra. Mikor Molly betöltötte a huszonegyedik életévét, s megszerezte újságírói diplomáját, végre megkapta az örökségét, s megkezdhetette egy előkelő élet mindennapjait a chicagói Aranypart egyik luxuslakásában.

Agyba-főbe vásárolta az általa oly nagyra tartott tervezők ruhakölteményeit, barátait ajándékokkal halmozta el, magát pedig meglepte egy méregdrága kocsival. Egy év múlva azonban végül el kellett ismernie, hogy a gazdagok unalmas élete nem neki való. Ő ahhoz szokott hozzá, hogy keményen dolgozzon, akár az iskolában, akár azokon a nyári munkahelyeken, amikhez Dán ragaszkodott, így elhelyezkedett egy újságnál.

A munka lekötötte, de nem volt elég kreatív ahhoz, hogy elégedettséggel töltse el, s kezdte azt érezni, hogy csak úgy csinál, mintha élne. Végül úgy döntött, kilép, hogy elkezdhesse dolgozni azon a romantikus családregényen, aminek a megírásáról mindig is álmodozott. Ehelyett azon kapta magát, hogy a Calebow gyerekeknek firkálgat történeteket, meséket egy mokány kis nyusziról, aki a legújabb divat szerint öltözködik, a Nightingale

Erdő szélén lakik egy házikóban, s mindig bajba kerül.

Papírra vetette a történeteket, majd mulatságos rajzokkal illusztrálta őket, amikhez mindig is nagy tehetsége volt, de soha nem vett komolyan. Megrajzolva tollal és tintával, majd kiszínezve rikító festékekkel, Daphne és barátai életre keltek.

Molly csakúgy dagadt a büszkeségtől, amikor egy kis chicagói kiadó megvásárolta első könyvét, a *Daphne bemutatkozik* címűt, mégha a honorárium alig fedezte is a postaköltséget. Végre megtalálta önmagát. Hatalmas vagyona miatt azonban inkább tűnt hobbinak, mint hivatásnak, amit csinált, s szüntelenül küzdött a feleslegesség érzésével. Egyre nyugtalanabbá vált.

Utálta a lakását, a ruhatárát, a frizuráját... A dzsesszes kis kefehaj sem segített. "Bizsergést érzett, hogy megszólaltassa a tűzriasztót. , De mivel azok az idők már elmúltak, egyszer csak ott találta magát az ügyvédje irodájában azt ecsetelve, hogy az összes pénzét egy fogyatékos gyerekeket megsegítő alapítvány javára akarja fordítani. Az ügyvéd megdöbbsent, Molly azonban most először érezte elégedettnek magát, mióta betöltötte a huszonegyedik életévét. Phoebének megadatott a lehetőség, hogy bizonyítson, amikor megörökölte a Starst, Mollynak azonban erre soha nem nyílt alkalm. Most igen. Amikor aláírta a papírokat, úgy érezte, óriási tehertől szabadult meg, s húsz centivel a föld felett jár.

- Szeretek itt lenni - sóhajtott Hannah, mikor Molly kinyitotta kicsi, második emeleti lakásának ajtaját. Molly is örömmel lépett be mindig, bármilyen kevés időre is távozott.

A házban az övé volt a legkisebb és legszegényesebb lakás, de a négy méteres belmagasság tágas érzetet keltett. Minden hónapban, amikor feladta a jelzálogrészletet, megcsókolta a borítékot, mielőtt a postaládába csúsztatta. Gyerekes rituálé volt, de nem tudta elhagyni.

Az emberek többsége azt hitte, hogy Mollynak még mindig volt részesedése a Starsban, s a legközelebbi barátai közül is csak páran tudták, hogy már nem gazdag örökös. Hogy kiegészítse a Daphne könyvekből származó szerény jövedelmét, szabadúszóként cikkeket írt egy *Chik* nevű tinimagazinnak. Hónap végére alig maradt kedvenc luxuscikkeire - divatos ruhákra és keményfedeles könyvekre, de nem bánta. Leárazáskor vásárolt és könyvtárba járt.

Az élet jó volt. Lehet, hogy a Nagy Szezelem elkerülte, de álmodozni csak szabad volt. Nem panaszkodhatott, s nem volt oka félni, hogy régi nyugtalansága váratlanul ismét visszatér. Új frizurájának kizárólag a divathoz volt köze.

Hannah ledobta a kabátját és leguggolt, hogy üdvözlje Roo-t, Molly szürke kis uszkárját. Roo és Caleb-ék uszkárja, Kanga, testvérek voltak.

- Hé, büdös, hiányoztam? - Molly lehajította a postáját, hogy egy csókot nyomjon Roo puha, szürke bóbitájára. Roo viszonzásképpen megnyalta Molly állát, majd lelapult, hogy tőle telhetően felmorduljon.

- Igen, igen, le vagyunk nyűgözve, ugye, Hannah? Hannah kuncogott és felnézett Mollyra. - Még mindig azt játsza, hogy rendőrkutya?

- A legszigorúbb. Ne ássuk alá az önbizalmát azzal, hogy megmondjuk neki, csak egy uszkár.

Hannah megölelte Roo-t, majd otthagya a kutyát és Molly íróasztalához lépett a tágas nappali egyik végében. - Írtál új cikket? Az „Éjszakai szenvedély” nagyon tetszett.

Molly mosolygott. - Rövidesen.

Hogy kielégítsék a piac igényeit, mindig sikamlósán sokatmondó címet adtak a *Chik*bt írt cikkeknek, bár a tartalmuk szelíd volt. Az „Éjszakai szenvedély” az alkalmi szex következményeit hangsúlyozta. A „Szűzből szexszimbólum” a sminkelésről szólt, a „Vad lányok” három tizenéves táborozásáról.

- Megnézhetem az új rajzaidat?

Molly felakasztotta a kabátjait. - Nincsenek. Még csak most gyűjtöm az ötleteket. - A könyvekhez néha haszontalan skiccek, máskor a szöveg készült el előbb. Most a való életből merített ihletet hozzá.

- Mondd el! Kérlek!

Mielőtt bármit is csináltak volna, mindig ittak egy sésze Constant Comment teát, s Molly a nappalival szemközti szűk kis konyhába ment, hogy vizet forral-on. A hálólhely a nappali fölötti galérián volt. A föld-zinti falakat könyvekkel megrakott fémplacok borították: Jane Austen regények, Daphne Du Maurier és [Anya Seton megkopott kötetei, Mary Stewart korai mű-i vei Victoria Holt, Phyllis Whitney és Dániellé Steel példányai mellett.

A szűkebb placokon puhafedeles történelmi- és romantikus regények, úti- és referenciakönyvek sorakoztak. Molly kedvenc világirodalmi írói is szép számmal képviseltették magukat híres nők életrajzi műveivel egyetemben. Azokat a gyerek-könyveket, amiket szeretett, a galérián tartotta. A Calebow gyerekek imádtak felkúporodni az ágyára egy egész halom könyvvvel, és töprengeni, hogy melyiket olvassák el.

Molly elővett két aranysegélyű, lila árvácskával díszített csészét. - Ma döntöttem el, hogy az új könyvem címe *Daphne bukfencet vet lesz*.

- Miről szól?

- Nos... Daphne a Nightingale Erdőben sétál a gondolataiba merülve, amikor Benny előtűnik a semmiből a mountain bike-ján, s ledönti a lábáról.

Hannah rosszállóan csóválta a fejét. -A bosszantó borz.

- Pontosan.

- Szerintem el kéne lopni Benny mountain bike-ját. Akkor nem okozna bajt.

Molly mosolygott. - A Nightingale Erdőben nem létezik lopás. Nem beszéltük ezt meg akkor, amikor azt akartad, hogy lopják el Benny jet skijét?

- De. - Hannah szája makacs vonallá keskenyedett; az apjától örökölte. - De ha van mountain bike és jet ski a Nightingale Erdőben, nem értem, miért ne lehetne lopás is. Benny igazából nem akar rosszat. Csak csintalan.

Molly Kevinre gondolt. - A csintalanságot és az ostobaságot csak egy hajszál választja el egymástól.

- Benny nem ostoba!

Hannah megütközve nézett, s Molly azt kívánta, bárcsak tartotta volna a száját. - Persze, hogy nem. Ő a legokosabb borz a Nightingale Erdőben. - Megborzolta unokahúga haját.

- Igyuk meg a teát, aztán kivisszük Roo-t sétálni a tópartra.

Mollynak csak késő este volt alkalma átnézni a postát, miután Hannah lefeküdt. Kitzte a telefonszámláját az íróáblára, majd szórakozottan kibontott egy hivatalosnak tűnő borítékot. Amikor meglátta a fejlécet, azt kívánta, bárcsak ne is törődött volna vele.

TISZTA GYERMEKEKET EGY TISZTA AMERIKÁÉRT!

Gyermekeit a homoszexualitás radikális elterjedése veszélyezteti! Az obszcén könyvekkel és felelőtlen televíziós műsorokkal, amik dicsőítik ezt a deviáns és erkölcsileg visszataszító viselkedést, a legártatlanab-bakat csábítják a perverzió ördögei...

A Tiszta Gyermekeket egy Tiszta Amerikáért, a TGYTA egy chicagói szervezet volt, melynek haragosan kimeredt szemű tagjai minden helyi fórumon megjelentek, hogy személyes paranoiájukat terjesszék. Bárcsak valami építőjellegetű dologra fordítanák az energiájukat, például hogy ne juthassanak fegyverek gyerekek kezébe, gondolta Molly, s kidobta a levelet a kukába.

Másnap késő délután Molly elengedte a kormányt, és megsimogatta Roo bóbitáját. Az imént vitte vissza Hannah-t a szüleihez, most pedig úton volt Cale-bow-ék Wisconsinban álló Door County-i nyaralója felé. Késő lesz, mire odaér, de az utak tiszták voltak, s JMollyt nem zavarta az éjszakai vezetés.

Hirtelen ötlettől vezérelve határozta el, hogy északra (utazik. A Phoebével folytatott tegnapi beszélgetése fényt (derített valamire, amit ő mindenáron tagadni igyekezett

(volna. A nővérének igaza volt. Az, hogy vörösre festette (a haját, nagy baj előjele volt. Visszatért belé a kisördög. Igaz, nem érzett kényszert arra, hogy tűzriadót csináljon, az a lehetőség pedig, hogy megszabaduljon a pénzétől, már nem állt fent. Tudatalatti azonban égett a vágytól, hogy ártson magának. Az a kellemetlen érzése támadt, hogy valami visszahúzza oda, amit már úgy hitt, hogy maga mögött hagyott.

Eszébe jutott, mit mondott neki az ügyvéd évekkal ezelőtt Northwesternben.

- Gyermekkorában azt hitte, hogy ha minden magától telhetőt megtesz, elnyerheti az apja szeretetét. Ha jó jegyeket visz haza, jól viselkedik, betartja a szabályokat, az apja büszke lesz magára. Ő azonban képtelen volt efajta szeretetre. Végül valami elpattant magában, s a legrosszabbat tette, amit csak ki tudott találni. A lázadása gyógyírként hatott, így élte túl.

- Ez nem magyarázat arra, amit a középiskolában tettem - mondta neki Molly. - Bért akkor már meghalt, én pedig Phoebével és Dannel éltem. Mindketten szerettek. S ott van a bolti lopás.

- Próbára akarta tenni Phoebe és Dán szeretetét. Molly reszketni kezdett. - Hogy érti ezt?

- Meg akart róla bizonyosodni, hogy feltétel nélkül szeretik, ezért valami szörnyűséget csinált, hogy lássa, maga mellett maradnak-e.

Mellette maradtak.

De akkor miért kísértette még mindig is ez a régi probléma? Már nem akarta tönkretenni az életét. Könyveket akart írni, élvezni a barátai társaságát, sétáltatni a kutyáját, játszani az unokahúgaival és unokaöccseivel. Hetek óta mégis nyugtalanság gyötörte, s egy pillantás égővörös hajára, ami tényleg borzalmas volt, meggyőzte, hogy ismét a szakadék szélén áll.

Amíg ez a sürgető vágy el nem múlik, meg kell őriznie a józanságát, s elbújni a világ elől egy hétre Door Countyban. Végére is milyen bajba keveredhetne ott?

Kevin Tucker hirtelen felriadt. A másik oldalára fordult, felnyögött, s megpróbált rájönni, hol van, de az üveg whisky, amivel elalvás előtt közelebbi ismeretségbe került, ezt nagyban megnehezítette. Normális esetben az adrenalin volt a legjobb kábítószer, ma este azonban úgy tűnt, az alkohol megfelelőképp helyettesíti azt.

Ismét meghallotta a hangot, a kaparászást az ajtón, s hirtelen minden bevillant. Door Countyban van, Wis-consinban, a Stars ezen a héten nem játszik, Dán pedig megbüntette tízezer dollárra. A gazember ezek után megparancsolta, hogy jöjjön ide a nyaralójukba, s amíg ki nem tisztul a feje, maradjon itt.

Az ő fejével egy szál gond sem volt, viszont Calebow-ék riasztórendszerével annál inkább - valaki ugyanis megpróbált betörni.

2

Mi van, ha ő a legindulatosabb srác a suliban? Csak az számít, veled hogy bánik.

„Kezelhetetlen indulatosság?”

Molly Sommerville a *Chiknek*

Kevinnek hirtelen eszébe jutott, hogy a whisky-iszogatás közben teljesen megfeledkezett bekapcsolni a ház riasztóját. Mázlija van. Szórakozhat egy kicsit.

A ház hideg és sötét volt, mint a bűn. Felkelt a kanapéről mezítláb, s beleütközött a dohányzóasztalba. Szitkozódva dörzsölgette a sípcsontját, majd az ajtó felé ugrándozott.

Mindent elárult az életéről, hogy egy betörővel való viaskodás lenne ennek a hetének a fénypontja. Remélte, hogy lesz a gazembernél fegyver.

Gyors oldalra lendüléssel kikerült egy nagy fekete foltot, ami véleménye szerint egy fotel lehetett, s rálépett egy apró, éles tárgyra, valószínűleg a szanaszét heverő Lego egyik alkatészére. A ház hatalmas és pazar volt, mélyen a wisconsini erdő közepén, három oldalról fák, hátul pedig a jeges vizű Michigan-tó határolta.

A fenébe, koromsötét volt. Kevin a kaparászó hang felé tapogatózott, s éppen akkor, amikor odaért, kattant a zár.

Érezte, hogy felszökik benne az imádott adrenalin, egyeden mozdulattal kivágta az ajtót a falig, és megragadta a küszöbön álló betörőt.

A fickó pehelysúlyú volt, feldobta a levegőbe.

A hangból ítélve, amit a betörő földet érve adott, homoszexuális is.

S sajnos kutyatulajdonos. Hatalmas kutyája lehetett.

Kevin tarkóján felállt a szőr, mikor meghallotta a támadásra kész véreb mély, vérfagyasztó morgását. Arra sem volt ideje, hogy felocsúdjon, az állat ráfogott a bokájára.

Legendás reflexével Kevin a villanykapcsoló után kapott, ugyanakkor felkészült bokacsontja reccsenésére. Fény árasztotta el az előszobát, s két dolog ötlött a szemébe.

Nem rottweiler támadt rá. A rémült hangok pedig nem férfitől származtak.

-A francba...

A lába előtt a kövön egy törekeny, sikoltozó, égővörös hajú nő hevert. Ami pedig belesimpaszkodott a bokájába, s kilyuggatta kedvenc farmerjét, az egy szürke kis...

Nem találta a szót.

A nő holmija szanaszét hevert mindenfelé. Miközben megpróbálta lerázni lábáról a kutyát, könyveken, rajzeszközökön, két doboz süteményen és egy pár rózsaszín nyuszifejes hálópapucson akadt meg a szeme.

Végre sikerült megszabadulnia az acsarkodó kutyától. A nő feltápászkodott, s harcias pózt vett fel. Kevin magyarázkodásra nyitotta a száját, amikor a nő fellendítette a lábát és térdhajlaton rúgta. Már csak arra eszmélt, hogy padlóra küldték.

-A fenébe... magában három jól megtermett Giants összekötő vészelt el.

A nőn kabát volt, mikor a földre huppant, Kevint viszont csak egy farmer védte a kemény kötől. Megrán-dult az arca, s a hátára fordult. Az uszár felszökkent a mellkasára, kutyaszagú lehetével az arcába ugatott, s a nyakára kötött kék kendő sarkával az orrát csapkodta.

- Meg akart ölni! - sipította a nő, tűzvörös kis fürtjei az arca körül repkedtek.

- Nem szándékosan. - Kevin tudta, hogy már találkozott vele, de ha megölték volna sem emlékezett rá, hogy hol. - Visszahívna a pitbullját?

A rémületet harag váltotta fel a nő tekintetében, s ugyanúgy acsarkodóit, mint a kutyája.

- Idegyere, Roo.

Az állat vicsorogva lemászott a férfi mellkasáról. Kevin-nek végre beugrott. *A francba...* - Maga Phoebe húga. Jól van... - kutatott az agyában Molly neve után... -Miss Somerville?

- Mivel ő volt az, aki a csupasz kövön feküdt horzsolt csípővel és több ponton sérült bokával, úgy gondolta, udvarias a kérdés.

- Ez ma már a második! - kiáltotta Molly.

- Nem emlékszem...

- A *második*! Maga gyengeelméjű, ostoba borz. Beteg vagy csak egyszerűen idióta?

- Ami azt illeti... Borznak szólított az imént? Molly pislogott. - Borzasztónak. Borzasztónak neveztem.

-Az más. - Sajnos Kevin gyenge kis próbálkozása a tréfára, nem aratott sikert.

A pitbull visszahúzódott gazdája lábához. Kevin felnyomta magát a földről, és a bokáját dörzsölve próbált visszaemlékezni, mit tud munkaadója hűgáról, de csak annyi jutott eszébe, hogy könyvmoly. Láta párszor a Stars stadionjában elmerülten olvasni, de az biztos, hogy nem ilyen színű volt a haja.

Nehéz volt elhinni, hogy Phoebe és ő testvérek, mivel úgy különböztek egymástól, mint tűz és víz.

Phoebe telt és gömbölyded volt, a húga egyszerű és hétköznapi - elől deszka, hátul léc. Míg Phoebe ajka arra termett, hogy csúnya szavakat mormoljon a takaró alatt, a húgáé arra, hogy egy könyvtárban susmorogjon egész álló nap.

Kevinnek meggyőződése volt, hogy Molly az a fajta nő, aki egyáltalán nem tartozott a zsanéréi közé - tudálékos és túl komoly. Valószínűleg cserfes is. A tisztesség azonban úgy kívánta, hogy elismerje, a Kishúg tekintete ígéző. Szokatlan színű, valahol a kék és a szürke között, érzéki vágású, csakúgy, mint a szemöldöke, ami most, miközben őt méregette rosszállóan, majdnem összeért közepén. A fenébe! Phoebe húga! S ő még azt hitte, hogy ez a hét már nem lehet rosszabb.

- Jól van? - kérdezte.

A kékes szürke írisz pontosan egy illionisi nyári délután színét öltötte a tornádó kitörése előtt. Kevinnek sikerült a Starst irányító család minden tagját maga ellen hangolnia, s ez alól talán csak a gyerekek voltak kivéte-¹ lek. Micsoda teljesítmény!

Ideje volt felvértéznie magát, s mivel vonzereje volt az egyedüli fegyvere, csábos mosolyt vetett Mollyra. - Nem akartam megijeszteni. Azt hittem, betörő.

- *Mit keres itt?*

Már a rikoltozás előtt tudta, hogy a vonzereje ezúttal nem fog beválni.

Szemmel tartotta a nő kung fu lábát. - Dán javasolta, hogy töltsék itt pár napot, s gondoljak át néhány dolgot... - Kevin szünetet tartott. - Ami persze felesleges.

Molly felkattintott egy villanykapcsolót, s két rusztikus fali gyertyatartó fényárba borította a helyiség túlsó felét.

A ház fából épült, de hat hálósobájával és kétemeletnyi magas, csupasz gerendás mennyezetével egyáltalán nem egy határvidéki nyárilakhoz hasonlított. A hatalmas ablakok miatt az erdő mintha a berendezés része lett volna, a helyiség túlsó végében álló óriási kő kandallóban pedig akár egy bölényt is meg lehetett volna sütni. Minden bútor nagy, kényelmes és puha volt, arra ítéltetett, hogy kibírja a sok gyermekes család okozta megpróbáltatásokat. Oldalt széles lépcső vezetett az emeletre, egyik végén egy kis karzattal.

Kevin lehajolt, hogy felszedje Molly holmiját. Megvizsgálta a nyúl cipőt. - Nem veszélyes ilyesmit viselni vadászi dényben?

Molly kitépte a kezéből. - Adj ide!

- Nem akartam felvenni. Nehezen tudnám megőrizni a tekintélyemet a fiúk előtt.

Molly nem nevetett. - Nem messze innen van egy fogadó. Biztos vagyok benne, hogy talál magának szállást ma éjszakára.

- Túl késő van ahhoz, hogy kidobjon. Különben is meghívtak.

- Ez az én házam. S nem hívtam meg. - Molly ledobta az egyik kanapéra a kabátját, s a konyhába ment. A pitbull elhúzta a száját, majd felállította pomponját, mintha ujjat mutatna Kevinnek. Csak miután megbizonyosodott róla, hogy a férfi értette a célzást, trappolt a gazdája után.

Kevin követte. A konyha tágas és barátságos volt, minden ablakból a Michigan-tóra nyílt kilátás. Molly lepakolta csomagját a hat székkal körülvett pentagonalakú szigetre.

Kevinnek el kellett ismernie, hogy Phoebe húga értett a divathoz. Szénszürke szűk nadrágot és egy túlméretezett acélszürke pulóvert viselt, olyan benyomást keltve, mintha páncélruha lett volna rajta. Rövid, égővörös hajával úgy festett, akár Jean d'Arc, mikor meggyújtották alatta a máglyát. A ruhái drágának, de réginek tunktek, ami furcsa volt, mivel Kevin úgy hallotta, hogy a nő örökölte Bért Somerville vagyonát. Bár a férfinak magának is volt mit a tejbe aprítani, neki a pénz nem hullott az ölébe. Tapasztalata szerint azok, akik jólétben nőttek fel, nem tudták, mit jelent gürcölni, s általában nem kedvelte az ilyen embereket. Ez a gazdag kis sznob nőcske sem volt kivétel.

- Miss Somerville? Mielőtt kirüg... Fogadni mernék, hogy nem szolt Calebow-éknak, hogy idejön, mert akkor ök megmondták volna magának, hogy a nyaraló már foglalt.

- Nem vagyok köteles beszámolni nekik. Ez érthető. - Molly betette a süteményeket a fiókba és becsukta. Aztán végigmérte a férfit. - Ugye nem emlékszik a nevemre?
- Dehogynem. - Kevin kutatott az agyában, de semmi nem jutott eszébe.
- Legalább háromszor mutattak már be minket egymásnak.
- Ami teljességgel felesleges volt, mivel nagyon jó a névmemóriám.
- Kivéve az enyém esetében. Elfelejtette.
- Isten ments.

Molly sokáig bámulta, Kevin azonban megszokta a terhelést, s egyáltalán nem okozott neki gondot kivárni, míg Molly megszólal.

- Daphne.

- Eddig is tudtam. Mindenki ilyen paranoiás, Daphne?

Molly lebiggyesztette az ajkát, s motyogott valamit az orra alatt. Kevin esküdni mert volna rá, hogy megint a „borz” szót hallotta.

Kevin Tucker még a nevét sem tudja! *Itt az ü megleckéztetni*, gondolta Molly, miközben ezt a veszélyesen jóképű férfit nézte.

Tudta, hogy meg kell védeni magát tőle. Rendben van, piszokul vonzó. De nem ő volt az egyetlen. Szó se róla, nem mindenki rendelkezett a sötétszőke haj és világító /öld szempár e különös kombinációjával. S nem minden bokorban termett ilyen test, formás és izmos, nem pusztán hústorony. De azért Molly sem volt annyira ostoba, hogy bedőljön egy olyan férfinak, aki nem több egy jó testnél, egy szép arcnál és egy felvillantható vonzerőnél.

Nos, volt annyira ostoba - tekintve iránta érzett múltbéli rajongását -, de legalább tudta, hogy ostobán viselkedett.

- El kell mennie, Ken. Ó, bocsánat, úgy értem, *Kevin*. Kevinnek hívják, ugye?

Túl messzire mehetett, mert a férfi szája sarka meg-rándult. - Legalább háromszor mutattak be minket egymásnak. Azt hittem, emlékszik.

- Annyi futballjátékos van, s mind egyforma.

A férfi egyik szemöldöke a magasba szaladt.

Molly elérte a célját, későre járt, megtehetette, *hogy* nagylelkű legyen, de csak a legleereszkedőbb stílusban. - Ma éjszakára itt maradhat, de én dolgozni jöttem, ezért holnap reggel távoznia kell. - Kinézett a hátsó ablakon, s megpillantotta Kevin piros Ferrariját a garázs mellett. Ezért nem láthatta, amikor behajtott a ház elé.

Kevin megfontoltan leült egy székre, hogy jelezze, ő nem megy sehova. - Mit dolgozik? - kérdezte lenézően, amiből kiderült, nem hiszi, hogy Molly túlságosan megerőltetné magát.

- *Jé suis auteur*.

- Író?

- *Soy autóra*, - tette hozzá Molly spanyolul.

- Van valami oka, hogy idegen nyelveken beszél?

- Úgy gondoltam, járatos bennük. - Molly bizonytalanul legyintett a kezével. - Olvastam valahol...

Lehet, hogy Kevin sekélyes volt, de nem ostoba, s Molly azon tépelődött, nem feszítette-e túl a húrt. Sajnos már elkapta a hév. - Szinte teljesen biztos, hogy Roo már kigyógyult a veszettségéből, de a biztonság kedvéért beoltathatja magát.

- Ugye még mindig dühös?

- Elnézést, nem értettem, mit mondott. Talán agyrázkódást szenvedtem az eséstől.

- Már bocsánatot kértem.

- Igen. - Molly arrébbtolt egy halom színes krétát, amit a gyerekek hagytak a pulton.

- Azt hiszem, felmegyek és lefekszem. - Kevin felállt, az ajtó felé indult, aztán megállt, hogy még egy utolsó pillantást vessen a nő borzalmas frizurájára. - Árulja el az igazat. Ez valami fogadás?

- Jó éjt, Kirk.

Mikor Molly belépett a hálósobájába, rájött, hogy alig mer levegőt venni. Csak egy vékony fal választotta el a vendégszobától, ahol Kevin aludt. A bőre bizsergett, s szinte fêkezhetsen vágyat érzett, hogy ollóval nekiessen a hajának, jôllehet nem sok mindent lehetett volna már levágni belôle. Holnap talán vissza kellene festetnie az eredeti színére, de nem akarta megadni a férfinak ezt az elégtételt.

Azért jött ide, hogy elbújjon a világ elôl, nem pedig azért, hogy az oroszlán barlangja mellett aludjon, s összeszedte a holmiját. Roo-val a nyomában végigrohant a folyosón a nagy saroksobába, amin a három Calebow lány osztozott, s magára zárta az ajtót.

Nekidôlt az ajtónyitó gombnak, s igyekezett nyugalmat erôltetni magára, a szoba lejtôs mennyezetét és a barátságos manzárdablakot bámulva. Két falon az a Nightingale Erdôt ábrázoló festmény díszelgett, amit ô festett. Itt nem lesz semmi baj, holnap pedig a férfi elmegy.

Mégsem jött álom a szemére. Miért nem szólt Phoebé-nek az utazásáról, ahogy ezelôtt mindig? Mert nem akarta hallani a hegyi beszédet, hogy megint készül valamire, mert más a frizúrája.

Hánykolódott és forgolódott, az órát nézte, végül felkapcsolta a lámpát, hogy feljegyezzen néhány ötletet az új könyvéhez. De csôdôt mondott. A masszív faépítményt csapkodó téli szél hangja általában megnyugtatta, ma éjszaka azonban ez a szél arra ôsztôkélte, hogy ledobja a ruháját és táncoljon, kivetkôzzön a szorgalmas, jó kislány bôrébôl, s megvaduljon.

Felhajtotta a takarót és kiugrott az ágyból. A szoba hideg, ô azonban felhevült és kipirult volt. Azt kívánta, bárcsak otthon lenne. Roo felemelte álmos szemhéját, majd visszacsukta, miközben Molly a legközelebbi manzárdablak kipárnázott párkányához ment. Az ablaktáblát zúzmara borította, a fák között hó-pelyhek táncoltak. Próbált az éjszaka szépségére koncentrálni, de csak Kevin Tuckert látta maga elôtt. Libabôrôs lett, mellbimbói felágaskodtak. Ez olyan megalázó! Ô egy okos nô - sôt, észkombájn -, de bármennyire is tagadta, ki volt éhezve a szexre.

Talán a személyiségfejlôdés egy perverz formája megy végbe benne. Szexre éhes, ahelyett, hogy a Nagy Szerelem után vágyakozna.

Úgy döntött, a Nagy Szerelemre éhezni biztonságosabb. Dán és Phoebe kapcsolatánál romantikusabbat el sem tudott képzelni, de úgy érezte, irreális elvárásokat támasztott benne.

Felhagyott a Nagy Szerellemmel és visszatért a szexre. Vajon Kevin angolul beszél közben, vagy betanult néhány ügyes frázist idegen nyelven? Felnyögött és a párnába temette az arcát. Alig néhány óras alvás után hideg, szürke hajnalra ébredt. Amikor felkelt, látta, hogy Kevin Ferrarija eltúnt. *Remek!* Kivitte Roo-t, majd letusolt. Miközben törôlközött, kényszerítette magát, hogy egy kis Micimackós dalocskát dúdolgasson, de ahogy felvette viseltes szürke nadrágját és Dolce Gabbana pulóverét, amit még azelôtt vásárolt, hogy túlادott az örökségén, belefáradt abba, hogy azzal áltassa magát, boldog.

Mi a baj vele? Csodálatos élete van. Egészséges. Vannak barátai, egy nagyszerű családja, s egy jópofa kutyája. Bár szinte mindig a csôd szélén állt, nem bánta, mert a lakása minden pénzt megért. Szerette a munkáját. Az élete tökéletes volt. Több, mint tökéletes, most, hogy Kevin Tucker elment.

Rosszkedvétôl undorodva belebújt rózsaszín papucsába, amit az ikrektôl kapott születésnapjára és lábujjain a bôlogató nyuszifejekkel, letipegett a konyhába. Gyorsan megreggelizik, aztán nekilát a munkának.

Mivel tegnap késôn érkezett ahhoz, hogy bevásároljon, kivette a szekrénybôl Dán gyümölcslepenyét. Éppen betette a sütôbe, amikor Roo ugatni kezdett. A hátsó ajtó kinyílt, s Kevin viharzott be rajta élelmiszerekkel teletömött nejlonzacskókkal megpakolva. Molly buta szíve nagyot dobant.

Roo vicsorgott. Kevin rá se hederített. - Jó reggelt, Daphne.

Molly ôsztônôs örömujjongása bosszankodásba csapott át.

Kevin lepakolta a csomagokat a szigetre. - Kiürült a kamra.

- Mit számít az magának? Elmegy, nem emlékszik? *Vauspartez. Salga.* - Amint kiejtette az idegen szavakat, örömmel látta, hogy felbőszítette a férfit.

- Ez nem jó ötlet. - Kevin dühösen lecsavarta a tejes-üveg kupakját. - Nem akarok újabb összetűzésbe keveredni Dannel, ezért inkább magának kellene elmennie.

Mollynak pontosan ezt kellett volna tennie, de cseppet sem volt ínyére a férfi stílusa, így hagyta, hogy elszabaduljon benne a kisördög. - Nem ez fog történni. Mint sportoló, maga ezt nem értheti, de nyugalomra és csendre van szükségem, mert *nekem gondolkodnom* is kell munka közben.

Kevin pontosan értette a sértést, de úgy döntött, elengedi a füle mellett. - Itt maradok.

- Én is - felelte Molly, ugyanolyan makacsul.

Látta, hogy a férfi legszívesebben kidobná, de nem teheti, mert a főnöke húga. Kevin komótosan megtöltötte a poharát, aztán a csípőjével nekitámaszkodott a pultnak. - Nagy ez a ház. Elférünk benne ketten is.

Molly már éppen azon volt, hogy megmondja, felejtse el, akkor ő megy el, de valami megakadályozta. Mégsem volt olyan örütség, ahogy hangzott. Úgy tudja a leggyorsabban kiheverni a megszállottságát, ha meglátja a rútat a vonzó külső alatt. Soha nem Kevin, az ember vonzotta, mivel fogalma sem volt, milyen valójában. Abba a képbe habarodott bele, amit a férfiről alkotott - pompás testébe, szexis tekintetébe, a bátor csapatkapitányba.

Nézte, ahogy Kevin a tejet issza. Egy böfögés. Az elintézne mindent. Semmi sem keltett olyan undort Molly-ban, mint mikor egy férfi böfögött... vagy az ágyékát vakarta... vagy ha disznó módjára evett. Vagy ha azzal próbált meg imponálni egy nőnek, hogy kivillantotta túl díszes pénzcspesszel összefogott nagy köteg bankóját.

Lehet, hogy Kevinnek aranylánca is van. Molly megborzongott. Ez biztosan megtenné a hatását. Igen, milliónyi csapda leselkedett Mr. Kevin Túl-Szexis-Vagyok-Asztrofű-Színű-Zöld-Szememmel Tuckerre. Egy böfögés... egy ágyékvakarás... a leghalványabban csillogó aranynyaklánc a körül a pompás nyak körül...

Rájött, hogy mosolyog. - Rendben. Maradhat.

- Kösz, Daphne. - Kevin kiitta a poharát, de nem böfögött.

Molly összehúzta a szemét, s azzal nyugtatta magát, hogy ameddig a férfi Daphnénak szólítja, nyert ügye van.

Megkereste a laptopját, felvitte a manzárdszobába, s letette az íróasztalra a jegyzetfüzetével együtt. Dolgozhat a *Daphne bukfcencet vet* könyvén vagy a „Meddig mehetünk el?” című cikkén.

Messzire.

Ez nem a legmegfelelőbb idő volt arra, hogy a szexről írjon, még a tinik szexéről sem.

Lentről egy meccs hangjai hallatszódtak fel, s Molly rájött, hogy Kevin hozott magával videót, s a házi-feladat csinálta. Kíváncsi lett volna, hogy felütött-e máj-életében egyetlen könyvet is, nézett-e már meg művészfilmet, vagy csinált-e bármit, aminek nem volt köze a futballhoz.

Ideje volt visszaterelnie a gondolatait a munkára. Kinézett az ablakon a Michigan-tó szürke, félelmetes felszínén hömpölygő mérges, fehér tarajokra. Talán Daphnénak késő éjszaka kellene visszatérnie a nyaralóba, amikor minden sötétségbe borult. Amikor pedig belépne, Benny előugrana...

Nem szabad minden történetének életrajzi ihletésűnek lennie.

Rendben... Kinyitotta a jegyzetfüzetét. Daphne Hallo-ween álarcot vesz fel és megijeszti...

Nem, ezt már megírta a *Daphne tököt ültet-ben*.

Felhívja egy barátját. Felkapta a kagylót és Janine Stevenst tárcsázta, egyik kedves íróársát. Bár Janine a középkorúak piacára írt, mindketten ugyanazt a filozófiát vallották a könyvekről, és rendszeresen eszmét cseréltek.

- Hála istennek, hogy hívtál! - kiáltotta Janine. -Egész reggel próbáltalak elérni.

- Mi a baj?

- Minden! Ma reggel a helyi tévében egy nagy hajú nő a TGYTA-ból mindenfélét összezagyvált arról, hogy a gyerekkönyvek a homoszexuális életstílus toborzó-eszközei.

- Miért nem életet mondott?
- Molly, a kezében volt az *Annyira hiányzol* egyik példánya, s azt mondta, hogy ez is egyik példája annak a mocsoknak, amivel perverzióra csábítják a gyerekeket!
- O, Janine... ez borzasztó! - Az *Annyira hiányzol* egy tizenhárom éves kislányról és az ő megpróbáltatásairól szólt, miközben megbirkózni igyekezett művészbátyja üldöztetésével, akit a többi gyerek melegen bélyegzett. Gyönyörű, érzelmes, szívbemarkoló könyv volt.
- Janine kifújta az orrát. - Ma reggel felhívott a kiadóm. Azt mondta, megvárják, míg elül a vihar, s egy évre elhalasztják az új könyvem kiadását!
- Már majdnem egy éve, hogy megírtad!
- Nem érdekli őket. Hihetetlen. Végre kezdett megugrani a példányszámom. Most megint vissza fog esni.
- Molly amennyire csak tudta, vigasztalta barátnőjét. Mire letette a kagylót, arra a megállapításra jutott, hogy a TGYTA nagyobb fenyegetést jelent a társadalomra, mint bármelyik könyv.
- Lentről lépteket hallott, s ráébredt, hogy a tévé mái-nem megy. A Janine-nal folytatott beszélgetésben az az egyetlen jó volt, hogy elterelte gondolatait Kevinről.
- Mély férfihang szólt fel hozzá. - Hé, Daphne! Nem tudja, van-e errefelé reptér?
- Reptér? Van. Sturgeon Bayen. - Molly felkapta a fejét. - *Reptér?*
- Felpattant a székből és a korláthoz szaladt. - Megint ugrani akar!
- Kevin hátrahajtotta a fejét, s felnézett rá. Még zsebredugott kézzel is olyan szálfatermetűnek és káprázatosnak tűnt, mint egy napisten.
- Miért akarnék ugrani? - kérdezte a férfi negédesen. - Dán megkért, hogy ne tegyem.
- Mintha ez megálljt parancsolna magának.

Benny egyre gyorsabban tekerte mountain bike-ja pedálját. Nem vette észre a Nightingale Erdőn át vezető úton a vízfolyást és a nagy tócsákat.

- Molly lerohant a lépcsőn, bár tudta, hogy minél nagyobb ívben el kellene kerülnie a férfit. - Ne csinálja! Egész éjjel esett a hó. Erős szél fúj.
- Zene füleimnek, amiket mond.
- Azt próbálom elmagyarázni, hogy veszélyes!
- Ezért érdemes csinálni, nem?
- Nincs olyan gép, ami ilyen időben felvinné. - Kivéve egy olyan hírességet, mint Kevin, aki szinte bármire rá tudta venni az embereket.
- Nem hiszem, hogy nagy gondot okozna találni egy pilótát. Ha azt tervezném, hogy ugrani akarok.
- Megmondom Dannek - fenyegetőzött Molly. - Biztos vagyok benne, hogy érdekelni fogja, mennyire könnyedén veszi a felfüggesztését.
- Most ijesztget. Fogadni mernék, hogy maga afelé nyalizós kislány volt, aki azonnal rohant árulkodni a tanár néninek, ha a fiúk valami rossz fát tettek a tűzre.
- Csak tizenöt éves korom után jártam egy iskolába fiúkkal, úgyhogy erre nem volt alkalmam.
- Persze. Maga sznob.
- Gazdag és elkényeztetett - hazudta Molly. - S maga? - Talán ha eltereli a beszélgetést, Kevin megfeledkezik az ejtőernyősugrásról.
- Középosztálybeli és semmi esetre sem elkényeztetett.
- A férfi még mindig nyugtalannak látszott, s Molly próbált előásni valami beszédtemát, amikor megpillantott a dohányzóasztalon két könyvet, ami azelőtt nem volt ott. Jobban megnézte, s látta, hogy az egyik az új Scott Turow könyv volt, a másik pedig inkább egy tudományos mű a kozmoszról, amin megpróbálta átrágni magát, de végül félretette egy könnyebb olvasmányért. - Maga *könyvet* vesz a kezébe?
- Kevin ajka megrándult, miközben lehuppant a szótára. - Csak ha rá tudok venni valakit, hogy felolvasson nekem.

- Nagyon vicces. - Molly sajnálta, hogy a férfi szeret olvasni. Leült a szőfa másik végébe. Roo odament hozzá, készen arra, hogy megvédje, ha Kevin megint le akarná birkózni.

Bárcsak akarta volna.

- Rendben, elismerem, hogy... intellektuálisan nem olyan romlott, mint amilyennek tűnik.

- Hadd írjam fel ezt a naptáramba. Molly ügyesen csapdát állított. - Ha így áll a helyzet, miért vágja maga alatt a fát?

- Mivel is?

- Például az ejtőernyősugrással. A szűzhósiszéssel. A salakmotoros kerékpárversennyel közvetlenül az edzőtábor előtt.

- Úgy tűnik, sokat tud rólam.

- Csak mert köze van a családi vállalkozáshoz, ne vegye személyeskedésnek. Azonkívül Chicagóban mindenki ismeri magát, mint a rossz pénzt.

- A média elefántot csinál a bolhából.

- Ez nem egészen bolha. - Molly lerúgta nyuszifejes papucsát és maga alá húzta a lábát.

- Nem értem. Mindig maga volt a profi sportolók mintaképe. Nem vezet ittasan, nem veri a nőket. Elsőként érkezik az edzésekre, utolsóként távozik. Nem játszik szerencsejátékot, szinte nem is káromkodik. Aztán hirtelen mintha kivetkőzött volna magából.

- Nem vetkőztem ki magamból.

- Mi másnak nevezné?

Kevin félrebillentette a fejét. - Ugye azért küldték ide, hogy kémkedjen utánam?

Molly nevetett, bár félő volt, hogy ezzel kiesik a sznob nőcske szerepéből. - Én vagyok az utolsó, akire a csapat ügyeit bízják. - Esküre emelte a kezét. - Ugyan, Kevin. Becsszóra nem mondom el senkinek. Árulja el, mi folyik itt.

- Szeretek szórakozni, s nem fogok bocsánatot kérni érte.

Molly többet akart, ezért folytatta felderítő küldetését. - A hölgybarátai nem aggódnak magáért?

- Ha a szerelmi életemre kíváncsi, kérdezze meg nyíltan. Nagy öröömre fog szolgálni azt felelni, hogy törődjön a maga dolgával.

- Miért lennék kíváncsi a szerelmi életére?

- Mondja meg maga.

Molly higgadtan méregette. - Nemzetközi katalógusból szerzi be a barátnőit? Vagy az internétről? Tudom, hogy vannak társaságok, akik arra specializálódtak, hogy magányos amerikai férfiaknak keresnek külföldi nőket, képeket is mutatnak. „Huszonegy éves orosz szépség. Meztelenül zongorázik, szabadidejében erotikus regényeket ír.”

Sajnos Kevin ahelyett, hogy megsértődött volna, nagyot nevetett. - Amerikai nőkkel is randevúozom.

- Fogadni mernék, hogy nem sokkal.

- Említette már valaki magának, hogy kotnyeles?

- Író vagyok. Foglalkozási ártalom. - Talán csak a képzelet játszott vele, de Kevin már nem tűnt olyan beszóztottnak, amikor leült, így Molly úgy döntött, folytatja a piszkálódást.

- Meséljen a családjáról,

- Nincs sok mesélnivalóm. CSK vagyok.

Csökkirály? - Csökkötagyú kutyaütő?

A férfi elvigyorodott, s keresztbetette bokáját a dohányzóasztal szélén. - Csuhas kölyök. Négy generáció, attól függ, hogy számoljuk.

- O, igen. Emlékszem, olvastam róla. Négy generáció?

- Apám metodista pap volt, egy metodista pap fia, aki annak az egyik legöregebb metodista vándorprédikátornak az unokája volt, aki elvitte a Szentírást a vadonba.

- Innen a vakmerőség. Egy vándorprédikátor vére folyik az ereiben.

- Az biztos, hogy nem az apámé. Nagyszerű fickó volt, de nem éppen kockázatvállaló. Inkább entellektüel. - Kevin mosolygott. - Mint maga. Csak sokkal udvariasabb.

Molly rá se hederített. - Már nem él?

- Hat évvel ezelőtt halt meg. Ötvenegy éves volt, amikor születtem.

- Mi a helyzet az édesanyjával?

- Tizenhét hónappal ezelőtt vesztettem el. Ő is idős volt már. Könyvmoly, a történeti társaság elnöke. A nyaralásért éltek.

- Könnyűbúvárkodás a Bahamákon?

Kevin nevetett. - Nem egészen. Mindannyian egy Michigan északi részén található metodista egyházi kempingbe jártunk. Generációk óta a családomé.

- Van egy kempingjük?

- Faházakkal és hatalmas sátrakkal az istentiszteletekhez. Tizenöt éves koromig minden nyarat ott kellett töltenem, aztán felláztam. S maga?

- Árva vagyok. - Molly könnyedén ejtette ki a szót, ahogy mindig is, amikor valaki efelől kérdezett, de majd a torkára forrt.

- Azt hittem, Bert minden felesége showgirl volt. -A férfi tekintete végigsiklott rajta karmazsinvörös hajától lefelé, s megállapodott mérsékelt gömbölyded mellén, elárulva kételkedését abban, hogy Molly génállományában aranyklipszek lennének.

- Anyám a The Sands kórusában táncolt. Bert harmadik felesége volt, két éves koromban halt meg. Aspenbe akart repülni, hogy megünnepelje a válását.

- Maga és Phoebe nem egy anyától vannak?

- Nem. Phoebe anyja Bert első felesége volt. Ő a Flamingóban táncolt.

- Soha nem találkoztam Bert Somerville-lel, de abból, amit hallottam, nem volt könnyű együtt élni vele.

- Szerencsére öt éves koromban bentlakásos iskolába küldött. Addig egymásnak adták a kilincset a szebbnél szebb dadusok.

- Érdekes. - Kevin letette a lábát a dohányzóasztalról, s felvette ezüstkeretes Révos napszemüvegét. Molly irigyen nézte. Kétszázhetven dollár volt a Marshall Fieldsben.

Daphne feltette az orrára a napszemüveget, ami kiesett Benny zsebéből, s előrehajolt, hogy megnézzze magát a tó tükrében. Parfait! (Véleménye szerint a francia volt a legmegfelelőbb nyelv a személyes megjelenés kifejezésére.)

„Hé!”, kiáltotta mogulé Benny.

Zsupsz! A szemüveg lecsúszott az orráról a tóba.

Kevin felállt a kanapéről, s Molly érezte, ahogy a férfiből sugárzó energia betölti a helyiséget. - Hová megy?

- Ki. Friss levegőt szívni.

- Hová ki?

Kevin megfontoltan behajtott a szemüveg szarait. - Kellemesen elbeszélgettünk, de azt hiszem, most mái-elég kérdést kaptam a vezetőségtől.

- Már mondtam. Nem vagyok tagja a vezetőségnek.

- Pénzügyileg érdekelt a Starsban. Az én olvasatomban ez azt jelenti, hogy a vezetőség tagja.

- Rendben. Akkor a vezetőség azt akarja tudni, hová megy.

- Sielni. Van valami ellenvetése?

Nem, de abban biztos volt, hogy Dannek lenne. -Csak egyetlen síterület van errefelé, de a szintkülönbség mindössze százhusz láb. Magának nem kihívás.

- A francba.

Molly leplezte, milyen jól szórakozik.

- Akkor majd a fák között megyek. Hallottam, hogy van itt fent néhány világlklasszis csapás.

- Nincs elég hó.

- Megkeresem azt a repteret! - Kevin a szekrény felé lendült a kabátjáért.

- Ne! Túrászunk!

- Túra? - A férfi úgy nézett rá, mintha Molly azt indítványozta volna, nézzenek madarakat.

Mollynak járt az agya. - Van egy igazán veszélyes út a partmeredély mentén. Annyira csaloéka, hogy ha fúj a szél vagy csak ég) kis hó is esik, lezárják, de én tudok egy odavezető mellékösvényt. Ha tényleg ezt akarja. Szűk és jeges, a legkisebb botlás és kész a halálugrás.

- Kitervelte az egészet.

- Nem ilyen élénk a fantáziám.

-Ír.

- Gyerekkönyveket. Teljes mértékig ártatlanok. Most pedig, ha itt akar állni egész délelőtt és jártatni a száját, csak tessék. Én viszont egy kis kalandra vágyom.

Végre felkeltette a férfi érdeklődését.

- Akkor menjünk.

Jót túráztak, bár Mollynak nem sikerült megtalálnia - azt a veszélyes ösvényt, amit ígért - talán mert csak az ő fejében létezett. De mivel a partmeredélyen, amin sétáltak, csípős, hideg szél fűjt, Kevin nem panaszkodott. Még kezét is nyújtott Mollynak a lejegesedett útszakaszoknál, de Molly nem hibbant meg. Lenéző pillantást vetett rá, s közölte, hogy Kevinnek egyedül is boldogulnia kell, mert nem fogja istápolni valahányszor a férfi meglát egy kis jeget és bérezel.

Kevin kacagott és felmászott egy csúszós sziklafalon. Szembefordulva a télszürke vízzel, fejét hátravetve, szélborzolta sötétszöke hajával olyan ígésző volt, hogy Mollynak elállt a lélegzete.

A séta hátralévő részén Molly megfélekedezett arról, hogy kellemetlenkedjen, s remekül szórakoztak. Mire visszaértek a házhoz, a foga ugyan vacogott, de minden porcikája tűzben égett.

Kevin ledobta a kabátját és megdörzsölte a kezét. - Nem lenne ellenemre egy forró fürdő.

Mollynak sem volt. - Rajta. Nekem vissza kell mennem dolgozni. - Miközben a manzárdszobába sietett, eszébe jutott, mit mondott neki egyszer Phoebe.

Annak, aki úgy nő fel, mint mi, Moll, az alkalmi szex kígyófészek. Nekünk romantikus szerelemre van szükségünk, s én vagyok rá az élő példa, hogy ágyról-ágyra ugrálva ezt nem találhatod meg.

Bár Molly soha nem ugrált ágyról-ágyra, tudta, hogy Phoebének igaza van. De mit csináljon egy testileg egészséges huszonhét éves nő, aki nem romantikus szerelmes? Ha Kevin legalább sekélyesnek és ostobának mutatkozott volna séta közben... de nem is beszélt a futballról egyetlen egyszer sem. Ehelyett könyvekről, Chicagóról és közös kedvencükről, a *Két Lottiról* fecsegték.

Nem tudott Daphnéra koncentrálni, ezért felnyitotta a laptopját, hogy a „Meddig mehetünk el?” cikken dolgozzon. A téma még inkább lehangolta.

Harmadéves főiskolás korában már beteggé tette a várakozás a Nagy Őre, s úgy döntött, felhagy a romantikus szerelemmel, s megelégszik a romantikus szexszel is azzal a fiúval, akivel már egy hónapja randizott. Nem bizonyult okos dolognak így elveszteni a szüzességét. Az affér után depressziós lett, s tudta, hogy Phoebének igaza volt. Nem való neki az alkalmi szex.

Pár év múlva meggyőzte magát, hogy ismét tudja annyira érdekelni egy férfi, hogy újabb próbát tegyen. Az illető intelligens és vonzó volt, de az eset után következő szomorúság okozta fájdalom csak több hónap múltával kezdett szűnni.

Azóta számos barátja volt, de szeretője egy sem, s mindent megtett, hogy kemény munkával és jó barátokkal elfojtsa a libidóját. Lehet, hogy az erkölcsösség divatját múlta, de a szex érzelmi posvány volt egy olyan nő számára, aki csak tizenöt éves korában ismerte meg a szerelmet. De akkor miért járt folyton rajta az esze, különösen Kevin Tuckerrel egy fedél alatt?

Mert ő is csak egy ember, a Stars összekötője pedig ínycsiklandó nyalóka volt, két lábon járó nemi izgatószer, férfias játékszer. Molly félnyögött, a billentyűzetre nézett, s kényszerítette magát, hogy koncentráljon.

Ötkor hallotta, hogy Kevin elmegy. Hétre majdnem teljesen elkészült a cikkel. A téma sajnos felzaklatta és több, mint felizgatta. Felhívta Janine-t, de a barátnője nem volt otthon, így lement a földszintre és magát bámulta a kis konyhai tükörben. Az üzletek már bezártak, különben elszaladt volna hajfestékért. Talán csak levágja. A pár évvel ezelőtti kefefrizura nem is volt olyan rossz.

Altatta magát. Borzalmas volt.

Az olló helyett fogott egy zacskó kekszet, s ott a pultnál bevágta. Aztán kikanalizott egy doboz jégkrémet. Végül kezébe vette a rajztábláját és leült a kandalló elé, hogy készítsen néhány vázlatot. De mivel a múlt éjjel nem sokat aludt, hamarosan elnehezült a szemhéja. Kevin érkezése riasztotta fel éjfél tájt.

- Hello, Daphne.

Molly megdörzsölte a szemét. - Hello, Kari. A férfi letette a kabátját egy szék támlájára. Áradt belőle a parfümszag. - Ki kell szellőztetni.

- Annyi szent. - Mollyba belemart a féltékenység. Miközben Kevin testéről ábrándozott, egy fontos dolgot elfelejtett: a férfi a legkisebb érdeklődést sem mutatta iránta. - Bizonyára nem unatkozott - mondta. - Bűzlik a különféle parfümöktől. Mind amerikai volt, vágj' talált valahol egy bébiszittert is?

- Nem volt akkora szerencsém. Sajnos amerikaiak voltak, s mind túl sokat beszélt. - Kevin éles, célzatos pillantást vetett Mollyra.

- Fogadni mernék, hogy rengeteg szó két szótagból is állt, s most zúg a feje. - Molly ráparancsolt magára, hogy hagyja ezt abba. A férfi távolról sem volt olyan ostoba, mint amilyennek ő szerette volna látni, s ha nem vigyáz, Kevin rá fog jönni, mennyire érdekli a magánélete.

A férfi inkább sértettnek tűnt, mint mérgesnek. -Történetesen szeretem elengedni magam egy randevún. Nem akarom a világpolitikát, a globális felmelegedést megvitatni, vagy azt hallgatni, ahogy megjósolhatatlan higiéniajú emberek rossz versekből idéznek.

- Jé, a kedvenc témáim.

Kevin a fejét rázta, felállt, nyújtózkodott, csigolyáról-csigolyára meghosszabbítva nyúlánk testét. Talán mert Molly nem szórakoztatta pályafutása statisztikai adatainak felemlegetésével.

- Jobb, ha lefekszem. Holnap reggel korán elmegyek, úgy hogy ha nem találkozánk, kösz a vendéglátást.

Mollynak sikerült ásitania. - *Cia-o.*

Kevin mosolygott. - Jó éjt, Daphne.

Molly nézte, ahogy a férfi karcsú lábán megfeszült a farmer, miközben felment a lépcsőn, pólóját pedig majd szétrepesztették izmai.

Csörgött a nyála!

Ugyanakkor türelmetlen volt, s pokolian elégedetlen az egész életével.

- A fenébe! - Földhöz vágta a rajztábláját, talpra ugrott, s nyílegyenesen a fürdőszobába sietett, hogy megnézzze a frizuráját. Leborotválja!

Nem! Nem akar kopasz lenni, s ezúttal nem fog semmi örülséget csinálni.

Céltudatosan a tévészekrényhez ment, s a videóka/-etták közül kiválasztotta a *Két Lotti* felújított változatát. A benne élő gyerek imádta a szüleit összehozni igyekvő ikreket, s a benne élő felnőtt rajongott Dennis Quiad mosolyáért.

Kevinnek is ugyanilyen ferde mosolya volt.

Eltökélten kivette a videóból a férfi kazettáját, betette a *Két Lottit*, s elhelyezkedett.

Hajnal kettőre Hallie és Annie újraegyesítette a szüleit, de Molly nyugtalanabb volt, mint valaha. A távirányítót döfködté, a képernyőn kozmetikai reklám ment. Talán erre van szüksége. Teljes átalakításra.

Lekapcsolta a tévét, s felment az emeletre. Valahogy nem hitte, hogy egy smink rendbehozhatja a bajt.

Egy forró fürdő után belebújt ír vászonhálóingének egyikébe, amiket még akkor vásárolt, amikor gazdag volt. Még most is úgy érezte magát benne, mint egy Georgette Heyer regénybeli hősnő. Bevitte a jegyzetfüzetét az ágyba, hogy még gondolkodjon egy kicsit Daphnéről, de a sürgető tenniakarás, ami egész délután gyötörte, mostanra elmúlt. Roo halkan horkolt az ágy lábánál. Molly be akarta magyarázni magának, hogy álmos. De nem volt az.

Talán csiszol még a cikkén, de ahogy a manzárszoba felé tartott a laptopjáért, benézett a vendég-fürdőszobába. Két ajtaja volt - az, amelyikben ő állt, s szemben egy, ami egyenesen abba a hálósobába vezetett, ahol a férfi aludt. Az az ajtó résnyire nyitva állt. Nyugtalansága, rángatózó lába a kőpadlóra vitte.

A mosdón egy Louis Vuitton neszeszert pillantott meg. Nem tudta elképzelni, hogy Kevin magának vásárolta, bizonyára az egyik külföldi szépség ajándékozta neki. Molly közelebb lépett, s észrevett egy fehér sör-téjű piros fogkefét. Kevin visszacsavarta a kupakot az Aquafresh tubusra.

Végighúzta mutatóujját egy dezodoros flakon tetején, aztán egy nagyon drága borotválkozás utáni arcszesz üvege után nyúlt. Lecsavarta a dugaszt, s az orrához emelte. Ilyen szaga lett volna? A férfi nem az a fajta volt, aki kölnibe fojtotta magát, Molly pedig nem került hozzá olyan közel, hogy biztosra mehessen, de volt benne valami ismerős, ami miatt lecsukódott a szeme, s mélyen beszívta. Megborzongott, letette, s belekukkantott a nyitott neszeszerbe.

Egy tubus Neosporin mellett ott hevert Kevin Szuper Kupa gyűrűje. Molly tudta, hogy a férfi pályafutásának korai időszakában szerezte, mint Cal Bonner hátvédje. Meglepte, hogy egy bajnoksági gyűrűt hanyagul egy neszeszer aljára dobva talál, de minden, amit Kevinről tudott, azt súgta, hogy a férfi soha nem akarna olyan gyűrűt viselni, amit akkor kapott, amikor valaki más volt a csapatkapitány.

Már éppen távozni készült, de megtorpant, amikor meglátta, mi rejtőzik még a táska alján.

Egy óvszer.

Nem nagy ügy. Naná, hogy hord magánál óvszert. Bizonyára egy egész ládára valója van. A kezébe vette és megvizsgálta. Hétköznapiak tűnt. De akkor minek bámulta így?

Ez örület! Egész nap úgy viselkedett, mint egy megszállott.

Csak bekukkant. Ennyi. Egyetlen pillantást vet a férfira, ahogy alszik, aztán kijön.

A fürdőszobaajtó felé osont, s lassan kitérta.

3

Aznap késő este Daphne félelmetes Halloween álarcával a fején besurrant Benny odújába...

- Daphne tőköt ültet

A szőnyegre fény vetődött ék alakban a folyosóról. Molly kivette a férfi alakját a takaró alatt. Szíve kalapált az izgalomtól; olyasmit művelt, amit nem lett volna szabad. Tétova lépést tett befelé.

Majd szétvetette az energia, ugyanúgy, mint tizenhét éves korában, amikor megszólaltatta a tűzriasztót. Közelebb araszolt. Csak egyetlen pillantás és megy.

A férfi az oldalán feküdt, háttal neki. Mélyen, egyenletesen lélegzett. Mollynak eszébe jutottak a régi westernfilmek, amikben a cowboy felébred a legkisebb zajra, s elképzelte, ahogy a borzashajú Kevin a hasához nyom egy .45-ös Coltot.

Úgy tett, mintha alvajáró lett volna.

A férfi cipője a földön hevert, Molly félretolta lábával az egyiket. Halk surrogó hangot

adott a szőnyegen, de Kevin meg se moccant. Molly arrébb tolta a párját is, de a férfi erre sem reagált. Ennyit a 45-ös Coliról.

Izzadt a tenyere. Beletörölte a hálóingébe. Aztán finoman nekiment az ágy végének. Kevin úgy aludt, mint akit fejbevágtak.

Most, hogy megtudta, hogy alszik a férfi, mehet.

Próbált, de a lába az ágy másik oldalára vitte, hogy láthassa Kevin arcát.

Andrew aludt így. Az unokaöccse füle mellett ágyúí sütögethettek volna, akkor sem ébredt volna fel. Kevin Tucker azonban egyáltalán nem úgy festett, mint Andrew. Molly szemügyre vette a férfi tökéletes arcélét - magas homlokát, kiugró pofacsontját, egyenes, arányos orrát. Futballjátékos lévén biztosan eltörte már párszor, de egyetlen púp sem látszott rajta.

Megsértette a férfi magánszféráját. Megbocsáthatatlan bűnt köveién el. De ahogy lepillanloll Kevin kócos, sötétszőke hajára, alig tudott ellenállni a kísértésnek, hogy hátra ne simítsa a homlokából.

A takaró alól kikandikált egy tökéletesen kidolgozott ; váll. Molly szerette volna megízlelni a nyelvével.

Most már elég! Elment az esze.

Az óvszer még mindig ott volt a kezében, Kevin Tucker pedig ott feküdt a takaró alatt - meztelenül, ha a csupasz vauból következtetni lehetett. Mi lenne, ha bemászna mellé? Hihetetlen.

De ki tudná meg? Kevin fel sem ébredne. S ha igen? ő lenne az utolsó, aki szétkürlölné a világban, hogy Icfeküdl a lulajdonos szexmániás húgával.

Molly szíve olyan hevesen vert, hogy már szédüli, l nyleg ezl akarja?

Érzelmileg nem lenne közelkezménye a dolognak. l logy is lehelne, amikor a szerelem illúziójál sem láplál-j.i a férfi iránt? Ami pedig Kevin érzelmeit illette... Már hozzászókött, hogy a nők rávetik magukat, aligha lesz meglepve.

Látta maga előtt a falon a tűzrisztót, s figyelmeztette magát, hogy be ne törje. De a keze bizsergett. Megunta, hogy a haját csonkítsa, valahányszor gondja támadt. Elege volt abból, hogy éveken át próbált tökéletes lenni. A bőre nyirkossá vált a vágtyól és a növekvő félelemtől, mikor látta, hogy kibújik a papucsából.

Azonnal vedd vissza.!

De nem tette. A tűzriasztó pedig megszólalt a fejében.

Megfogta a hálóinge szélét... kibújt belőle... meztelenül és remegve állt. Döbbenetn nézte, ahogy ujjai ráfonódnak a takaróra és felemelik. Még ekkor is azt mondta magának, hogy nem fogja megtenni. De mellbimbói kigombosodtak, teste vágytól égett. Leült az ágyra, aztán lassan bedugta a lábát a takaró alá. Tényleg megteszi. Bemászik meztelenül Kevin Tucker ágyába.

Aki halkán felhorkantott és átfordult, magával húzva a takarót.

Molly a férfi hátát nézte, s tudta, ez isteni jel, hogy menjen. Most azonnal ki kell ugrania az ágyból!

Ehelyett azonban Kevinhez kuporodott, a hátához nyomta a mellét, s beszívta az illatát. Igen... egy fuvallat a borotválkozás utáni arcszesz pézsmailatából. Milyen régóta érintett így férfit.

Kevin mocorgott, helyezkedett, s mormogott valamit, mintha álmodott volna.

A tűzriasztó egyre hangosabban vijjogott. Molly átölte a férfit és megsimogatta a mellkasát.

Csak egy perc, mondta magának. Aztán megy.

Kevin régi barátnője, Kátya kezét érezte a mellén. A garázsban állt élete első kocsija, és Eric Clapton gitárleckét adott neki, de gitár helyett, Kevin minduntalan egy gereblyén próbált meg játszani. Aztán felnézett, s Eric eltűnt. Egy furcsa faházban volt

atyával.

A lány folyamatosan simogatta a mellkasát, s Kevin ijött, hogy Kátya meztelen. Megfeledkezett Eric gitárleckéjéről, s vér áramlott az ágyékába.

Hónapokkal ezelőtt szakított Kátyával, de most kívánta. Kátya kellemetlen szagú parfümöket használt, erőseket. Hülyeség volt emiatt szakítania vele, mert most fahéjas zsemleillatot árasztott.

Finom volt. Szexis. Kevint kiverte tőle a veríték. Nem emlékezett rá, hogy Kátya valaha is így felizgatta volna, amikor együtt voltak. Nem volt semmi humorérzéke, sok időt töltött a tükör előtt. Most mégis szüksége bit rá. Most azonnal.

A lány felé fordult. Megfogta a fenekét. Furcsa volt. Húsosabb. Bele lehetett markolni.

Jó illata volt. Most narancs. A melle telt. Meleg,puha, lédús narancs. Ajka az övé, keze mindenfelé a n. Játszott. Simogatott. Utat talált a nemi szerihez.

Kevin felnyögött az érintésétől. Beszívta a lány illatát i tudta, hogy nem fogja sokáig bírni. Nem akarta megmozdítani a kezét, de érezni akarta.

A lány nedves volt, csúszós, mint a méz.

Kevin felnyögött. Ráfordult. Beléhatolt. Nem ment könnyen. Érdekes.

Az álmom kezdett szertefoszlani, a vágy azonban nem. Kevin lángolt. Ki-be mozgott, kinyitotta a szemét... és t m akart hinni neki!

Daphne Somerville-be temette magát.

Próbált megszólalni, de egy hang sem jött ki a tor-ín. A vére száguldott, a szíve dübörgött. A feje zúgott. Széttobbant.

Mollyban ebben a pillanatban minden megdermedt. *Ne! Még ne!*

Érezte, hogy a férfi megremeg. Súlya összenyomta, belepréselte a matracba. Észhez tért, túl későn.

Kevin elernyed. Teljes súlyával ránehezedett. Tehetetlen súllyal.

Vége volt. *Máris!* Még csak nem is hibáztathatta a férfit, amiért a történelem legrosszabb szeretője volt, mert Molly pontosan azt kapta, amit megérdemelt. Nagy semmit.

Kevin felrántotta a fejét, majd kihúzódott Mollyból, s kiugrott a takaró alól. - *Mi a fenét keresel itt?*

Molly szeretett volna hangot adni csalódottságának, s még jobban szeretett volna magára ordítani. Ismét rajtakapták, amint betörte a tűzriasztót, csak már nem tizenhét éves volt. Öregnek és levertnak érezte magát.

Megalázottnak. - A..alvajártam?

- Alvajártál a francokat! - Kevin a fürdőszoba felé botorkált. - Meg ne mozdulj!

Mollynak túl későn jutott eszébe, hogy a férfi híres haragtartó. Tavaly a Steelers elleni visszavágó vérfürdővé vált, előtte évben Kevin egy százharmincöt kilós viking csatárnak ment neki. Kimászott az ágyból, s eszeveszetten keresgélte a hálóingét.

Trágárságáradat hallatszott a fürdőszobából.

Hol a ruhája ?

Kevin visszarohant, meztelenül és pipásan. - Honnan vetted azt az óvszert?

-A... borotválkozó táskából. - Molly kiszúrta a hálóingét, megragadta és a melléhez szorította.

- A borotválkozó táskából? - A férfi visszasietett a fürdőszobába. - Kivetted... a fenébe!

- Csak egy... ötlet volt. Egy alvajáró baleset. - Molly a folyosóra nyíló ajtó felé lopakodott, de Kevin megjelent, mielőtt odaért volna, átvágott a szőnyegen, megragadta a karját és megrázta.

- Tudod, mennyi ideje volt benne?

Nem elég sokáig! Aztán Molly rájött, hogy a férfi az óvszerről beszél. - Mit akarsz ezzel mondani?

Kevin elengedte a karját és a fürdőszoba felé mutatott. - Azt akarom ezzel mondani, hogy már egy örökkévalóság óta ott volt, s *kiszakadt* ez a szar!

Pontosan három másodperc telt el. Aztán Molly térde összerogyott. Az ágy melletti

székbe roskadt.

- Szóval? - ugatta Kevin.

Molly pityókás agya ismét beindult. - Ne aggódj. - Rájött, mi az a nedvesség a combja között, de már túl késő volt. - Nem vagyok termékeny időszakban.

- Egy nő bármikor termékeny lehet. - Kevin felkapcsolta az állólámpát, sokkal többet felfedve ezzel Molly nagyon is hétköznapi, nagyon is meztelen testéből, mint amennyit ő szeretett volna megmutatni.

- Én nem. Órát lehet hozzám igazítani. - Molly nem akart a ciklusáról beszélgetni a férfival. Összefogta a hálóingét, s azon törte a fejét, hogyan vehetné vissza úgy, hogy ne tegye még jobban közszemlére magát.

Kevint azonban szemmel láthatóan teljesen hidegen hagyta akár Molly, akár a saját meztelensége. - Mi ütött beléd, hogy a borotválkozó táskámban kutattál?

- Ö... nyitva volt, én véletlenül belenéztem és... -Molly megköszörülte a torkát. - Ha olyan régi volt, inért hordtad magadnál?

Már el is felejtettem, hogy ott van!

- Ez hülye indok.

Az asztrofű-zöld szempár gyilkos pillantást vetett rá. Engem akarsz hibáztatni?

Molly nagy levegőt vett. - Nem. Nem. - Ideje volt ilvcnni a kesztyűt és nem meghunyászkodni. - Sajnálom, Kevin. Tényleg. Nem tudom, mi van velem az utóbbi időben.

- Ezt csak most mondod?

- Elnézést. Zavarban vagyok. - Molly hangja megremegett. - Oltári zavarban. Legszívesebben a föld alá süllyednék szégyenemben. Remélem, el tudod felejtetni.

- Nem valószínű. - Kevin felvette a földről a sötétzöld boxert és beledugta a lábát.

-Sajnálom. - Molly megérdemelte, hogy megalázzák, de mivel ez nem vált be, visszaváltott az életunt, elkényeztetett hösnőre. - Az igazság az, hogy magányos voltam, te pedig éppen kapóra jöttél. Nagy nőcsábász hírében állsz. Azt hittem, nem fogod bánni.

- *Kapára jöttem?* - harsant a levegőben. - Gondolkozzunk csak. Mit mondanának az emberek fordított esetben?

- Nem értem, miről beszélsz.

- Mi a helyzet akkor, ha én mászom be a te ágyadba, s te ellenkezel.

Molly a hálóinge szélét babrálta. - Ó, most már értem, hova akarsz kilyukadni.

A férfi szeme összeszűkül, hangja vészjóslóvá vált. - Azt mondanák, megerőszakoltalak.

- Csak nem azt akarod mondani, hogy... hogy megerőszakoltalak?

Kevin hűvösen végigmérte. - De azt akarom.

Sokkal rosszabb volt, mint Molly hitte. - Ez nevetséges. Nem ellenkeztél.

- Csak mert aludtam, és valaki másról álmodtam.

Ez fájt. - Értem.

Kevin nem szívtá vissza. Sőt, összeszorította a fogát. - Ellentétben azzal, amit nyilvánvalóan hiszel rólam, szeretem megismerni a partneremet, mielőtt ágyba viszem. S nem hagyom, hogy kihasználjanak.

Molly pedig pontosan ezt tette. Sírni szeretett volna.

- Sajnálom, Kevin. Mindketten tudjuk, hogy botrányosan viselkedtem. Nem felejtethnék el a dolgot?

- Nem nagyon van más választásom. - A férfi elharapta a szavakat. - Nem szeretnék erről olvasni a lapok-lián.

Molly az ajtóhoz hátrált. - Remélem, tudod, hogy én tartani fogom a szám.

Kevin megvetően bámult rá.

Molly arca elfancsalodott. - Sajnálom. Igazán.

Daphne leugrott a gördeszkájáról, és lehajolt a hosszú fűbe, hogy bekukucskáljon a fészekbe.

- Daphne kisnyulacskát talál (előzetes jegyzet)

Hatvanötezer szurkoló állva sikoltozott, de Kevin teljesen nyugodt volt. Nem a szurkolók, nem a tévékamerák, nem a *Monday Night Football* stábja járt a fejében. Semmi másra nem gondolt, csak arra, amire született - játszani a játékot, amit neki találtak ki. León Tippet, kedvenc fogadójátékosa kitört, és várta azt az édes pillanatot, amikor Kevin majd a kezébe dobja a labdát.

Aztán a játék egy pillanat alatt megváltozott. A védelem előtört a semmiből, hogy leszedje a passzt.

Kevinben felszökött az adrenalin. A dulakodás mögött volt, s szüksége lett volna egy másik fogadóra, de Járnál a földön feküdt, Stubst pedig ketten is védték.

Briggs és Washington áttört a Stars vonalán és lecsaptak. Tavaly ugyanezek a tűzokádó óriások ugrasztották ki a vállát, de Kevinnek esze ágában sem volt eldobni a labdát. Azzal a vakmerőséggel, ami a múltban oly sok gondot okozott neki, balra nézett... aztán élesen, vakon, *esztelenül* jobbra vágott. Szüksége volt egy lyukra fehér jersey-sek falában. Lennie kellett egy résznek. S meg is találta.

Híres fürgeségével átsiklott rajta, Briggs és Washington pedig csak a levegőt markolászta. Kevin megpördült és lerázott egy nála legalább harmincöt kilóval nehezebb védőt.

Kgy csel itt, egy trükk ott, aztán teljes gőzzel neki-
iramodott.

A hétköznapi életben jól megtermett férfinak számított 188 centiméteres magasságával és 88 kilójával, de itt a Mutáns Óriások pályáján kicsi, kecses és nagyon gyors volt. Lába meghódította a gyeptéglákat. A stadion fényei meteorrá változtatták aranyisakját, akvamezét pedig mennyből szőtt zászlóvá. Átvitte a labdát a gólvonalon.

Amikor a partjelző beültette a gólt, Kevin még mindig állt.

A meccs utáni partit Kinney házában tartották, s attól a pillanattól fogva, hogy Kevin belépett, ragadtak rá a nők.

- Mesés játék volt, Kevin.

- Kevin, *querido*, gyere ide!

- Nagyszerű voltál. Rekedtre kiabáltam magam.

- Izgultál, amikor bevitted? Istenem, persze, hogy izgultál, de milyen érzés volt?

- *Felicitación!*

- Kevin, chéri!

Kevinnek nem esett nehezére bájologni, s mosolyogva bontakozott ki a két legkitartóbb rajongó öleléséből.

- Te a szép és csendes nőt kedveled - mondta legjobb barátja felesége a legutóbbi alkalommal, amikor beszélgettek. - A legtöbb nő azonban szószátyár, ezért randevúzol külföldiekkel, akik alig beszélnek a nyelvet. Az intimitás elkerülésének klasszikus esete.

Kevin soha nem ismerte volna be, hogy Jane-nek igaza volt a zsanéréit illetően. De csapattársaival ellentétben, akik csak színlelték, hogy kizárólag a sportnak élnek, Kevinnel valóban így volt. Szívvel-lélekkel üzte ezt a játékot, amit nem tehetett volna meg egy állandó partner mellett. A gyönyörű és kis igényű nőt kedvelte, a külföldiek pedig pont megfeleltek ennek a követelménynek.

Kevinnek csak a játék számított, s nem engedte, hogy bárki is akadályozza ebben. Szerette magára húzni a kék-sárga mezt, harcba szállni a Midwest Sportarénában, s legfőképpen Phoebe és Dán Calebownak dolgozni. Talán az volt az oka, hogy gyermekkorában papi nevelést kapott, de ő megtiszteltetésnek tartotta, hogy a Chicago Stars játékos lehet, amit nem minden csapattársáról lehetett elmondani.

Ha az ember Calebow-éknak játszott, a sport iránti tisztelet fontosabb volt, mint az alapvonal. A Stars nem gengsztereknek való csapat volt, s Kevin a karrierje során számos kiváló tehetséget látott a sülyesztőben eltűnni, mert nem feleltek meg Phoebe és Dán erkölcsi kíváncsainak. Kevin el sem tudta képzelni, hogy másnak dolgozzon, s ha nem játszhatna a Stars színeiben a pályán, visszavonulna és edző lenne.

A Stars edzője.

Ebben a szezonban azonban két dolog is történt, ami veszélybe sodorta az álmait. Az egyik az ő hibája volt - örült nyughatatlanság vett erőt rajta közvetlenül az edzőtábor után. Mindig is izgága természet volt, de eddig sikerült a szezonon kívüli időszakokban kiélnie ezt a hajlamát. A másik Daphne Somerville éjszakai látogatása volt az ágyában. Ez utóbbi sokkal jobban veszélyeztette karrierjét, mint a világ összes szűzhó-sízése és salak-motoros versenye.

Mély alvó volt, s nem először ébredt úgy az éjszaka kellős közepén, hogy szeretkezik, de mostanáig mindig választotta meg a partnereit. Furcsamód, ha a lány nem abból a családból származott volna, amelyikből származott, még el is gondolkodott volna azon, hogy megtartsa. Talán csak azért vonzotta, mert tiltott gyümölcs volt a számára, de élvezte a dolgot. Daphne megdolgoztatta és megneveltette. Bár Kevin vigyázott i, hogy a lány ne vegye észre, azon kapta magát, hogy fajta felejt a szemét. Daphne a gazdag lányok magabiztosságával mozgott, s ezt szexisnek találta. Lehet, hogy nem volt túl mutató, de minden a helyén volt rajta.

Ennek ellenére távolságot tartott. Daphne a főnök húga volt, s Kevin soha nem barátkozott olyan nővel, akiknek közül volt a csapathoz - sem edzők lányaival, :m recepciós titkárnővel, még a játékostársak unokatestvéreivel sem. S tessék, mit ad isten. Ha csak rágondolt, megint feltámadt benne a düh. :g egy csodaösszekötő sem volt olyan fontos Calebow-éknak, mint a család, s ha megtudják, mi történt, lesz az, akit kérdőre vonnak.

A lelkiismerete azt súgta, hogy hívja fel Daphnét sürgősen. Csak hogy megbizonyosodjon, nem lettek következményei az esetnek. Nem lehetnek, nyugtatta magát, s nem fogja emiatt rágni a kezét, különösen most, likőr nem engedheti meg magának, hogy bármi is Elvonja a figyelmét. Vasárnap bajnoki meccs, s hibátlanul kell játszania. Akkor valóra válnak az álmai. Beviszi a Starst a Szuper Kupába.

Hat nappal később azonban szertefoszlottak az álmai. S nem okolhatott senkit, csak saját magát.

Molly éjt nappallá téve dolgozott, hogy befejezze a *Daphne bukfencet vet-et*, s azon a héten adta postára, amikor a Stars elvesztette a bajnokságot. Tizenöt másodperccel a vége előtt Kevin Tucker felhagyott azzal, hogy biztonsági játékot játszon. Eladta a passzt, s a Starts egyetlen góllal kikapott.

Molly készített magának egy csésze teát a hideg januári estében, s az íróasztalhoz vitte. Cikket kellett írnia a Chiknek, de ahelyett, hogy bekapcsolta volna a laptopját, felemelte a jegyzetfüzetét, amit a kanapén hagyott, hogy papírra vessen néhány gondolatot az új, *Daphne kisnyulacskát talál* című könyvéhez.

A telefon éppen akkor szólalt meg, amikor leült. - Halló.

- Daphne? Itt Kevin Tucker.

Tea fröccsent a csészealjra, Mollynak pedig elállt a lélegzete. Valaha fülíg szerelmes volt ebbe a férfiba. Most már a hangja pusztá hallatára is berezelt.

Levegőt préselt a tüdejébe. Mivel Kevin még mindig Daphnének hívta, ez azt jelentette, hogy a férfi senkinek sem beszélt a malórról. Helyes. Molly nem akarta, hogy a férfi

kiteregesse a szennyest, sőt, azt sem akarta, hogy gondoljon rá. - Hogy szerezted meg a számomat?

- Te adtad meg.

Mollynak sikerült elfelejtenie. - Én, ő... Mit tehetek érted?

- Most, hogy vége a szezonnak, egy időre elhagyom a várost. Csak biztos akartam lenni benne, hogy... semmi szerencsétlen... következménye nem lett a... dolognak.

- Nem! Semmi következménye. Hogyis lenne.

- Akkor jó.

A hűvös válaszból Molly kihallotta a megkönnyebbülést. Hirtelen támadt egy ötlete, s belekapaszkodott. - Jövök, drágám! - kiáltotta egy képzeletbeli férfinak.

- Úgy hallom, nem vagy egyedül.

- Nem, nem vagyok. - Molly ismét felemelte a hangját. - Telefonálok, Benny. Mindjárt megyek, édesem. - Megrándult az arca. Nem tudott volna valami jobb nevet kitalálni?

Roo kibaktatott a konyhából, hogy lássa, mi folyik. Molly megmarkolta a kagylót. - Értékelem a hívásodat, Kevin, de sürgős volt.

- Ha minden...

- Minden rendben, de most mennem kell. Sajnálom, ami a meccsen történt. S kösz a hívást. - Mollynak még mindig remegett a keze, amikor letette, éppen most beszélt születendő gyermeke apjával. Lapos hasára tette a kezét. Még mindig nem teljesen fel, hogy terhes. Amikor a ciklusa nem jött meg időben, azzal nyugtatta magát, hogy a stressz miatt van. De a melle egyre érzékenyebbé vált, émelyegni kezdett. Ét nappal ezelőtt végre hazahozott egy terhességi tesztet. Az eredmény annyira letaglózta, hogy leszaladt és vett még egyet. Nem tévedett. Kevin Tucker gyermekét várta.

De nem a férfi volt az első gondolata. Hanem Dan és

Phoebe. Nekik lételemük volt a család, s egyikük sem tudta elképzelni, hogy a másik nélkül neveljen fel egy gyermeket. Ez le fogja tarolni őket.

Amikor végre eszébe jutott Kevin, úgy határozott, nem szól neki. A férfi nem tehetett semmiről, csak tat volt, a következményeket neki kellett viselni. Egyáltalán nem tűnt nehéznek, hogy eltitkolja előle a dolgot. Most, hogy a szezon véget ért, egyáltalán nem tartotta valószínűnek, hogy összefusson vele, ha pedig nyáron edzeni kezd a csapat, majd elkerüli a Stars stadionját. Dán és Phoebe néhány csapatbulijától eltekintve soha nem járt össze a játékosokkal. Kevin talán később tudomást szerez róla, hogy gyermeke született, de a ma reggeli telefonbeszélgetés után, ami meggyőzte, hogy másik férfi van az életében, már nem fog gyanakodni.

Kinézett az ablakon a téli égre. Bár még hat óra sem volt, már sötétedett. Elnyújtózott a kanapén.

Két nappal ezelőtt még el sem tudta volna képzelni, hogy leányanya legyen. Egyáltalán nem gondolt az anyaságra. Most viszont másra sem tudott. A nyughatatlanság, ami mindig visszatért az életébe, most eltűnt, s az az ismeretlen érzés töltötte el, hogy minden a legnagyobb rendben van. Végre lesz saját családja.

Roo megnyalta kanapéről lelógó kezét. Molly behunyta a szemét, és szövögette az álmait, melyek most, hogy túljutott a kezdeti megrázkódtatáson, kitöltötték a fantáziáját. Kisfiú? Kislány? Mindegy. Elég időt töltött az unokahúgaival és unokaöccsével ahhoz, hogy tudja, jó anya lesz, és az apja helyett is szeretni fogja ezt a gyermeket.

Az ő gyermekét. Az ő családját.

Végre.

Nyújtózkodott, s elégedett volt a lába ujjától a feje búbjáig. Erre vágyott annyi éven át, saját családra. Nem emlékezett rá, mikor érzett utoljára ilyen békességet. Még a frizurájával is megbarátkozott, mely most már nem volt olyan nagyon rövid, s ismét természetes sötétbarna színben pompázott. Ahogy kellett.

Roo nedves orrával a kezét bökdöste.

- Éhes vagy, pajtás? - Felállt és már éppen elindult a konyhába, hogy megetesse a kutyát, amikor a telefon ismét megcsörrent. A pulzusa felgyorsult, de csak Phoebe

volt az.

- Van kedved eljönni velünk Yoshihoz vacsorázni?

- Szívesen.

- Nagyszerű. Félóra múlva találkozunk.

Ahogy Molly letette, beléhasított a gondolat, hogy micsoda fájdalmat fog okozni a nővéreéknek. Ők ugyanazt szerették volna neki, mint amiben maguknak részük volt - mély, feltétel nélküli szerelmet. De csak keveseknek adatott meg ekkora szerencse. Az előszobában megszólalt a csengő. Molly ajtót nyitott a nővéreinek és a sógorának, Phoebe arcon csókolta. - Sápádnak látszol. Jól vagy?

- Január van, Chicgóban vagyunk. Mindenki sápadt. - Molly egy pillanattal tovább szorította magához, mint kellett volna. Celiát, a tyúkot, a Nightingale Erdő minllakójának anyját a nővéréről formázta meg.

- Hé, Miss Molly, már hiányoltuk. - Dan szokásához bordatörő ölelésben részesítette. miközben Molly is megölelte, arra gondolt, milyen szerencse, hogy itt vannak ők neki. - Már csak két hét szilveszterig.

- Két hete nem jöttél haza. Phoebe kezd bekattanni. - Dan a kanapé háttámlájára dobta a kabátját.

Molly mosolyogva elvette Phoebe kabátját. Dan még mindig az ő lakásukat tekintette Molly igazi otthonának. Nem értette, mit jelentett Mollynak ez a négy fal. - Emlékszel, amikor először találkoztunk, Dan? Megpróbáltam elhítni veled, hogy Phoebe meg szokott verni.

- Az ilyesmit nem felejtí el az ember. Még mindig emlékszem a szavaidra. Azt mondtad, nem teljesen gonosz, csak egy kicsit be van csavarodva.

Phoebe nevetett. - A régi szép idők.

Molly szeretetteljesen nézett a nővéreire. - Kis beképzelt voltam, csoda, hogy tényleg nem vertél meg.

- Valahogy mindkét Somerville lánynak túl kellett élnie.

Az egyiknek még mindig.

Roo imádta Phoebét, s abban a pillanatban az ölébe ugrott, ahogy az leült. - Annyira örülök, hogy megnézhetem a *Daphne bukfcencet* vet illusztrációit, mielőtt elküldöd őket. Benny arckifejezése, amikor a mountain bike-ja megcsúszik a pocsolyán, óriási. Van valami ötleted az új könyvedhez?

Molly tétovázott. - Még gondolkozom rajta.

- Hannah ujjongott, amikor Daphne bekötözte Benny mancsát. Azt hiszem, nem számított rá, hogy Daphne meg fog bocsátani a borznak.

- Daphne nagyon könyörületos nyúl. Bár kötszernak rózsaszínű csipkeszalagot használt. Phoebe nevetett. - Bennynek nem ártana, ha erősödne a feminin énje. Csodálatos könyv, Moll. Mindig sikerül beleszónöd az élet egyik fontos tanúságát, mégis mulatságos. Annyira örülök, hogy írsz.

- Mindig is ezt akartam. Csak nem tudtam.

- Erről jut eszembe... Dán, emlékszel... - Phoebe elhallgatott, mikor észrevette, hogy Dán nincs ott. - Biztosan a fürdőszobába ment.

- Napok óta nem takarítottam. Remélem, nem... -Mollynak elakadt a lélegzete és megpördült.

Túl késő volt. Dán két üres dobozzal jött vissza, amit a szemétkosárból szedett ki. A terhességi tesztek gránátnak tündek hatalmas kezében.

Molly az ajkába harapott. Még nem akarta megmondani nekik. A bajnokság elvesztésével voltak elfoglalva, nem akart újabb csalódást okozni nekik.

Phoebe csak akkor látta, mi van a férje kezében, mikor az az ölébe ejtette az egyik dobozt. Lassan felemelte. Az arcához kapott. - Molly?

- Tudom, hogy huszonhét éves vagy - mondta Dan -, s mindketten igyekszünk tiszteletben tartani a magánéletedet, de ez magyarázatra szorul.

Annyira izgatottnak tűnt, hogy Molly rá sem bírt nézni. A férfi szeretett apja helyett

apjaként viselkedni, tudta, hogy Dan sokkal nehezebben fogja tudni elfogadni a helyzetet, mint Phoebe.

Molly fogta a dobozokat és félretette. - Miért nem ülsz le?

Dan lassan behajtogatta hatalmas testét a felesége mellé a kanapéra. Phoebe ösztönösen megfogta a férfi kezét. Ketten az egész világgal szemben. Molly néha már attól végtelenül magányosnak érezte magát, hogy látta, milyen nagyon szeretik egymást.

Leült velük szemben a fotelba, s sikerült halvány mosolyt erőltetnie magára. - Nem könnyű beszélni róla. Gyermeket várok.

Dan arca megrándult, Phoebe odabújt hozzá.

- Tudom, hogy nagy megrázkódtatás a számotokra és sajnálom. De a gyereket nem.

- Mondd, hogy férjhez mész.

Dan szája alig mozgott, s Mollynak ismét az jutott eszébe, milyen hajlíthatatlan tudott lenni a férfi. Ha most nem állja a sarat, Dan soha nem fogja békén hagyni. - Nem lesz esküvő. S nem lesz apa. Bele kell törődnötök a megváltoztathatatlanba.

Phoebe egyre nyugtalanabbnak látszott.

- Nem... nem tudtam, hogy találkozgatsz valakivel. Máskor minél mondtad.

Molly nem engedhette, hogy a nővére túl mélyre ásson. - Sok mindent elmondtam neked, Phoebe, de nem mindent.

Dan állán rángatózni kezdett egy ideg, határozottan rossz jel volt. - Ki az?

- Nem árurom el. Ez csak rám tartozik, senki másra. Nem akarok együtt élni vele.

- De teherbe esni tőle igen!

- Dán! - Phobét soha nem ijesztette férje forró temperamentuma, s most is sokkal jobban izgult Molly miatt. - Ne hamarkodd el a döntést, Moll. Hány hónapos terhes vagy?

- Csak hat hetes. S nem fogom meggondolni magam. Csak ketten leszünk, a gyerek és én. S remélem, ti ketten.

Dán felugrott és járkálni kezdett. - Neked fogalmad sincs, mibe keveredtél.

Molly rámutathatott volna, hogy évente több ezer egyedülálló nő vállal gyermeket és nagyon maradi a felfogása, de túl jól ismerte Dánt ahhoz, hogy koptassa a száját. A gyakorlatias dolgokra koncentrált inkább.

- Tudom, hogy aggódtok, de ne felejtsetek el, jobb körülmények között élek, mint a legtöbb leányanya. Majdnem harmincéves vagyok, szeretem a gyerekeket, érzelmileg stabil vagyok. - Molly életében most először érezte úgy, hogy ez akár igaz is lehet.

- S majdnem mindig le vagy égve - szorította össze az ajkát Dán.

- Daphne példányszáma lassan nő.

- Nagyon lassan.

- Vállalhatok újabb munkákat. Bébiszitterre sem kell költenem, mert itthon dolgozom.

Dán konokul méregette. - A gyerekeknek apára van szükségük.

Molly felállt és a férjhez lépett. - Egy jó emberre van szükségük az életben, s remélem, hogy te ott leszel nekik, mert te vagy a legjobb.

Ez hatott, s a férfi megölelte. - Csak azt akarjuk, hogy boldog légy.

- Tudom. Ezért szeretlek benneteket annyira.

Csak azt akarom, hogy boldog legyen - ismételte Dán, miközben Phobével hazafelé tartottak aznap este egy kínos vacsora után.

- Mindketten azt akarjuk. De Molly független nő, s már döntött. - Phoebe aggodalmasan összerántotta a szemöldökét. - Szerintem pillanatnyilag csak annyit ehetünk, hogy mindenben támogatjuk.

- Valamikor december elején történhetett. - Dan összehúzta a szemét. - Egy valamit megígérek, Phoebe. Megtalálom azt a gazembert, aki ezt tette, és leharapom a fejét.

Mondani könnyű volt, de ahogy teltek a hetek, Dan jottányit sem jutott közelebb az igazsághoz. Különböző ürügyekkel felhívogatta Molly barátait, s szégyentelenül faggatta őket, ám senki nem emlékezett rá, hogy Molly akkoriban járt volna valakivel. Dan a saját

gyerekeit is pumpolta információért, nem több sikerrel. Végso kétségbeesésében aztán felvett egy magádetektívet, persze titokban, Phoebe különben megmondta volna neki, hogy törődjön a maga dolgával. A vége az lett, hogy a nyakába akasztottak egy hatalmas számlát, s semmivel sem tudott meg többet, mint eddig.

Február közepén Phoebével elvitték a gyerekeket egy hosszú hétvégére Door Countyba motoros szánkózni. Mollyt is hívták, de azt mondta, szorítja a határidő, és nem hagyhatja félbe a munkát. Dan tudta, mi az igazság, Molly nem akart újabb példabeszédeket hallgatni.

Szombat délután, miután kiszánkózták magukat Andrew-val, visszamentek a házba melegedni.

- Jó volt, manó? - kérdezte Phoebe.

- Igen!

Dan mosolyogva nézte, ahogy Andrew most az anyja karjába veti magát, ahogy mindig, amikor egy óránál hosszabb időre nem találkozott valamelyikükkel.

- Örülök. - Phoebe egy csókot nyomott a kisfiú feje búbjára, majd a konyha felé noszogatta. - Harapj valamit.

Dan konstataálta, hogy Phoebe ma különösen csinos farmerben és halványbarna pulóverben. Már éppen meg akarta ölelni, mikor felesége az orra elé nyomott egy sárga hitelkártya-blokkot. - Az emeleten találтам.

A férfi rápillantott, s Molly nevét olvasta rajta.

- A városi kisboltból való. Nézd meg a dátumot. Dán megtalálta, de még mindig nem értette, hova akar kilyukadni Phoebe. - És?

Phoebe a mosógépnek dőlt. - Dán, ekkor volt itt Kevin.

Kevin elhagyta az utcai kávézót, s elindult a hotelja felé a Cairns Esplanadén. A napsütéses februárban enyhe szellő lengette a pálmafák leveleit, a kikötőben hajók ringatóztak. Miután öt napja búvárkodott a Korai-tengerben a cápák között Ausztrália partjainál, jó volt visszatérni a civilizációba.

A város elég messze volt Chicagótól ahhoz, hogy ne kelljen attól tartania, összefut egy Stars rajongóval, aki megkérdezi, miért ment ki a kettős fedezékből a bajnoki meccs negyedik negyedének végén. Ahelyett, hogy győzelemre vitte volna a Starst, s megnyerhették volna a Szuper Kupát, cserbenhagyta a csapattársait, s egy seregnyi pörölycápa sem tudta ezt feledtetni vele. A monszunévszak éppen a derekán járt, esőcseppek fröcskölték be Kevint. Úgy döntött, kifárasztja magát a hotel edzőtermében, aztán lemegy a kaszinóba black-jacket játszani.

Hppen átöltözött melegítőbe, amikor erőteljes kopogtatás hallatszott az ajtón. Kevin kinyitotta. - Dan? Mi a fenét...

Idáig jutott, mielőtt Dan Calebowl öklével találkozott az álla.

Hátrátántorodott, nekiesett a kanapé sarkának és elterült.

Felszökött benne az adrenalin, hirtelen és magasra. Felugrott, hogy széttépje Dant. Aztán tétoázott, nem sért, mert Dan a főnöke volt, hanem mert dühös arckifejezése azt sugallta, hogy valami nagyon nem stimmel. Mivel Dan sokkal megértőbb volt Kevinnel a meccs miatt, mint ahogy azt ő megérdemelte volna, tudta, hogy a dolognak semmi köze ahhoz a meggondolatlan passzhoz.

Ellenkezett a meggyőződésével, hogy ne üssön vissza, de kényszerítette magát, hogy leeressze az öklét. - Remélem, jó okod volt rá.

- Te gazember. Tényleg azt hitted, hogy megúszhatod?

Kevinnek összerándult a gyomra a megvető arckifejezés láttán attól az embertől, akit annyira tisztelt. - Mit akarok megúszni?

- Nem jelentett neked semmit, mi? - acsarkodóit Dan.

Kevin várt.

Dan előrelépett. - Miért nem mondtad meg, hogy nem egyedül voltál a házamban decemberben?

Kevin tarkóján felállt a szőr. Gondosan megválogatta a szavait. - Nem gondoltam, hogy az én tisztem. Szerintem inkább Daphnénak kellett volna közölnie, hogy ott volt.

-Daphnénak?

Ami sok az sok, Kevinnél elszakadt a cérna. - Nem tehettem róla, hogy a te eszement sógornőd felbukkant!

- Még a nevét sem tudod?

Danen látszott, hogy mindjárt megint eljár a keze, s Kevin olyan mérges volt, hogy reménykedett is benne. - Most hagyd abba. Ő mondta, hogy Daphnénak hívják.

- Persze - gúnyolódott Dan. - Mollynak hívják, te gazember, s a te gyerekedet várja!

Kevin úgy érezte, mintha kirántották volna a lába alól a talajt. - Miről beszélsz?

- Arról beszélek, hogy torkig vagyok az olyan drága sportolókkal, akik azt hiszik, hogy isten adta joguk törvénytelen kölykökkel teleszórni a világot, mint valami szeméttel.

Kevin rosszul volt. Amikor felhívta Mollyt, ő azt mondta, nem lett következménye a dolognak. Sőt, már egy másik férfival vigasztalódott.

- Legalább annyi tisztesség lett volna benned, hogy használj gumit!

Kevin agya kezdett ismét működésbe lépni, s úgy döntött, nem hagyja, hogy ráverjék ezt a balhét. - Felhívtam Daph... a sógornődet, mielőtt eljöttem Chicagóból, s ő azt mondta, minden rendben van. Talán a barátjával kellene beszélned.

- Pillanatnyilag nincs ideje barátokra.

- Elhallgatta előtted - felelte Kevin óvatosan. - Tartoztál az ördögnek ezzel az úttal. Egy Benny nevű fickóval jár.

- Bennyvel?

- Nem tudom, mióta tart, de azt hiszem, ő tehet róla, ha terhes.

Benny nem a barátja, te öntelt gazember! Csak egy *borz*!

Kevin Danre bámult, aztán elindult a bárba. - Talán jobb lenne előlről kezdeni ezt a beszélgetést.

Daphne alig várta, hogy a kisnyulacska megnőjön annyira, hogy játszani lehessen vele. Vízzel teli léggömböket dobának Benny és a haverjai fejére.

Molly leparkolt Beetle-jével Phoebe BMW-je mögé. Egy hónap telt el azóta, hogy felfedezte a terhességét, s napról-napra egyre jobban tudatosodott benne. Nem tudott ellenállni a kísértésnek, hogy ne vegyen egy uniszex farmeroverált, s már alig várta, hogy kismama ruhákban járhasson, bár mivel még csak két és fél hónapos terhes volt, erre semmi szükség nem volt. Követte nővérét a zezugos kőházba. Dané volt, mielőtt összeházasodtak Phoebével, s a férfi egy rossz szót sem szólt, amikor i f j ú feleségével együtt Molly is odaköltözött.

Roo rohant elő, hogy köszönésképpen ugasson egyet, míg sokkal udvariasabb testvére, Kanga mögötte slatyogott. Molly itthagya a kutyáját, míg részt vett egy nő-olvasó találkozón, s mihelyt felakasztotta a kabátját, lehajolt, hogy üdvözlje mind a két kutyát. - Hello,Roo. Szia, Kanga.

A két uszkar a hátára fordult, hogy Molly megvakargassa a hasukat.

Miközben engedelmeskedett, nézte, ahogy Phoebe leveti Hermés sálját, s belecsúsztatja Andrew kabátzsebébe.

- Mi van veled? - kérdezte Molly. - Olyan furcsán viselkedtél egész délután.

- Furcsán? Hogy érted?

Molly kivette a sálát és a nővére elé tartotta. - Andrew négyéves kora óta nem cseréli össze a ruhadarabokat.

- Ó... azt hittem... - Elhallgatott, mikor Dan előbukkant a szobából.

- Te mit keresel itt? - kérdezte Molly. - Phoebe azt mondta, elutaztál.

- Így is volt. - Dan megcsókolta a feleségét. - De már visszajöttem.

- Ruhástól aludtál? Szörnyen nézel ki.

- Hosszú volt az út. Gyertek be a szobába.

- Egyébként hol voltál? - kérdezte Molly, miközben mögötte a két a kutyával elindult a nappaliba. - Azt hittem... - Elakadt a hangja, mikor megpillantotta a szoba sarkában álló sötétszöke hajú jól megtermett alakot. A zöld szempár, amit valaha oly vonzónak tartott, leplezetlen ellenségeskedéssel mérte végig.

Molly szíve zakatolni kezdett. Kevin ruhája ugyanolyan gyűrött volt, mint Dáné, állat borosta árnyékolta. Bár a bőre frissen napbarnított volt, nem úgy tűnt, mintha a férfi kipihente volna magát a szabadsága alatt. Sőt, vészjóslóan elcsigázottnak látszott, mint akinek pattanásig feszültek az idegei.

Mollynak eszébe jutott Phoebe délutáni furcsa viselkedése, lopott pillantása egy telefonbeszélgetés közben, amit félrehúzódva folytatott. Kevin nem véletlenül volt itt, Phoebe és Dan valahogy rájöttek az igazságra.

- Üljünk le - mondta Phoebe halkan, de határozottan.

- Én állok - felelte Kevin alig mozgó ajakkal.

Molly rosszul érezte magát, dühösnek és kétségbeesettnek. - Nem tudom, mi folyik itt, de én nem kérek belőle. - Megfordult, de Kevin előrelépett és elállta az útját.

- Ne is gondoldj rá.

- Neked semmi dolgod itt.

- Nem úgy hallom. - Kevin hideg tekintete úgy fúródott belé, mint egy zöld jégcsap.

- Rosszul hallottad.

- Molly, üljünk le és beszéljük meg - javasolta Phoebe. - Dan egészen Ausztráliáig elrepült, hogy megkeresse Kevint, s a legkevesebb, amit...

Molly a sógora felé pördült. - Elrepültél Ausztráliába?

Dan ugyanolyan makacs arckifejezéssel nézett rá, mint amikor megtiltotta Mollynak, hogy kimaradjon éjszakára a diákbál után. Ugyanúgy, mint amikor nem engedte, hogy halasszon egy évet a főiskolán, s egy hátizsákkal bejárja Európát. De már nem volt tinédzser, s valami elszakadt benne.

- Nincs jogod! - Akarata ellenére azon kapta magát, hogy átviharzik a szobán és nekiesik a férfinak.

Nem volt erőszakos természet. Még csak lobbanékony sem. A nyulakat és a mesebeli erdőket szerette, a porcelán csészealjkat és a vászon hálóingeket. Soha nem ütött meg még senkit, nem hogy olyat, akit szereretett. Ennek ellenére érezte, ahogy a keze ökölbe szorul, s a sógora felé lendül.

- Hogy tehetted? - Dan mellét püfölte.

- Molly! - kiáltotta Phoebe.

Dan szeme elkerekedett a döbbenettől. Roo ugatni kezdett.

Bűntudat, düh és félelem egyesült Mollyban. Dan hátrált, de ő utánament és újra ütött. - Nem a te dolgod!

Molly, hagyd abba! - kiabálta Phoebe.

- Soha nem bocsátók meg neked - emelte fel a kezét Molly újra.

- Molly!

- Az én életem! - kiabálta túl Molly Roo eszeveszett ugatását és a nővére tiltakozását. - Miért nem tudtál kimaradni belőle?

Erős kar ölelte át a derekát, mielőtt újból lecsaphatott volna. Roo vonított. Kevin magához szorította. - Talán le kellene csillapodnod.

- Engedj el! - Molly belevágta a férfiba a könyökét.

Kevin felnyögött, de nem engedte el.

Roo megharapta a bokáját.

Kevin felüvöltött, Molly megint oldalba vágta.

A férfi káromkodni kezdett.

Dán csatlakozott hozzá.

- Az isten szerelmére! - Éles hang hasított a levegőbe.

Néha, amikor borzasztóan nagy szükségünk van egy barátira, senki sem elérhető.

- Daphne magányos

Mollynak csengett a füle a Phoebe foga közé szorított játéksíp hangjától.

Elég! - A nővére előlépett. - Molly, állj le! Roo, vissza! Kevin, engedd el! S mindenki üljön le!

Kevin leengedte a karját. Dan a mellkasát dörzsölgette. Roo eleresztette Kevin lábát. Molly dühös volt. Mégis mit képzelt? Nem tudott a többiekre nézni. A gondolat, hogy a nővére és a sógora tudják, hogyan támadt Kevinre álmában, több, mint megalázó volt.

Ő a hibás azért, ami történt, és nem futamodhat meg. Vigasztalás képpen az ölébe vette Roo-t, s a többiektől legtávolabbi fotelhez vitte. A kutyus együttérzően megnyalta az állat.

Dan a kanapén foglalt helyet. Phoebe, mint egy aggódó Las Vegas-i táncosnő anyuka ruhában, mellékuporodott. Kevin...

Őbelőle áradt a düh. A kandalló mellett állt, kezét a hónalja alá szorítva, mintha attól félt volna, hogy használná.

Molly azt a taktikát választotta, hogy legjobb védekezés a támadás. Szemétség volt tőle, de Kevin nem érdemelt mást. - Siessünk! Rengeteg dolgom van, s unalmas ez a téma.

Kevin homlokán összeszaladt sötétszöke szemöldöke.

Phoebe sóhajtott. - Ezzel semmit nem érsz el, Molly. Kevint nem lehet elriasztani. Tudjuk, hogy ő az apja a gyermekednek, s azért van itt, hogy megbeszéljétek a jövőtöket.

Molly Kevin felé fordult. A férfi nem mondta meg nekik! Phoebe nem így beszélne, ha tudná, hogy ő mit tett.

Kevin tekintete kifürkészhetetlen maradt.

Miért hallgatott? Ha Phoebe és Dan megtudná az igazat, kikerülne a kutyaszorítóból.

- Kevinnek semmi köze a jövőmhöz - mondta Molly a testvérének. - Az igazság az, hogy...

Kevin ellökte magát a kandallótól. - Fogd a kabátod

- parancsolt rá. - Sétálni megyünk.

- Én nem...

- Most!

Molly bármennyire is gyűlölte a férfit, kettesben mégiscsak könnyebb volt beszélni vele, mint a Calebaw Maffia füle hallatára. Letette a kutyát a földre és felállt.

- Maradsz, Roo.

Phoebe felkapta az uszkárt, amikor az nyüszíteni kezdett.

Molly egyenes derékkal, mint aki karót nyelt, kísértelt a szobából. Kevin utolérte az előtérben, a kezébe nyomta Julié lilás-rózsaszín sídzsakijét, ő pedig levette a fogasról és magára rángatta Dán barna düftinkabátját. Kinyitotta a hátsó ajtót, és nem túl finoman kituszkolta Mollyt.

Molly belebújt a dzsekibe, de összehúzni nem tudta cipzárt, s a szél átfújta vékony selyemblúzában. Kevin nem törődött vele, hogy begombolja Dan kabátját, jólehet csak nyári inget és vászonnadrágot viselt. Fűtötte düh.

Molly idegesen benyúlt Julié zsebébe, s talált egy régi, Barbie-s kötött sapkát. Az ezüstösen csillogó bojtot csak néhány szál tartotta. A fejébe húzta. Kevin az erdőbe vezető ösvényhez húzta. Molly érezte a férfiből áradó haragot.

Nem akartad megmondani nekem - szólalt meg Kevin.

Nem tartottam szükségesnek. De *nekik* el fogom mondani! Neked is ezt kellett volna tenned, amikor Dan megjelent, s megspóroltál volna magadnak egy utat.

El tudom képzelni, hogyan reagált volna. Nem az én hibám, Dan. A te tökéletes sógornőd megerőszkolt. Biztosan hitt volna nekem.

Most fog. Sajnálom, hogy kellemetlenséged lett a dologból.

- Kellemetlenségem? - Ostorcsapásként hatott a szó. Ez több, mint kellemetlen!
 - Tudom. Én...
 - A te elkényeztetett úri életében lehet, hogy kellemetlenség, de a valóságban...
 - Megértem! Áldozat voltál. - Molly összehúzta a dzsekit a hideg ellen, s megpróbálta zsebre dugni a kezét. - Ezzel a helyzettel nekem kell megbirkóznom, nem neked.
 - Én nem vagyok senki áldozata - csattant fel Kevin.
 - Az enyém igen, ezért vagyok én a felelős a következményért.
 - A következmény, ahogy te nevezed, egy emberi élet.
- Molly megállt és felnézett a férfira. A szél belekapott Kevin hajába, s a homlokába fújt egy tincset. Túl vonzó arca rideg és rendíthetetlen volt.
- Tudom. Hidd el, hogy nem így terveztem. De most, hogy teherbe estem, már nagyon akarom ezt a gyereket.
 - Én nem.
- Molly arca megrándult. Ha belegondolt, megértette. Persze, hogy Kevin nem akart gyereket. - Akkor nincs semmi probléma. Nincs szükségem rád, Kevin. Tényleg. S nagyra értékelném, ha elfelejtenéd az egészet.
- Tényleg azt hiszed, hogy el tudnám?
- Mollynak ez személyes ügy volt, de nem szabadott elfelejtenie, hogy a férfinak a karrierje múlhatott rajta. Köztudott volt, hogy Kevin rajong a Starsért.
- Mihelyt elmondom a nővéremnek és Dannek, mit tettem, megszűnik minden gondod. Nem fog derékba törni a pályafutásod.
- A férfi összehúzta a szemét. - Nem fogsz nekik mondani semmit.
- Dehogynem!
 - Tartsd a szád.
 - A büszkeséged mondatja ezt veled? Nem akarod, hogy bárki is megtudja, áldozatául estél valakinek? Vagy csak félsz tőlük?
 - Nem tudsz rólam semmit.
 - Tudom, mi a különbség jó és rossz között. Amit tettem, az rossz, s nem fogom azzal tetézni, hogy még-jobban belerángatlak. Visszamegyek és...
- Kevin elkapta a karját és megrázta. - Figyelj ide, mert kialvatlan vagyok az időeltolódástól és nem akarom még egyszer elmondani. Sok bűnt elkövettem életem során, de soha nem csináltam törvénytelen gyereket, s most sem fogok.
- Molly elhúzódott. - Nem vetetem el a gyereket, ne is próbálj rávenni.
- Nem ez a szándékom. - Kevin ajka egyetlen vonallá keskenyedett. - Összeházasodunk.
- Molly paff volt. - Nem akarok férjhez menni.
- Kettőn áll a vásár, és nem várunk sokáig.
 - Én nem...
 - Kár a gőzért. Becsaptál, s most megfizetsz érte.

Normális esetben Kevin élvezte a diszkót, de most azt kívánta, bárcsak ne jött volna el. Bár tegnap déluán csapott össze a Calebów klánnal, ma még mindig, nem vágyott emberek közé. Vette a kabátját, de nem gombolta be, s a Dearborn Street hidege ökölként csapta meg. Tél Chicagóban. A parkolóőr észrevette, s elindult a kocsijáért, ami kitüntetett helyen, alig húsz lépésnyire állt.

Egy hét múlva már házas ember lesz. Ennyit arról, hogy nem keveri össze a magánéletet és hivatását. Adott parkolónak egy ötvenest, aztán becsúszott a Spider volánja mögé és elhajtott.

Jó példát kell mutatnod, Kevin. Az emberek egy pap gyerekétől azt várják, hogy helyesen cselekedjen.

Elhessegette magától John Tucker tiszteletes hangját. Azért csinálta, hogy védje a karrierjét. S mert a törvénytelen gyerek gondolatára felállt a szőr a hátán, de kinek nem. Ennek semmi köze ahhoz, hogy valaki pap fia-e vagy sem.

Phoebe és Dán nem lepődött meg, hogy nem tervezik hosszúra a házasságukat, mivel

nem szerelemből készültek kötni. De így Kevin mégis felemelt fejvel járhatott közöttük. Ami Molly Somerville-t illette, fontos kapcsolataival és laza erkölcsével, még soha senkit nem gyűlölt ennyire. Ennyit arról a csendes, megértő feleségről, akivel Jane Bonner ugratta. Helyette kapott egy sznob entellektüelt, aki nagy darabokat akart kiharapni belőle, ha hagyja. Szerencsére esze ágában sem volt.

Kevin, van jó és rossz. Vagy az árnyékban élsz egész életedben, vagy a fényben.

Ügyet sem vetett John Tuckerre, s ráhajtott a Laké Shore Drive-ra. Ennek semmi köze a jóhoz és a rosszhoz. A karrierjéről volt szó.

Nem egészen, súgta egy hang a bensejében. Átvágott a bal sávba, aztán a jobba, majd ismét a balba. Sebességre és veszélyre vágyott, de a Laké Shore Drive-on egyiket sem kaphatta meg.

Néhány nappal azután, hogy Phoebe és Dán lesből támadtak rá, Molly találkozott Kevinnel, hogy elintézzék a házassági engedélyt. Utána külön mentek a Hancock Buildingbe, ahol aláírták a szerződést, mely különválasztotta a pénzügyeiket. Kevinnek fogalma sem volt róla, hogy Mollynak nincs mit féltennie, ő pedig nem árulta el neki. Csak még magányosabbnak tűnt volna a férfi szemében, mint eddig.

Egykedvűen hallgatta, ahogy az ügyvéd elmagyarázta a dokumentumokat. Kevinnel nem beszéltek meg, milyen szerepet fog vállalni a férfi a gyermek életében, s Molly túl csüggedt volt ahhoz, hogy felhozza a témát. Már csak egy dolgot kellett tisztázniuk.

Miután elhagyták az irodát, Molly összeszedte a bátorságát, és még egyszer megpróbált hatni Kevinre. - Ez örökség. Legalább hadd mondjam el Dannek és Phoebének az igazságot.

- Megesküdtél rá, hogy tartod a szádat.

- Tudom, de...

A férfi pillantásától Mollyt csontig hatoló dermedtség járta át. - Szeretném hinni, hogy legalább egy valamiben tisztességes tudsz lenni.

Molly elfordult, s azt kívánta, bárcsak ne adta volna a szavát. - Nem az 1950-es években járunk. Házasságon is felnevelhetem ezt a gyereket. Ma már nem ritkaság az egyedülálló anya.

- A házasság csupán egy kis kellemetlenség lesz mindkettőnk számára. Annyira önző vagy, hogy nem tudsz hetet az életedből arra áldozni, hogy egyenesbe hozzuk a dolgokat?

Mollynak cseppet sem volt ínyére, hogy a férfi megvető hangon beszélt vele és önzőnek nevezte, különösen hogy tudta, Kevin csak azért csinálja, hogy jó színben tüntesse fel magát Phoebe és Dan előtt, de a férfi egyszerűen elsétált, mielőtt válaszolhatott volna neki. Végül feladta. Egy ellen megküzdött volna, de három ellen nem.

Az esküvőre pár nappal később Calebow-ék nappalijában került sor. Molly egy hófehér térdig érő ruhát viselt, amit a nővére vásárolt neki. Kevin szénszürke öltönyt hozzáillő nyakkendővel. Molly szerint úgy festett benne, mint egy jóképű temetkezési vállalkozó.

Egyikük sem hívott meg egyetlen barátot sem a szertatásra, így csak Dan, Phoebe, a gyerekek és a kutyák

II. ék részt rajta. A gyerekek fehér krepp-papírcsíkokkal díszítették fel a nappalit, s szalagot kötöttek a kutyákra. Roonak a nyakára, Kangának ferdén a bóbitájára. Kanga szégyentelenül flörtölt Kevinnel, rázogatta a bóbitáját, csóválta a farkát, hogy magára vonja a figyelmét. A férfit azonban éppúgy hidegen hagyta, ahogy Roo acsarkodása, amiből Molly azt a következtetést vonta le, hogy Kevin fenyegetve érezte a férfiasságát egy uszkar társaságában. Miért nem figyelt fel erre Door County-ján, ahelyett, hogy a bőfögését és az aranyláncát leste?

Hannah csillogó szemmel nézett Mollyra és Kevinre, mintha egy tündérmese hősei lettek volna. Molly, csak hogy örömet szerezzen neki, úgy tett, mintha boldog volna.

- Olyan szép vagy - sóhajtott Hannah. Aztán Kevin-hez fordult. - Te is. Akár egy herceg.

Tess és Julié majd kipukadtak a nevetéstől. Hannah elvörösödött.

Kevin azonban nem nevetett. Elmosolyodott és megszorította a kislány vállát. -

Köszönöm, gyerkőcök.

Molly pislogott és elfordította a fejét.

A szertartást vezető bíró előrelépett. - Kezdjük.

Molly és Kevin úgy járultak elé, mintha csatatéren vágtak volna át.

- Kedves...

Andrew addig izgett-mozgott, míg elszabadult az anyja mellől, s odarohant a menyasszonyhoz és a vőlegényhez, hogy befészkelje magát közéjük.

- Andrew, gyere vissza. - Dán kinyújtotta a karját, hogy visszarángassa a gyereket, de Kevin és Molly elkapták Andrew ragacsos kis kezét, s úgy kapaszkodtak belé, mint egy mentőövbe.

Így házasodtak össze - krepp-papírokkal a fejük felett, egy ötéves gyerekkel maguk között, s egy vicsorgó szürke uszkárral a vőlegény mellett.

Molly és Kevin egyetlen egyszer sem néztek egymásra, a csók alatt sem, ami száraz, gyors és zárt volt.

Molly a szeme sarkából látta, hogy Dán kezét ráz Kevinnel, Phoebe pedig sebtében átöleli. Esetlen és kínos jelent volt, Molly alig várta, hogy elszabaduljon.

Úgy tettek, mintha ittak volna pár csepp pezsgőt, de a kis fehér esküvői tortából egyikük sem bírt egy falatot sem legyűrni. - Tűnjünk el innen - morogta végül Kevin a fülébe.

Mollynak nem kellett megjátszania, hogy fáj a feje. Egyre rosszabbul érezte magát a délután folyamán. - Rendben.

Kevin hebegett valamit, hogy el kell indulniuk, mielőtt esni kezdene a hó. Jó ötlet - mondta Phoebe. - Örülök, hogy elfogadtátok az ajánlatunkat.

Molly igyekezett úgy tenni, mintha pár napot Door Countyban tölteni Kevinnel nem a legrosszabb rémálma lenne.

- Így lesz a legjobb - helyeselt Dan is. - A ház elég messze van ahhoz, hogy a sajtó ne eredjen utánatok, ha tesszük a bejelentést.

- Azonkívül - folytatta Phoebe tettetett vidámsággal - letőséget ad, hogy jobban megismerjétek egymást.

- Már alig várom - mormolta Kevin.

Nem vacakoltak az átöltözéssel, tíz perccel később Molly megcsókolta Roo-t. Az adott körülmények között jobbnak látta, ha a nővérénél hagyja a kutyát.

Molly és Kevin elhajtottak a férfi Ferrariján.

- A kocsim az Exxon állomásnál áll néhány mérföldre innen. Fordulj balra a sztrádára vezető úton. - Molly idegei felmondták volna a szolgálatot, ha a férfival összezárva kellett volna megtennie a hét és fél órás utat Wisconsinba.

Kevin feltette ezüstkeretes Revosát. - Azt hittem, mindketten egyetértettünk Door Countyval.

- A saját kocsimmal megyek.

- Tőlem.

Kevin követte az utasításokat, s néhány perccel később leparkolt a szervízállomáson. Karja Molly derekának nyomódott, mikor áthajolt, hogy kinyissa neki az ajtót. Molly kivette a kulcsait a táskájából és kiszállt.

A férfi szó nélkül továbbrobogott.
Molly végigsírta az utat a wisconsini határig.

Kevin egy kis kitérőt tett haza, hogy átöltözzön a farmerbe és flanelingbe. Magához vette egy chicagó-i jazz zenekar néhány cédéjét, s egy könyvet az Everest meghódításáról, amit korábban elfelejtett beletenni a bőröndjébe. Megfordult a fejében, hogy készít magának valami harapnivalót, mivel egyáltalán nem volt sietős az utazás, de az étvágyát elvesztette a szabadságával együtt.

Ahogy észak felé tartott az I-94-esen, megpróbálta felidézni, milyen érzés volt alig egy héttel ezelőtt a cápák között úszkálni, de nem sikerült. A nőstényragadozók előszeretettel vetették ki a hálójukat gazdag sportolókra, s Kevinben felmerült a gondolat, hogy Molly talán szándékosan akart teherbe esni. De minek kellett volna neki a pénze? Nem, inkább csak heccből csinálta, s nem törődött a következményekkel.

Sheboygantól északra megcsörrent a mobiltelefonja. Amikor felvette, Charlotte Long hangját hallotta meg, aki mióta az eszét tudta, a szülei barátja volt. Mindig együtt nyaraltak a család kempingjében Michigan északi részén, s az idős asszony a mai napig visszatért oda minden júniusban. Kevin édesanyjának a halála óta nem beszéltek.

- Kevin, Judith néni ügyvédje épp most hívott. *
- Pompás - morogta Kevin.
- Azt mondta, nem beszéltél vele. - Charlotte hangja vádló volt.
- Ki?

- Judith néni ügyvédje. Figyelj, Kevin. Beszélni akar veled a kempingről.

Bár Kevin tudta, mit akar mondani Charlotte, erőbben markolta a kormányt. Ha szoba került a Wind Laké Kemping, mindig feszültté vált, ezért is kerülte az ilyen beszélgetéseket. Itt érezte a legfájdalmasabbnak a szülei és a közte tátongott szakadékot.

A kempinget a dédnagyapja alapította az 1800-as évek végén. Kezdetől fogva nyári táborként szolgált a metodista vallási megújulás számára. Ahogy cseperedett, Kevin kénytelen volt itt tölteni a nyarakat, ahol apja istentiszteletet tartott az évről-évre egyre fogyatkozó létszámban visszatérő időseknek. Más gyerek soha nem nyaralt a táborban.

- Tudod, hogy a kemping most már a tiéd, hogy Judith meghalt - közölte Charlotte szükségtelenül.

- Nekem nem kell.
- Dehogynem. Több mint száz éve a Tucker család tulajdona. Intézmény, nem akarhatod lerombolni.

Ó, igen, de mennyire. - Charlotte, az a hely nyeli a pénzt. Judith néni halálával nincs aki törődjék vele.

- Majd te. Felveszel valakit, aki irányítja.
- Eladom. A karrieremre kell koncentrálnom.
- Nem! Igazán, Kevin, a családi történelem része. Azon kívül visszatérő lakói vannak.
- Aminek lefogadom, hogy a helyi temetkezési vállalkozó örül a legjobban.
- Mi volt ez? Ó, drágám... mennem kell, különben elkések a rajzórámról.

A nő letette, mielőtt Kevin beszámolhatott volna neki arról, hogy megházasodott. Ami nem is baj. A kempingről való társalgás csak még borúsabbá tette amúgy is komor hangulatát.

Istenem, milyen fájdalmasak voltak azok a nyarak. Amíg a barátai otthon baseballoztak vagy csavarogtak, neki egy rakás öregemberrel és milliónyi szabállyal kellett élnie.

Ne pocskold a vizet a tóban, drágám. A hölgyek nem szeretik, ha vizes lesz a hajuk. Az istentisztelet fél óra. Múlva kezdődik, fiam. Mosakodj meg.

Megint az imaház falához ütögette a labdát. Ott a nyoma mindenhol.

Amikor tizenöt éves lett, fellázadt, s kis híján összetörte a szívüket.

Nem megyek vissza és nem kényszeríthettek rá! Halálra unom magam! Gyűlölöm! Elszököm, ha megpróbáltok visszavinni! Nem viccelek!

A szülei beadták a derekukat, s Kevin az elkövetkező három nyarat Matt nevű barátjával töltötte Grand Rapids-ben. Matt apja fiatal és keménykötésű volt. Játszott a főiskolai futbalcsapatban, s minden este együtt kergette velük a labdát. Kevin imádta.

John Tucker végül annyira megöregedett, hogy már nem tudott misét tartani, az imaház leégett, s a kemping vallási programja megszűnt. Judith néni beköltözött a sivár régi házba, ahol valamikor Kevin és a szülei laktak, s kiadta nyaranta a faházakat. Kevin soha nem ment vissza.

Elhessegette magától a végtelen, folytonosan csendre intő öregemberekkel töltött unalmas nyarakat, s felhangosította a cédét. De mikor éppen maga mögött hagyta a sztrádát, ismerős Beetle-t pillantott meg az út szélén. Kavicsok ütődtek az alvázhoz, ahogy lehúzódott. Igen, Molly kocsija volt. A lány a kormányra dőlve ült.

Pompás. Már csak ez hiányzott. Egy hiszti. Neki lenne oka sírni.

Fontolóra vette, hogy továbbhajt, de Molly már bizonyára észrevette, így kiszállt és odasétált hozzá.

A fájdalomtól vagy talán a rémülettől elakadt a lélegzete. Tudta, hogy kórházba kell mennie, de meg sem mert mozdulni. Attól félt, hogy ha megmoccan, a forró, ragacsos nedvesség, ami máris átütött fehér esküvői ruháján, kimossa belőle a babát.

Az első görcsöket az éhségnek tulajdonította, ugyanis egész nap nem evett. De aztán olyan éles fájdalom hasított belé, hogy alig tudta félrekormányozni a kocsit.

A hasára szorította a kezét, s összegömbölyödött. *Istenem, kérlek, ne hagyd, hogy elveszítssem ezt a gyereket. Kérlek, istenem.*

- Molly?

A könnyein át látta, hogy Kevin bekukucskál a kocsi ablakán. Amikor nem mozdult, a férfi bedörömbölt. -Molly, mi a baj?

Megpróbált válaszolni, de nem tudott.

Kevin felhúzta a fogantyút. - Nyisd ki az ajtót.

Molly felemelte a kezét, de újabb görcs kapta el. Nyöszörgött, s átölelte a combjait.

Kevin ismét bedörömbölt, ezúttal erélyesebben. -Húzd fel a gombot. Csak húzd fel!

Mollynak valahogy sikerült.

Csípős hideg ütötte meg, ahogy a férfi feltépte az ajtót; lehelete fagyos felhőnek látszott a levegőben. -Mi a baj?

Molly torkát elszorította a félelem. Az ajkába harapott, és meg erősebben szorította a combjait.

- A baba?

Molly kurtán bólintott.

- Gondolod, hogy vetélés?

Nem! Molly igyekezett leküzdeni a fájdalmat és higgadtan beszélni. - Nem, nem vetélés. Csak egy kis... görcs. Látta, hogy a férfi nem hisz neki, s gyűlölte érte.

- Menjünk be a kórházba.

Kevin átrohant a kocsi másik oldalára, s átnyúlt, hogy átemelje Mollyt az anyósülésre, de ő nem hagyta. Ha megmozdul... - Ne! Ne... ne nyúlj hozzám!

- Muszáj. Nem fog fájni. Megígérem.

A férfi nem értette. Nem neki fájna. - Ne...

De nem hallgatott rá. Molly még jobban összeszorította a combjait, mikor Kevin alányúlt és ügyetlenül átemelte a másik ülésre. Molly levegő vitán kapkodott az erőlködéstől.

Kevin visszaroht a kocsijához, majd néhány pillanat múlva visszatért a mobiltelefonjával és egy gyapjútakaróval, amit ráterített. Mielőtt beült volna a kormány mögé, rádobta a dzsekijét az ülésre. Hogy letakarja Molly véré.

Miközben kihajtott az útra, Molly azon imádkozott, hogy maradjon annyi erő a karjában, hogy összeszorítsa a combjait. Kevin telefonált... kórházat keresett. A kis Bogáron csikorogtak a gumik a kanyarban. Vakmerő száguldás volt.

Mollynak fogalma sem volt, mennyi időbe telt, míg beértek a kórházba. Csak azt

tudta, hogy Kevin kinyitotta mellette az ajtót, s megint fel akarta emelni.

Molly megpróbálta visszanyelni a könnyeit, mikor felnézett rá. - Kérlek... tudom, hogy gyűlölsz, de... - Elakadt a lélegzete, mikor újabb roham tört rá. - A lábam... szorítsd össze.

A férfi egy pillanatig csak nézett rá, aztán lassan bólintott.

Molly súlytalannak érezte magát, mikor Kevin az esküvői ruhája alá nyúlt, s könnyedén felemelte. Magához szorította a combjait és bevitte az ajtón.

Valaki tolokocsit hozott, Kevin odasietett.

-Ne... - próbálta megfogni Molly a férfi karját, de túl gyenge volt. - A lábam... Ha leteszel...

- Ide, uram - kiáltotta a betegápoló.

- Mondja, hova vigyem - mondta Kevin.

- Sajnálom, uram, de...

- Mondja már!

Molly Kevin mellére hajtotta a fejét, s egy pillanatra úgy érezte, ő és a gyermek biztonságban vannak. Aztán a pillanat elszállt, a férfi bevitte egy elfüggönyözött vizsgálóba és letette az ágyra.

- Mi majd gondoskodunk róla, amíg ön bediktálja az adatokat, uram - mondta a nővér.

Kevin megszorította Molly kezét. Mióta visszatért Ausztráliából, most először látszott rajta az ellenségeskedés helyett aggodalom. - Mindjárt visszajövök.

Miközben Molly a feje fölött vibráló fénycsövet nézte, azon gondolkodott, hogy fogja Kevin kitölteni a papírokat. Nem tudta sem a születési dátumát, sem a középso nevét. Nem tudott róla semmit.

A nővér fiatal volt, kedves arcú. De amikor segíteni akart Mollynak levetni a véres fehérneműt, Molly nem hagyta. Alihoz szét kellett volna nyitnia a lábát.

A nővér megsimogatta a karját. - Nagyon óvatos leszek.

De már mindegy volt. Mire az ügyeletos orvos megérkezett, hogy megvizsgálja, Molly elvesztette a gyermekét.

Kevin ragaszkodott hozzá, hogy egy napig bent tartsák, s mivel híres volt, teljesítették a kívánságát. A különszoba ablakából Molly egy parkolót és kopár fákat látott. Behunyta a szemét, hogy ne hallja a hangokat. Az egyik orvos Kevinnel beszélt azon a tiszteletteljes hangon, amit az emberek valamilyen ismert személyiséggel szemben szoktak megütni. - A felesége fiatal és egészséges, Mr. Tuckcr. Ildomos lenne, ha a saját orvosa is megvizsgálná, de nem látok rá okot, *hogy* ne lehetne másik gyermekük.

Molly látott.

Valaki megfogta a kezét. Nem tudta, a nővér, az orvos, vagy Kevin volt-e. Nem is érdekelte. Elhúzta a kezét.

- Hogy érzed magad? - suttogta Kevin.

Molly úgy tett, mintha aludna.

A férfi sokáig maradt a szobában. Amikor végre kiment, Molly oldalra fordult és a telefon után nyúlt.

Kába volt a sok gyógyszerből, amit adtak neki, s kétszer is tárcsáznia kellett. Amikor Phoebe felvette a kagylót, Molly elsírta magát. - Gyere értem. Kérlek...

Dan és Phoebe valamikor éjjel után jelentek meg a szobájában. Molly azt hitte, hogy Kevin elment, de bizonyára kint aludt a folyosón, mert most ott beszélgetett Dannel.

Phoebe megsimogatta az arcát. A termékeny Phoebe, aki négy gyermeknek adott életet minden baj nélkül. Egy könnycsepp Molly karjára hullott. - Ó, Moll... annyira sajnálom.

Amikor Phoebe kiment, hogy beszéljen a nővérrel, Kevin bejött. Miért nem ment el? Idegen volt, s senki nem akarta, hogy egy idegen ott tébláboljon körülötte, amikor az élete romokban hevert. Molly a párnába temette az arcát.

- Nem kellett volna idehívnod őket - mondta a férfi halkán. - Én is visszavittelek volna.

- Tudom.

Kevin kedves volt hozzá, ezért Molly kényszerítette magát, hogy ránézzen. Aggodalmat látott a szemében, csakúgy mint kimerültséget, de a bánat leghalványabb jelét sem.

Amint hazaért, Molly széttépte a *Daphne kisnyulacs-kát talál* című mesét és kidobta a kukába.

Másnap reggel megjelent a hír az újságokban, hogy összeházasodtak.

6

Melissa, a béka volt Daphne legjobb barátja. Legtöbbször gyöngyökkel disztett muszlinruhában tet-szelgett. De szombatonként még egy stólát is magára öltött, és azt játszotta, hogy filmcsillag.

- *Daphne elveszik*

Reflektorfénybe került a futballcsapatot örökölt Molly .Somerville. Nővérével, a Chicago Stars tulajdonosával, Phoebe Calebowal ellenében Molly Somerville vissza fogott életet élt. A szerény Miss Molly azonban, aki mesekönyvek írásával próbálkozik, titokban elhappolta Chicago lepartiképesebb agglegényét, a Stars jóképű összekötőjét, Kevin Tuckert. Még a legközelebbi barátokat is hidegzuhanyként érte a hír, amikor megtudták, hogy a pár a múlt héten Calebow-ék otthonában szűk körben összeházasodott.

De úgy tűnik, hogy a, boldogság még várat magára. Friss forrásokból úgy értesültünk, hogy az ifjú pár majdnem közvetlenül az esküvői szertartás után elvesztette születendő gyermekét, s azóta külön élnek. A Stars szóvivője csak annyit közölt, hogy a pár nem kívánja megosztani a sajtóval magánéleti gondjaikat.

Lilly Sherman kikapcsolta a televíziót és nagy levegőt vett. Kevin feleségül vett egy elkényeztetett közép nyugati örökösnot. Remegő kézzel csukta be a Brentwood ház kertjére nyíló erkélyajtót, s magára terítette a kávébarna kasmírstólát, ami az ág) lábánál hevert. Össze kell szednie magát, mire az étterembe ér. Bár Mallory McCoy a legjobb barátnője volt, egy titkot előtte is rejtegetett.

Beverly Hills legújabb étterme tökéletes helyszín volt cseppet sem várt születésnapja megünneplésére. Az ötvenedikére. Nem mintha bárki is sejtette volna, hogy már ennyi. Még Mallory is azt hitte, hogy csak negyvenhét.

Emlékeztette magát, hogy nyugodtan letagadhatja a korát. A szeme, amit a filmesek annyira szerettek, most is ugyanolyan szikrázóan zöld volt, s bár most rövidebben hordta gesztenyebarna haját, Beverly Hills legjobb fodrásza gondoskodott róla, hogy jottányit se veszítsen fényéből. Arcán alig látszódtak ráncok, a bőre sima volt, hála Craignek, aki fiatal korában nem engedte, hogy napozzon.

Olyanok voltak Craiggel, mint Bő és John Derek a köztük lévő huszonöt év korkülönbség, s a férje menedzseri szerepe ellenére. Igen, Craig volt az ő Svengalija.

Amikor több mint harminc évvel ezelőtt megérkezett Los Angelesbe, még egy érettségije sem volt, a férfi tanította meg öltözködni, járni és beszélni. Megismertette vele a kultúrát, s egy esetben tinédzserből a nyolcvanas évek egyik legismertebb szexszimbólumává varázsolta. Craig tette művelté és olvasottá, s ébresztette fel benne a művészet iránti szenvedélyt.

A férfi mindent megtett érte. Túl sokat is. Lilly néha úgy érezte, mintha Craig igényessége felemésztette volna. Még a halálos ágyán is parancsolgatott. De őszintén szerette, s Lilly azt kívánta, bárcsak ő is jobban szerette volna.

Az órájára pillantott, s látta, hogy Mallory késik, mint általában. A hat év óta, amikor egy filmben szerepeltek, mindig Mállón' volt az utolsó, aki megérkezett a forgatásra. Normális esetben Lilly nem törődött vele, de most bánta, hogy túl sok ideje maradt Kevinen gondolkozni, aki még mielőtt a házassági szerződésen megszáradt volna a tinta, már el is vált örökös nő feleségétől. A riporter szerint Molly Somerville elvetélt. Lilly kíváncsi lett volna, mit érezhet Kevin, ha egyáltalán övé volt a gyermek. Gátlástalan nők, legyenek bármilyen gazdagok, vetették ki hálójukat a híres sportolókra.

Mallory vidáman sietett az asztaluk felé. Még most is négyes méretet hordott, mint annak idején a forgatás alatt, s Lillyvel ellentétben sikerült reflektorfényben maradnia azzal, hogy minisorozatokban vállalt szerepet. Mallory ennek ellenére nem volt olyan feltűnő jelenség, mint Lilly, s senki nem vette észre, hogy megérkezett. Lilly számtalanszor ugratta emiatt: *Megjelenés, Mallory! Úgy járkálj, mintha húszmilliót kapnál egy filmért.*

- Bocs, hogy elkéstem - csiripelte. - Boldog születésnapot, drágám! Az ajándékot majd később.

Udvarias csókot váltottak, mintha nem is Mallory lett volna, aki a karjában vigasztalta Craig hosszú betegségének megpróbáltatásai közepette két évvel ezelőtt, amikor a férje meghalt.

- Nagyon utálsz, amiért elkéstem a születésnapi vacsoráról?

Lilly mosolygott. - Tudom, hogy a meglepetés erejével fog hatni rád, de húsz évi barátság alatt már hozzászoktam.

Mallory sóhajtott. - Tovább tart, mint akármelyik házasságom.

- Csak azért, mert én szebb vagyok, mint a volt férjeid.

- Nagyon hiányzik? - kérdezte Mallory.

Lillynek nem kellett megkérdeznie, mire gondol a barátnője, s vállat vont. - Amikor Craig beteg volt, annyi energiámat elvette az ápolása, hogy nem is gondoltam a szexre. Mióta pedig meghalt, ki sem látszom a munkából. - *Különb is olyan kövér vagyok, hogy egy férfinak sem mutatnám meg magamat.*

- Független vagy. Két évvel ezelőtt még fogalmad sem volt róla, mennyi pénzed van, arról pedig még-kevésbé, hogy mit kezdj vele. El sem tudom mondani, mennyire csodálom, ahogy kézbe vetted a dolgaiddat.

- Nem volt más választásom. - Craig pénzügyi vállalkozásai elég vagyont hagytak rá ahhoz, hogy ne kelljen dolgoznia, ha csak nem kedvtelésből.

Nem volt inyére, hogy olyan hivatást üzzön, amit már nem tud szívvel csinálni, de csak ehhez értett, s Craig halála után el kellett foglalnia magát valamivel, különben túl sokat rágódott volna a tévedésein, amiket elkövetett. Bárcsak visszaforgathatná az idő kerekét ahhoz a kritikus ponthoz, amikor eltévelyedett.

Megjelent a pincér, kihozta az italukat és felvette a rendelésüket. Miután elment, Mallory felemelte a pezsgőspoharát. - A legdrágább barátira. Boldog születésnapot, s megöllek, ha nem tetszik az ajándék.

- Édes vagy, mint mindig.

Mallory nevetett, s előhúzott egy lapos, háromszögletű dobozt a táskájából, amit a szék karfájára akasztott. Lilly kinyitotta, s egy különleges, régi csipkestólát vett ki.

Szemét elöntötték a könnyek. - Gyönyörű. Hol találtad?

- Egy barátom barátjánál, aki ritka szövetekkel foglalkozik. Spanyol. A tizenkilencedik század végéből.

Lilly átnyúlt az asztalon és megfogta barátnője kezét. - Említettem már, mennyire drága vagy?

- Te is. Jó a memóriám. Te tartottad bennem a lelket az első válásomkor, azokban a szörnyű időkben Michaellel...

- Ne felejtsd el az arcfelvarrásodat.

- Hé! Úgy emlékszem, te is eltűntetted a ráncaidat pár évvel ezelőtt.

- Fogalmam sincs, miről beszélsz.

Összemosolyogtak. A világ nagy része talán hiúságnak tartotta a plasztikai sebészetet, de a színésznőknek, akik a szexepiljükre építették a hírnevüket, nélkülözhetetlen volt. Bár Lilly nem értette, miért nyüglődött a szeme körüli ráncokkal, amikor tíz kilót sem tud leadni.

- Ne gyötörd magad. Annyit aggódsz a súlyod miatt, hogy nem veszed észre, milyen nagyszerűen nézel ki még most is.

Lilly elterelte a szót a jóindulatú pirongatásról azzal, hogy hátranyúlt a széke mögé és elővett egy csomagot.

Mallory szeme felcsillant. - A te születésnapod van, Lilly. Miért adsz nekem ajándékot?

-Véletlen. Ma reggel fejeztem be, s nem tudtam tovább várni.

Mallory kibontotta a szalagot. Lilly próbálta leplezni, milyen sokat jelent neki Mallory véleménye.

Barátnője előhúzta a steppelt párnát. - Ó, drágám...

- Talán túl szokatlan a minta - mondta sietve Lilly. - Csak kísérleteztem.

Craig betegsége idején szokott rá a hímzésre, de a hagyományos minták nem sokáig tartották ébren a lelkesedését, így saját ötletekkel kezdett kísérletezni. A Mallory-nak készített párna a kék tucatnyi árnyalatában pompázott, s olvadt egybe bonyolult mintában, miközben aranyszínű csillagok tűntek fel váratlan helyekről.

- Egyáltalán nem szokatlan - mosolygott rá Mallory.

- Szerintem a leggyönyörűbb, amit eddig csináltál, s kincsként fogom őrizni.

- Tényleg?

- Művész lettél.

- Ne butáskodj. Csak elfoglalom magam.

- Ezt mondd magadnak. Véletlen, hogy a kedvenc futbalcsapatod színeit használtad?

Lilly észre sem vette. Talán csak véletlen volt.

- Sosem értettem, hogy lettél ilyen sportrajongó -mondta Mallory. - Ráadásul nem is egy nyugati parti csapatért.

- Szeretem a mezeket.

Lilly megvonta a vállát, s elterelte a témát. A gondolatait azonban nem sikerült. *Mit tettél, Kevin?*

Rick Bayless séf mexikói unokatestvére Chicago kedvenc éttermévé varázsolta a Frontéra Grillt, s mielőtt Molly eladományozta a pénzét, gyakran evett itt. Most csak akkor, ha valaki más fizette a számlát, jelen esetben Helen Kennedy Schott, kiadója a Birdcage Pressnél.

- ... mindannyian elkötelezett hívei vagyunk a Daphne könyveknek, de akadt egy kis probléma.

Molly tudta, mi következik. Január közepén leadta a *Daphne bukfcet vet* című könyvet, s mostanra legalább a következő könyvének a témájáról tájékoztatnia kellett volna Helent. A *Dnphne kisnyulacskát talál* azonban a kukában végezte, Molly pedig kiírta magát.

A vetélése óta eltelt két hónap alatt egy sort sem írt, még a *Chiknek* sem. Inkább tankönyvekről szóló gyűlésekre járt, és a helyi iskolai előkészítőprogrammal foglalkozott, kényszerítve magát, hogy az élő gyermekek szükségleteire koncentráljon saját elvesztett babája helyett. A felnőttekkel ellentétben, akikkel találkozott, a gyerekeket nem érdekelte, hogy a város leghíresebb futballjátékosának a leendő voltfelesége.

A város legkedveltebb pletykalapja éppen a múlt héten vette a címlapra ismét:

Kevin Tuckertől, a Stars összekötőjétől külön, visszavonultan él Molly Somerville a Szeles Városban. Unatkozik vagy a Mr. Futballal kötött megbukott házassága miatt siránkozik? Egyetlen éjszakai szórakozóhelyen sem mutatkozik a városban, Tucker viszont most is egymás után tűnik fel külföldi csinibabáival.

Legalább azt nem említették, hogy Molly „mesekönyvek írásával próbálkozik”. Ez fáj, jóllehet az utóbbi időkben még csak próbálkozni sem volt ereje. Minden reggel azzal biztatta magát, hogy ma fog előállni egy új Daphne könyv ötletével, vagy egy cikkel a *Chik*-nek, s minden reggel azon kapta magát, hogy az üres papírra mered. Közben a pénzügyi helyzete is romlott. Égető szüksége lett a *Daphne bukfcencet vet* előlegének második részletére, de Helen még nem hagyta jóvá.

Az étterem élénkszinű dekorációja hirtelen túl harsánynak tűnt, s idegesítette a zsongás. Senkinek nem beszélt az alkotói válságáról, különösen nem a vele szemben ülő nőnek. - Azt akarom, hogy a következő könyv különleges legyen. Több ötlet is felmerült bennem, de...

- Nem, nem - tartotta fel Helen a kezét. - Ráérsz. Megértünk. Sok mindenben mentél keresztül mostanában.

Ha a kiadója nem azért aggódik, mert nem kapott kéziratot, akkor miért hívta meg ebédelni?

Helen megérintette a margaritás pohara karimáját. - Tudnod kell, hogy a TGYTA érdeklődik a Daphne könyvek után.

Helen félreértette Molly döbbent arckifejezését. -Tiszta Gyermekeket egy Tiszta Amerikáért. Homo-szexualitás-ellenes szervezet.

-Tudom, mi a TGYTA. De miért érdeklődnek a Daphne könyvek iránt?

- Szerintem rá se néztek volna, ha nem kerülsz reflektorfénybe a sajtóban. Az újságcikkek rád irányították a figyelmüket, s néhány héttel ezelőtt aggódva felhívtak.

- Miért aggódnak? Daphne nem él nemi életet!

- Jerry Falwell a *Teletubbies* Tinky Winkyjétől is nehezményezte, hogy lila és ritikülje van.

- Daphne hordhat retikült. Nöstény.

Helen mosolya erőltetettnek tűnt. - Nem hiszem, hogy a retikül a lényeg. A lehetséges homoszexuális felhangoktól tartanak.

Jó, hogy Mollynak nem volt étvágya, mert most megfulladt volna. - Az én könyvemben?

- Attól tartok, bár még nem vádoltak meg semmivel. Mint már mondtam, szerintem a házasságod keltette fel a figyelmüket, s lehetőséget láttak benne, hogy nyilvánosságot szerezzenek maguknak. Megkértek, hogy hadd nézzenek bele a *Daphne bukfcencet vet* kéziratába, s mivel nem számítottunk semmilyen kellemetlenségre, elküldtünk nekik egy másolatot. Ez sajnos hiba volt.

Mollynak kezdett megfájdulni a feje. - Mivel lehet gondjuk?

- Említették, hogy túl sokszor használod a szivárványt a könyveidben. Mivel ez a jelképe a meleg büszkeségének...

- Bűn szivárványt rajzolni?

- Manapság úgy látszik - felelte Helen szárazon. -Van más is. Persze nevetséges mind. Legalább három könyvedben lerajzoltad például, hogy Daphne megpuszítja Melissát, a *Bukfcencben* is.

- A legjobb barátok!

Mollyhoz hasonlóan Helen is felhagyott azzal, hogy úgy tegyen, mintha enne, s keresztbe rakta a karját az asztal szélén. - Daphne és Melissa fogják egymás kezét, miközben ugrándoznak.

- Énekelnek.

- Igen. A szöveg úgy hangzik: „Hurrá! Tavasz van! Meleg van!”

Molly két hónapja most nevetett először, de kiadója összeszorított szája lehervasztotta a mosolyát. - Helen, csak nem komolyan azt akarod mondani, hogy azt hiszik, Daphne és

Melissa melegek?

- Nem csak Melissa és Daphne. Benny is...

- Most hagyd abba! A legparanoiásabb sem vádolhatja Bennyt azzal, hogy homoszexuális. Annyira macsó, hogy...

- Kiszúrták, hogy kölcsönkér egy rúzszt a *Daphne tököt ültet-ben*.

-Azért, hogy elmaszkírozza vele az arcát és megijessze Daphnét! Annyira nevetséges az egész, hogy szót sem érdemel.

- Egyetértünk. Másrészt hozzátartozik az igazsághoz, hogy kicsit aggódunk. Véleményünk szerint a TGYTA téged akar felhasználni arra, hogy nagyobb figyelmet kapjon, s hogy ezt megvalósítsák, támadást indítanak a *Daphne bukfencet vet* ellen.

- Na és? Amikor egy csoport sátánizmussal vádolta J. K. Rowlingot a Harry Potter könyvek miatt, a kiadója ügyet sem vetett rá.

- Bocsáss meg, Molly, de Daphne nem olyan ismert, mint Harry Potter.

S Mollynak nem is volt annyi pénze, mint J. K. Rowlingnak. Annak a lehetősége, hogy Helen kiutalja neki az előlege többi részét, percről-percre távolabbinak tűnt.

- Nézd, Molly, tudom, hogy nevetséges, és a Bird-cage száz százalékosan támogatja a Daphne könyveket, ez nem kérdés. De mi egy kisvállalkozás vagyunk, s azt gondoltam, úgy tisztességes, ha megmondom, nagy nyomás nehezedik ránk a *Daphne bukfencet vet* miatt.

- Biztos vagyok benne, hogy megszűnik ez nyomás, mihelyt a sajtó elfelejti a... házasságomat.

- Ez időbe telik. Rengeteg szóbeszéd járja... - Helen nem fejezte be, finoman utalt a részletekre.

Molly tudta, hogy a házassága körüli titkolózás tartja ébren a sajtó érdeklődését, de nem volt hajlandó kommentálni az eseményeket, ahogy Kevin sem. A férfi udvariassági hívásai a hogylétével kapcsolatban végre abbamaradtak Molly erősködésére. Kevin kifogástalanul viselkedett, mióta megtudta, hogy Molly gyermeket vár és akkor is, amikor elvetélt, de Molly annyira szegyeiké magát, hogy valahányszor eszébe jutott a férfi, inkább kiverte a fejéből.

- Úgy véljük, nem árt óvatosnak lenni. - Helen kivett egy borítékot a mappájából és átnyújtotta az asztalon. Sajnos ahhoz túl nagy volt, hogy csekk legyen benne.

- Szerencsére a *Daphne bukfencet vet* még nem került a nyomdába, s így eszközölhetünk néhány változtatást rajta. Csupán a félreértések elkerülése végett.

- Nem akarok változtatni semmin. - Molly vállában fájdalmasan összecsomósodtak az izmok.

- Megértem, de...

- Azt mondtad, neked tetszik.

- S támogatjuk is. De apró változtatásokat javaslunk. Csak nézd át és gondolkozz el rajta. A jövő héten még beszélünk.

Molly dühösen hagyta el az éttermet. Mire azonban hazaért, a haragja elpárolgott, s ismét az az üresség szállta meg, amit képtelen volt elűzni. Félredobta a borítékot Helen javaslaival együtt, s lefeküdt.

Lilly azt a stólat vette fel a J. Paul Getty Múzeumba, amit Mallorytól kapott. Az Egyik félköríves erkélyen állt, ami oly csodálatossá tette a múzeumot, és Los Angeles hegyeit nézte.

Ma jelent meg a *People* magazin száma két oldalas riporttal Kevinről és rejtélyes házasságáról. Lilly idemenekült, hogy ellenálljon a sürgető érzésnek, hogy felkapja a telefont és felhívja Charlotte Longot, az egyetlen belső információforrását Kevinről. Május volt, a házasság és a meghiúsulása három hónappal ezelőtt történt, de Lilly ma sem tudott többet, mint akkor. Bárcsak felhívhatná Charlotte-tot anélkül, hogy attól kellene félnie, Kevin fülébe jut.

Miközben lement a lépcsőn az udvarra, igyekezett kieszelni valamit, amivel

elfoglalhatja magát a nap hátralévő részére. Nem dörömböltek az ajtaján, hogy vállalja el egy új film főszerepét. Kézimunkába nem akart fogni, mert akkor túl sok ideje lett volna gondolkodni, s már elege volt a fejtörésből. A szél kibontotta egy hajtincsét és az arcába fújta. Talán nem kellene annyit aggódnia a következmények miatt, és legjobban tenné, ha behódolna a kísértésnek, hogy felhívja Charlotte Longot. De tudta, hogy csak fájdalmat okozna magának, hisz semmi esélye nem volt rá, hogy meglelégedéssel tegye le a kagylót.

Ha legalább láthatná Kevint!

7

Vegyek be egy halálos adag gyógyszert, kérdezte Daphne magától. Vagy ugorjak le egy nagyon magas fa tetejéről? Hol az a szénmonoxid gáz, amikor egy lánynak szüksége lenne rá?

- Daphne

idegösszeomlást kap

(feljegyzések egy

soha meg nem jelenő kéziratához)

Jól vagyok - mondta Molly minden egyes alkalommal a nővérének, amikor beszéltek.

- Miért nem jössz ki a hozzánk a hétvégén? Megígérem, hogy egyetlen példányt sem fogsz találni a *People* magazinból. A liliomok csodálatosak, s tudom, mennyire szereted a májust.

- Ez a hétvége nem jó. Talán a következő.

- Ezt mondtad a múltkor is.

- Hamarosan, megígérem. De most rengeteg dolgom van.

Ez igaz is volt. Lefestette a szekrényeit, beragasztotta a fényképeket a fotóalbumba, fájlokat törölt ki, s lusta uszkárját kényeztette. Csinált mindent, csak a változtatásokon nem dolgozott, amibe végül is kénytelen volt beleegyezni, mivel szüksége volt a pénzre.

Helen azt akarta, hogy írjon át néhány párbeszédet a *Daphne bukfencet* vetben, s készítsen három új rajzot. Kettőn Melissa és Daphne álljon sokkal távolabb egymástól, a harmadikon pedig Benny hot dog helyett sajtos szendvicset egyen a barátaival. Helen arra is megkérte, hogy két korábbi Daphne könyvön is módosítson, amit így küldenek majd vissza a nyomdába. Molly azonban egyiket sem tette meg, nem elvből, bár szeretne volna, ha így áll a helyzet, hanem mert nem tudott koncentrálni.

- Hiányzol a gyerekeknek - mondta Phoebe.

- Ma este felhívom őket. ígérem. Fel is hívta őket, s az ikrekkel és Andrew-val minden rendben volt. Hannah azonban összetörte a szívét.

- Miattam van, ugye, Molly? - suttogta. - Miattam nem akarsz többé hozzánk jönni. Mert a múltkor, amikor itt voltál, azt mondtam, szomorú vagyok, hogy meghalt a kisbabád.

- Ó, drágám...

- Nem tudtam, hogy nem szabad a kisbabáról beszélni. Megígérem, hogy soha többet ki se ejtem a számon.

- Nem csináltál semmit rosszat, kicsim. Hétvégén átmegyek. Remekül fogjuk érezni magunkat.

Az utazás azonban csak még jobban elkedvetlenítette. Gyűlölte, hogy ő az oka a Phoebe arcát elborító aggodalomnak, s a frász törte ki Dán figyelmességétől, mintha a férfi attól félt

volna, hogy bármelyik pillanatban összetörhet. A gyerekekkel még rosszabb volt a helyzet. Miközben átölelték a derekát, alig jutott lélegzethez.

A család fojtogatta a szeretetével. Amilyen hamar csak tudott, elszabadult.

A május után eljött a június. Tucatszor ült neki, hogy elkészítse a rajzokat, de máskülönbén fürgé ceruzája most moccanni sem akart. Megpróbált írni valamit a Chiknek, de az agya éppolyan üres volt, mint a bankszámlája. Júliusban még ki fogja tudni fizetni a közös költséget, de ennyi. Ahogy teltek-múltak a napok, már a hétköznapi dolgokkal sem törődött. Az egyik szomszédja egy bevásárló táskára való levelet tett az ajtaja elé, amit túlsorduló postaládájából szedett ki. A mosnivalója hegyekben állt, por lepte normális esetben tiszta lakását. Megfázott és nem tudott kilábalni a betegségből.

Egyik péntek reggel olyan hasogató fejfájással ébredt, hogy ágynak esett. Azonkívül, hogy annyi időre, amíg Roo elvégezte a dolgát, kivonszolta magát az utcára, és néha leerőltetett egy harapás pirítóst, átaludta az egész hétvégét.

Hétfőre a fejfájása elmúlt, a nátha azonban kiszívta minden energiáját. A kenyere elfogyott, a zabpelyhes doboza kiürült. A szekrényben talált egy konzerv gyümölcsöt.

Kedd reggel csengetés zavarta fel szundikálásából. Roo a fülét hegyezte. Molly a fejére húzta a takarót, de amikor már éppen visszaaludt volna, valaki dörömbölni kezdett az ajtón. A fülére tapasztotta a párnát, de nem tudta elnémítani a Roo vakkantásait túlkiabáló ismerős, mély, tisztán kivehető hangot.

- Nyisd ki! Tudom, hogy bent vagy!

A rettenetes Kevin Tucker.

Molly tüsszentett, s a fülébe dugta az ujját, Roo azonban tovább ugatott, Kevin pedig tovább dörömbölt. Nyomorult kutya. Izgága, förtelmes futbalista. Hát senki sem elégedett ebben a házban? Molly szitkozódva kivonszolta magát az ágyból.

- Mit akarsz? - Hangja rekedt volt a túl soká húzódtott hallgatástól.

- Azt, hogy nyisd ki az ajtót.

- Miért?

- Mert beszélni akarok veled.

- Én nem. - Molly kifújta az orrát.

- Kár. Azt ajánlom, nyisd ki, ha csak nem akarod, hogy a házban mindenki értesüljön a magánügyeidről.

Molly vonakodva kiakasztotta a zárat. Mikor kinyitotta az ajtót, azt kívánta, bárcsak lenne fegyvere.

Kevin állt a küszöbön szédítően, tökéletesen, egészségesen, csillogó szőke hajjal és szikrázó zöld szemmel. Mollynak lüktetett a feje. Szeretett volna napszemüveg mögé rejtőzni.

A férfi befurakodott az acsarkodó uszkár mellett és becsukta az ajtót. - Pokolian nézel ki.

Molly eltántorgott a kanapéig. - Roo, hallgass!

A kutya sértődötten szipákolt egyet, miközben lefeküdt.

- Voltál orvosnál?

- Nincs szükségem orvosra. Már majdnem elmúlt a náthám.

Kevin nyitogatni kezdte az ablakokat.

- Hagyd abba! - Épp elég volt elviselnie a férfi gőgösségét és ördögi jóképűségét. A friss levegőt már nem bírta. - Elmennél?

Ahogy Kevin körbenézett a lakásban, Molly is észrevette a konyhapulton szanaszét heverő mosatlant, a kanapéről lelógó fürdőköntöst, a piszkos tányéralátéteket. De mivel a férfi hivatlanul állított be, nem foglalkozott a rendetlenséggel.

- Tegnap nem jöttél el az ügyvéddel való találkozóra.

- Milyen találkozóra? - Molly kócos hajába túrt, s megrándult az arca, mikor beleakadt egy összegubancolódott tincsbe. Fél órával ezelőtt bebotorkált a fürdőszobába, hogy fogat mosson, de arra nem emlékezett, hogy le is tusolt volna. Kopott szürke Northwestern hálóingének olyan szaga volt, mint a kutájának.

- Érvényteleníteni a házasságot. - Kevin a felbontatlan borítékokkal teli bevásárló

táskára pillantott az ajtó mellett. - Úgy látszik, nem kaptad meg a levelet -mondta gúnyosan.

- Úgy látszik. Jobb lenne, ha elmennél. Még elkaphatod a náthát.

- Vállalom a kockázatot. - A férfi az ablakhoz lépett és kinézett a parkolóra. - Szép kilátás.

Molly behunyta a szemét, hogy szundítson egyet.

Kevin még soha nem látott szánalmasabb alakot. Ez a sápadt, szálkás hajú, penészes szagú, szipogó, szomorú szemű nő a felesége volt. Nehezen hitte el, hogy egy táncosnő lánya. Hagynia kellett volna, hogy az ügyvédje intézze az érvénytelenítést, de még most is maga előtt látta Molly elkeseredett tekintetét, amikor azért könyörgött, hogy szorítsa össze a lábát, mintha ő pusztá erejével bent tarthatta volna a gyermeket.

Tudom, hogy gyűlölsz, de...

Már nem tudta gyűlölni azután, hogy végignézte hiábavaló küzdelmét a gyermeke életéért. Azt azonban gyűlölte, ahogy érzett, mintha felelősséggel tartozott volna érte. Alig két hónap múlva nyit a kemping. Minden energiájával a következő szezonra kellett készülnie. Sajnálkozva nézte a lányt.

Jó példát kell mutatnod, Kevin. Cselekedj helyesen.

Eljött az ablaktól és átlépett az elkényeztetett, haszontalan kutyán. Miért lakik valaki, akinek milliói vannak, egy ilyen kis lakásban? Talán kényelemből. Bizonyára van még legalább három lakása, mind meleg helyen.

Leült a kanapé túlsó végébe, s kritikusan méregette Mollyt. Öt kilót fogyhatott a vetélés óta. A haja megnőtt, az állaig ért, s az esküvő óta elvesztette csillogó fényét. Nem sminkelte magát, egzotikus szeme alatt a sötétlila karikák olyan benyomást keltettek, mintha valaki bokszzsáknak használta volna.

- Érdekes társalgást folytattam az egyik szomszédoddal.

Molly a szemére rakta a csuklóját. - Ha most elmész, esküszöm, hogy holnap első dolgom lesz felhívni az ügyvédedet.

- A fickó azonnal felismert.

- Hát persze.

Kevin nyugtázta, hogy Molly a gúnyolódáshoz nem fáradt. Párologni kezdett a sajnálata.

- Örömmel pletykáit rólad. Nyilvánvaló, hogy hetek óta meg se nézed a postaládádát.

- Senki nem küld nekem semmi érdekeset.

- Csütörtök este óta ki sem tetted a lábad, csak ha sétálni vitted a pitbullodat.

- Ne hívd így. Lábadozom, ennyi az egész.

Kevin látta Molly piros orrát, de kételkedett benne, hogy a nátha okozta felesége egyedüli baját. Felállt. -Gyerünk, Molly. Nem normális dolog így begubózni.

Molly kikukucskált a csuklója alól. - Mintha te szakértője lennél a normális viselkedésnek. Hallottam, hogy cápákkal úszkáltál, mikor Dán rád talált Ausztráliában.

- Lehet, hogy depressziós vagy.

- Köszönöm, dr. Tucker. Most már elmehet.

- Elvesztettél egy gyereket, Molly.

Kevin közölt egy tény, de Mollyt mintha arcul csapták volna. Felugrott a kanapéról és abból, ahogy az arca eltorzult, a férfi többet megtudott, mint szeretett volna.

- Tűnj el innen, mielőtt hívom a rendőrséget!

Kevinnek csak ki kellett volna sétálnia az ajtón. A *People* magazin cikke cseppet sem tette rózsássá a helyzetét. Ha legalább el tudná felejtetni, milyen arcot vágott Molly, amikor megpróbálta megmenteni a babát.

Még amikor a szavak kibuktak a száján, akkor is igyekezett elfojtani őket. - Öltözz fel! Velem jössz!

Mollyt magát is megijesztette az a düh, amivel a férfira támadt, s Kevin nézte, ahogy

megpróbálja elbagatellizálni. Csak egy szálnalmas krákogásra telt tőle. - Túl sokat szívta?

A férfi önmagára mérgesen Molly hálósobájába viharzott. A pitbull árnyékként követte, nehogy ellopja a felesége ékszereit. Mennyire gyűlölte ezt. - Vagy felöltözzöl, vagy úgy jössz, ahogy vagy. De akkor az Egészségügyi Minisztérium karanténba zárat.

Molly végignyúlt a kanapén. - Csak a szádat koptatod.

Csak pár nap, mondta magának Kevin. Már így is rossz hangulatban volt, amiért el kell mennie a Wind Laké Kempingbe. Miért ne tegye teljesen nyomorúságossá a helyzetét azzal, hogy Mollyt is magával viszi?

A lábát sem akarta többé betenni oda, de nem tehetett mást. Heteken át hitegette magát, hogy látatlanban eladhatja a birtokot. Mikor azonban egyetlen kérdésére sem tudott válaszolni a pénzügyi tanácsadójának, tudta, hogy le kell nyelnie a békát, és a saját szemével meggyőződnie róla, mennyire van lepusztulva a kemping.

Legalább két legyet üt egy csapásra. Elintézi a kemping ügyeit, s ráveszi Mollyt, hogy mozdítsa meg a fenekét, így legalább tiszta lesz a lelkiismerete.

Előbányászott egy utazótáskát a szekrény mélyéről, s kirángatta a lány fiókjait. A rendetlen konyhával ellentétben itt minden a helyén volt. Rövidnadrágokat, topokat dobált a táskába, majd néhány alsóneműt. Talált farmereket, szandálokat és egy tornacipőt. Nyári ruhákon akadt meg a szeme. A csomag tetejére dobta. Inkább legyen több ruha, mint duzzogjon Molly, hogy nincs mit felvennie.

A táska megtelt, így Kevin megragadott egy régi hátizsákot, amit Molly a főiskolán hordhatott, s a fürdőszoba keresésére indult. A bejárati ajtó mellett talált rá, s belesöpörte a zsákba a polcokról a különböző tisztálkodószereket és kozmetikumokat. Behódolva az elkerülhetetlennek, a konyhába ment és összehakolt némi kutyaedelt is.

- Remélem, vissza fogsz pakolni mindent. - Molly a hűtőszekrény mellett állt a pitbullal a karján, sznob tekintete kimerültséget sugárzott.

Kevin semmit sem szeretett volna jobban, mint visszapakolni, de Molly túlságosan szálnalmas volt. - Letusolsz előbb, vagy lehúzott ablakokkal megyünk végig?

- Süket vagy? Nem vagyok újonc, akinek parancsolgathatsz.

A férfi egyik kezével megtámaszkodott a mosogatón, s ugyanolyan könnyörtelenül nézett Mollyra, mint ahogy az újoncokra szokott. - Két lehetőség van. Vagy velem jössz most azonnal, vagy elviszlek a nővéredhez. Nem hiszem, hogy örülni fog a látványodnak.

- Kérlek, hagyj békén - sutogta Molly.

- Átnézem a könyvespolcodat, amíg letusolsz.

8

Egy okos lány soha nem ül be idegen férfi kocsijába, még akkor sem, ha az piszokul jóképű.

„Pokoli stoppos” - cikk a *Chik* magazinnak

Molly bemászott Roo-val a SUV hátsó ülésére, amivel Kevin érte jött. Felpolcolta a párnáját, amit magával hozott, s megpróbált aludni, de nem tudott. Ahogy Michigan felé tartottak az I-94-esen, azt kérdezgette magától, miért nem bontotta fel a

leveleit. Csak el kellett volna mennie az ügyvédhez. Akkor most nem lenne itt egy hitvány hullarabló futballistával.

Kezdett gyerekessé válni, hogy nem hajlandó beszélni Kevinnel. Azon kívül a feje sem fájt már annyira, s szeretne volna tudni, hová mennek. Megsimogatta Roo-t. - Van konkrét elképzelésed, hová megyünk, vagy ez egy jön magától emberrablás?

A férfi rá se hederített.

Egy órát utaztak csendbe burkolózva, majd megálltak egy benzinkútnál Benton Harbor közelében. Amíg Kevin tankolt, Molly pórázra kötötte Roo-t, kivitte a fűbe, majd besurrant a mosdóba. Miközben megmosta a kezét, belepillantott a tükörbe. A férfinak igaza volt.

Pokolian nézett ki. A haját megmosta, de utána csak átfésülte a kezével. A bőre hamuszürke volt, a szeme beesett.

Bele akart nyúlni a táskájába, hogy elővegye a rúzsát, de aztán úgy döntött, nem éri meg a fáradságot. Szöveget ütött a fejében, hogy felhívja valamelyik barátját, jöjjön érte, de Kevin kilátásba helyezte, hogy elárulja Phoebének és Dannek, milyen fizikai állapotban van, s ettől gondolkodóba esett. Nem akarta, hogy még annál is jobban aggódjanak érte, mint eddig. Egyelőre jobb, ha Kevinnel megy.

A férfi nem volt a kocsiban, amikor visszaért. Tűnődött, hogy a hátra üljön-e, de kételkedett benne, hogy Kevin szóba elegyedett volna vele, ha nincs az orra előtt, ezért Roo-t hátratette, ő pedig előremászott. A férfi egy táskával és egy pohár kávéval bukkant elő. Miután beült, a pohártartóba helyezte a kávé, a táskából pedig előhúzott egy üveg narancslevet, s átnyújtotta Mollynak.

- Inkább kávé innék.

- Kár.

Kellemes volt a hideg üveget fogni, s Molly rájött, hogy szomjas, de amikor ki akarta nyitni, nem volt hozzá elég ereje. Szeme váratlanul megtelt könnyel.

Kevin szó nélkül elvette tőle, lecsavarta a kupakot és visszaadta neki az üveget.

Miközben a férfi kifordult az útra, Molly lenyelte a torkát fojtogató gombócot. - Legalább valamire jók vagytok, ti izompacsirták.

- Szólj bátran, ha össze akarsz roppantam egy sörösdobozt.

Molly meglepődött, hogy elnevette magát. A narancslé hűvös, édes kortyokban csúszott le a torkán.

- Elárulnád, hová megyünk?

- Északnyugat Michiganbe. Egy Wind Lake-nek nevezett istenhátamögötti helyre.

- Nekem egy karib-tengeri hajókázás jut róla az eszembe.

- A kemping, amiről már beszéltem.

- Ahol gyerekkorodban nyaraltál?

- Igen. A nénikém örökölte az apámtól, de néhány hónappal ezelőtt meghalt, s voltam olyan szerencsés, hogy a nyakamba szakadt. El akarom adni, de előbb fel kell mérnem, milyen állapotban van.

- Én nem megyek kempingbe. Fordulj meg és vigyél haza!

- Nem leszünk ott sokáig, hidd el. Legfeljebb két napig.

- Nem számít. Én nem kempingezek többet. Gyerekkoromban minden nyáron táborozni küldtek, s megígértem magamnak, hogy soha többé nem fogok.

- Mitől gyűlölted így meg?

- A sok kötelező programtól. A sporttól. - Molly kifújta az orrát. - Nem jutott idő olvasni, elmerülni a gondolataimban.

- Nem vagy valami nagy sportember.

Egyik nyáron éjnek évadján kilopózott a faházból, s összeszedett minden labdát a szertárból: röplabdákat, focilabdákat, teniszlabdákat, tollaslabdákat. Hatszor fordult, míg az összesét elvitte a tóhoz és beledobálta a vízbe. A nevelők soha nem jöttek rá, hogy ő tette. Senki sem gyanakodott a csendes, okos Molly Somerville-re, akit a legjobb magaviseletű diáknak tartottak, mégha zöldre is festette a lófarkát.

Kevin átsorolt a bal sávba. - Nem hinném, hogy néhány hét nyaranta egy gazdag

gyerekeknek fenntartott táborban olyan rossz lehetett - jegyezte meg éllel.

- Azt hiszem, igazad van.

Csak hogy ő nem néhány hétre ment. Az egész nyarat ott töltötte hatéves kora óta.

Tizenegy éves korában kanyarójárvány tört ki, s minden táborozót hazaküldtek. Az apja őrjöngött. Nem talált senkit, aki vigyázzon rá, így magával kellett vinnie Vegasba, ahol kivett neki egy külön lakosztályt, s egy pénzváltós lány vigyázott rá, hiába mondta neki Molly, hogy már elég nagy. A lány egész nap a szappanoperákat nézte, éjjel pedig átment Berthez aludni.

Ez volt Molly gyerekkorának legszebb két hete. Mary Stewart összes művét elolvasta, cseresznyés sajtortát rendelt a szobaszerviztől, és összebarátkozott a spanyolul beszélő szobalányokkal. Néha bejelentette a bébi-szitternek, hogy lemegy a medencéhez, de ehelyett addig őgylgett a kaszinó körül, amíg nem talált egy sok gyermekes családot. A közelükbe férközött, amennyire csak tudott, s azt játszotta, hogy hozzájuk tartozik.

Máskor elmosolyodott ezeken a gyerekes kísérleteken, hogy azt mímelve, neki is van családja, most azonban könnyek égették tőle a szemét. - Észrevetted már, hogy van sebességkorlátozás?

- Idegesít?

- Téged kellene, én már immúnissá váltam Dán mellett az évek során. - Egyébként nem is érdekelte. Ami meghökkentette, hogy teljesen hidegen hagyta a jövő. Annyi ereje sem volt, hogy a pénzügyei, vagy amiatt aggódjon, hogy a *Chik* szerkesztője nem hívta.

- Azt hiszem, kihagyom.

- Úgy tűnik, elég sok étkezést kihagytál mostanában.

- Kedves tőled, hogy észrevetted. Azt hiszem, ha még harminc kilót lefogyok, talán lehetek olyan vézna, mint a *chères amies-jaid*.

- Nyugodtan koncentrálj az idegösszeomlásodra. Addig legalább csendben vagy.

Molly mosolygott. Egy valami Kevin mellett szólt, legalább nem bánt vele olyan kesztyűs kézzel, mint Phoebe és Dán. Jó volt, hogy felnőttként kezelte. - Talán csak szunyálok egyet.

- Tedd azt.

De Molly nem aludt. Behunyta a szemét és megpróbálta rávenni magát, hogy a következő könyvén gondolkozzon, de az agya egyetlen lépést sem volt hajlandó tenni a Nightingale Erdő barátságos ösvényein.

Miután letértek a sztrádáról, Kevin megállt egy út-menti boltnál, s egy barna papírzacskóval a kezében jött vissza, amit a lány ölébe pottyantott. - Michigani ebéd. Tudsz csinálni néhány szendvicset?

- Esetleg, ha koncentrálok.

Molly talált füstölt halat, cedarsajtot és barnakenyeret a műanyagkés és papírszalvéta mellett. Minden erejét összeszedve sikerült készítenie két szendvicset Kevin-nek, egy kisebbet pedig magának, amit néhány falat kivételével Roo-val etetett meg.

Nem beszéltek túl sokat. Kevin cédéket hallgatott. Mollynak feltűnt, hogy a férfi szereti a dzsesszt. De sajnos a rapet is, s miután Molly tizenöt percig próbált tudomást sem venni Tupac nőkről alkotott eszméiről, megnyomta az eject gombot, fogta a cédét és kidobta az ablakon.

Megtudta, hogy a férfi füle belevörösödik, ha ordít.

Sötétedett, mire elérték az állam északi határát.

Kevin lassított. - Csak hogy tudd, a kemping a semmi közepén van, a faházak olyan öregek, hogy mostanra már romokban heverhetnek, s unalmasabb a hely, mint a liftbeli zene, mert hetven év alatti oda be nem teszi a lábát. - Fejével az élelmiszerral teli szatyorra mutatott, amit a benzinkútról hozott. - Ha megittad a narancslevet, találsz benne sajtos kekszet.

- Meddig megyünk még? - kérdezte Molly.

- Alig egy órányira vagyunk, de a hely annyira lepusztult, hogy nem akarok sötétben odaérni. Nem messze innen lennie kell egy motelnak, de ne a Ritzre számíts.

Mivel Molly nem nagyon tudta elhinni, hogy Kevin fél a sötétben, arra gyanakodott,

hogy a férfi csak húzza az időt, s összegömbölyödött az ülésen. Behunyta a szemét és úgy tett, mintha egyedül lett volna.

Addig fel sem nézett, míg meg nem álltak egy út-menti motel mellett. Mikor Kevin kiszállt, hogy bejelentkezzen, Mollynak megfordult a fejében, hogy tudatosítja benne, külön szobát akar, de a józan ész közbeszólt.

Kevin két kulccsal tért vissza. A férfi szobája az épület másik végében volt.

Másnap reggel Molly ajtódörömbölésre és kutyaugatásra ébredt. - Ez kezd rossz szokássá válni -zsörtölődött.

- Fél óra múlva indulunk - kiabált be Kevin.

Molly kivonszolta magát a szűk tusolóba, s még meg-fésülködnie is sikerült. A rúzsos azonban meghaladta az erejét. Úgy érezte, mintha rettenetesen másnapos lett volna.

Amikor végre megjelent, a férfi fel-alá járkált a kocsi előtt. A rávetődő citromos napsugár zord száját és barátságtalan arckifejezést fedett fel. Míg Roo kihasználta a bokrok kínálta lehetőségeket, Kevin megfogta Molly táskáját és bedobta a hátsó ülésre.

A férfi ma kék Stars pólóban mutogatta izmait. Öltözéke teljesen hétköznapiak számított, ő mégis a szépek született emberek kiváltságos magabiztosságával feszített benne.

Molly napszemüveget keresett a táskájában, aztán bosszúsan a férfira támadt. - Túl megerőltető lenne, ha kapnék egy kávét? - Feltette a napszemüvegét, de nem sokat védett Kevin vakító szépsége ellen.

- A kocsiban van, de olyan sokáig készülődöttél, hogy már biztosan kihűlt.

Forró volt, s miközben a férfi kikanyarodott a főútra, Molly lassan nagyot kortyolt belőle.

- Gyümölcs és fánk, ez a reggeli. A zacskóban vannak. - Kevin éppolyan mogorvának látszott, mint amilyennek Molly érezte magát, az úticéljukhoz közeledve pedig határozottan romlott.

Molly észrevett egy jelzőtáblát, ami Wind Laké felé mutatta az irányt, Kevin azonban túlmént a kihajtón. '-A városba visz - morogta. - A kemping a tó másik felén van.

Mentek még pár mérföldet, mielőtt megpillantottak egy díszes, aranyozott szélű táblát.

WIND LAKE KEMING

SZOBAKIADÓ

1894-ben alapítva

Kevin a homlokát ráncolta. - Ez a tábla új. Nekem senki sem szólt, hogy szobákat is adunk ki. Biztosan az öreg házban.

- Ez olyan rossz?

- Az a hely dohos és olyan sötét, mint a bűn. Kétlem, hogy bárkinek is volna kedve ott megszállni. - Kevin egy kavicsos ösvényre fordult, ami fél mérföldön át kanyargott a fák között, majd előbukkant a kemping.

Megállította a kocsit, Mollynak pedig elakadt a lélegzete. Korhadó faházakra számított. Ehelyett mesébe illő faluba érkeztek.

Középen derékszög alakban egyrét terült el olyan színekben pompázó mézeskalács-házikókkal körülvéve, mintha egy bonbonos dobozból loccsantották volna rájuk a színeket. A rét egyik végében bájos kilátóterasz emelkedett.

Ha az ember közelebbről megnézte, láthatta, hogy a virágágyak a réten gazosak voltak, s a körülöttök futó útra is ráért volna egy réteg új kavics. Ez azonban nem azt jelentette, hogy hosszú ideje elhanyagolták volna a kempinget, hanem hogy csupán mostanában nem gondozták. A legtöbb faház zárva volt, néhány azonban tárva-nyitva állt. Egyikből előbukkant egy idős pár, Molly pedig a kilátóterasz közelében pillantott meg egy öreg bácsit bottal.

- Ezeknek az embereknek nem kellene itt lenniük! Minden foglalat lemondtam.

- Bizonyára nem értesítették őket. - Ahogy Molly körülnézett, furcsa, ismerős érzés kerítette hatalmába. Mivel soha nem járt még itt, nem tudta mire vélni a dolgot.

A réttel szemben az út másik oldalán egy kis nyársaló helyet építettek ki a homokos, félhold alakú tengerpart mentén, háttérben a kékes-szürke vizű Wind Laké tóval. Néhány kenu és pár evezős csónak hevert fejtetőre állítva a málladozó dokk mellett.

Molly nem lepődött meg, hogy a strand kihalt volt. Bár a kora júniusi nap melegen sütött, a víz csak a leg-mtgrögzőtebb úszóknak nem volt hideg.

- Figyelmeztetlek, hogy hetven év alattival itt nem találkozol - mondta Kevin, s a házra lépett.

- Korán van. Még a tanítás sem ért véget az iskolákban.

- Július végén is ugyanez lesz a helyzet. Isten hozott a gyermekkoromban. - A férfi elfordult a réttől egy szűkebb ösvényre, amely a tó mellett haladt. Molly újabb faházakat vett észre, amik közül kiemelkedett egy gyönyörű kétemeletes Anna-korabeli.

Csak nem ez az a dohos, sötét hely, amiről Kevin beszélt? A ház bal oldalát torony díszítette, két oldalán széles tornác futott körbe. A dupla bejárati ajtó mellett agyagedényekben petúnia virágzott, a régi hintaágyat vidám színű kockás párnák borították. Mollynak ismét az az érzése támadt, mintha visszament volna az időben.

- Ezt nem hiszem el! - pattant ki Kevin a kocsiból. - Ez a hely egy putri volt, amikor utoljára láttam.

- Most biztos hogy nem az. Gyönyörű.

Molly összerezett, mikor a férfi becsapta az ajtót, aztán ő is kiszállt. Roo elszabadult és a bokrok közé iramodott. Kevin csípőre tett kézzel felnézett a házra.

- Mikor találta ki, hogy itt szobákat adjon ki?

Ekkor kinyílt a bejárati ajtó, s egy hatvanas éveinek végén járó asszony lépett lei rajta. Magas volt, erős csontú, ajka széles, pofacsontja kiálló, szeme csillogó kék. Kekiszínű nadrágját és fehér blúzáat lisztes kék kötény védte.

- Kevin! - Lesietett a lépcsőn és megölelte a férfit. - Drága fiam! Tudtam, hogy eljössz!

Mollynak úgy tűnt, hogy Kevinnek nem nagyon akaródzott viszonzni az ölelést.

- Charlotte Long vagyok - fordult az asszony Molly felé. - A férjem és én minden nyarat itt töltöttünk. O nyolc éve meghalt, de én azóta is itt lakom a Cipók és Halak nevű faházban. Kevin labdája mindig az én rózsabokromban kötött lei.

- Mrs. Long a szüleim és a nénikém jóbarátja volt - magyarázta Kevin.

- Nagyon hiányzik Judith. Akkor ismerkedtünk meg, amikor először idejöttünk. - Az asszony éles kék szeme visszatért Mollyra. - Maga kicsoda?

Molly kezét nyújtott. - Molly Somerville.

Az asszony összeszorított szájjal fordult Kevinhez. - Nem jelenik meg olyan újság, amiben ne írnának a házasságodról. Nem túl korai egy kicsit mással találkoz-gatni? Biztos vagyok benne, hogy Tucker atya csalódott lenne, amiért nem próbáltad meg rendbehozni a dolgot a feleségeddel.

- Molly a... ööö... - Mintha Kevin torkán akadt volna a szó. Molly megsajálta, de nem ő akart az lenni, aki kimondja.

- Molly... a feleségem - sikerült végre kinyögnie a férfinak.

Molly ismét magán érezte a kutató kék szempárt. - Akkor jó. De miért hívnak még mindig Somerville-nek? A Tucker szép, büszke név. Tucker atya, Kevin édesapja az egyik legjobb ember volt, akit ismertem.

- Biztos vagyok benne. - Molly nem szeretett csalódást okozni. - A Somerville nálam művésznév is. Mesekönyveket írok.

Az asszony rosszallása megszűnt. - Én is mindig szerettem volna meséket írni. Tudja, amikor Kevin édesanyja még élt, folyton attól félt, hogy a fia egy szuper-modellt fog feleségül venni, aki kábítószerezik és mindenkiel szexuális kapcsolatot létesít.

Kevin fulladozott.

- Gyere ide, kutyuskám - paskolta meg Charlotte a combját, s Roo otthagya a virágokat. Az asszony lehajolt és megvakarta az uszkár állat. - Jobb lesz, ha szemmel tartja. Errefelé sok a prérifarkas.

Kevin arca felderült. - Nagyon?

Molly szemrehányó pillantást vetett rá. - Roo nem csavarog el a háztól.

- Kár.

- Mennem kell. Judith számítógépe szerint tele leszünk vendégekkel. Pearsonék mindjárt megérkeznek. Madarászok.

Kevin elsápadt. - Vendégek? Hogy...

- Kitakarhattam Amyvel Judith régi szobáját nektek, azt, amit a szüleid használtak. A többi szoba foglalt.

- Amyvel? Várj...

- Amy és Troy Anderson, a mindenese. Friss házások, bár Amy még csak tizenkilenc, Troy pedig húsz. Nem érteni, minek siettek ennyire. - Charlotte hátranyúlt, hogy kikösse a kötényét. - Amy feladata lenne a takarítás, de egész nap csak turbékolnak. A körmükre kell nézni. - Odaadta Mollynak a kötényt. - Jó, hogy itt van, Molly. Sosem voltam valami konyhatündér, s a vendégek már panaszkodnak.

Molly ránézett a kötényre. Kevin előrelépett, mikor Charlotte elindult. - Várj egy percet! A kemping zárva van. Minden foglalást töröltem.

Az asszony helytelenítően nézett rá. - Hogy juthatott egyáltalán ilyesmi az eszedbe, Kevin? Vannak olyanok, akik már negyven éve járnak ide. Judith minden összekuporgatott pénzét a faházakra és a panzióra költötte. Van fogalmad róla, mennyibe kerül egy hirdetés a *Victoria*, magazinban? A Collins fiú a faluból majdnem ezer dollárt kért egy Web site-ért.

- Egy *Web site*-érti

- Ha nem vág) járatos az internében, javasolom, hogy tanulmányozd. Csodálatos dolog. Kivéve azt a sok pornót.

- Ismerem az Internetet! - kiáltotta Kevin. - Azt mondd meg, miért jönnek ide nyaralók, amikor én már bezártam a kempinget.

- Mert én mondtam nekik. Judith is ezt akarná. Ezt próbáltam elmagyarázni neked. Tudod, hogy majdnem egy hétbe telt, mire mindenkit felhívtam?

- Te felhívtad őket?

- Vagy e-maileztem nekik - büszkélkedett Charlotte. - Hamar megtanultam a csínját-bínját. - Megpaskolta Kevin karját. - Ne idegeskedj. Remekül megálljátok majd a helyeteket a feleségeddel. Amíg van finom reggeli, mindenki boldog. A menü és a receptek Judith kék füzetében vannak a konyhában. Ó, és szólj Troynak, hogy nézze meg a vécét a Zöld Legelőben. Folyik.

Charlotte elment.

Kevin rosszul nézett ki. - Mondd, hogy ez csak egy rossz álom.

Amint Mrs. Long eltűnt, Molly egy öreg Honda Accordot pillantott meg befordulni az ösvényre és a panzió felé kanyarodni. - Ami azt illeti, szerintem teljesen ébren vagy.

Kevin követte Molly pillantását, s káromkodott, mikor a kocs megállt a vendégház előtt. Molly elfáradt, s leült a legfelső lépcsőre, hogy onnan nézze az előadást. Roo ugatva üdvözölte a párt, akik felsétáltak a járdán.

- Pearsonék vagyunk - mondta a vékony, kerekarcú, hatvanas hölgy. - Engem Bettynek hívnak, ő pedig a férjem, John.

Kevin csak bámult, mint borjú az új kapura, ezért Molly válaszolt helyette. - Molly Somerville. Ő Kevin, az új tulajdonos.

- Ó, igen. Már hallottunk magáról. Ugye baseballlozik?

Kevin a lámpaoszlopnak hanyatlott.

- Kosarazott - felelte Molly. - De túl alacsony volt az NBA-be, ezért kivágták.

- Mi nem nagyon értünk a sporthoz. Sajnálattal hallottuk, mi történt Judithtal. Kedves asszony volt. Nagyon jól ismerte a helyi madárvilágot.

John Pearson körülbelül száz kilóval volt kövérebb a feleségénél. - Reméljük, nem változtattak az étrenden. Judith reggelije messzeföldön híres. A csokoládécseresznyés tortája pedig... -A férfi elhallgatott, s Molly azt hitte, meg fogja csókolni az ujjai hegyét. - A délutáni tea még mindig ötkor van?

Molly várta, hogy Kevin válaszoljon, de úgy tűnt, a férfinak elakadt a szava. – Attól tartok, hogy ma délután a tea egy kicsit később lesz – felelte helyette.

Daphne a legszebb faházban élt a Nightingale Erdőben. Magányosan állt egy nagy ligetben, ami azt jelentette, hogy akkor játszott az elektromos gitárján, amikor csak akart, és senkit nem zavart.

- Daphne elveszik

Kevin az egyik fülére a mobiltelefonját, a másikra a panzió telefonját szorította, miközben fel-alá járkálva a hallban üvöltözött a pénzügyi tanácsadójával és valakivel, aki vagy egy titkár vagy egy házvezető volt.

A járkálása oly mértékben fárasztotta Mollyt, hogy úgy döntött, felfedezőútra indul a házban, amíg a férfi beszél. Roo-val a sarkában lassan körbesétálta a szalont, a zeneszobát, az ebédlőt, a régi falusi konyhát. Bekukkantott egy hatalmas, jól megrakott éléskamrába, ahonnan fűszerillat áradt, majd belépett egy szobába, ahol egy régi kocsmaasztalon modern számítógép állt, jelezve, hogy ez az iroda. A sétától kimerültén leült, s bekapcsolta a gépet. Húsz perc múlva meghallotta Kevint.

- Molly! Hol a pokolban vagy?

Buzgómócsingok gorombasága nem érdemel választ, így Molly a füle botját sem mozdította, hanem megnyitott egy újabb fájlt.

Máskülönben kecses mozgása ellenére Kevin ma reggel súlyos léptekkel közlekedett, s Molly már jóval azelőtt meghallotta a közeledtét, hogy a férfi rátalált. – Miért nem válaszolsz?

Molly elengedte az egeret, mikor a férfi mögéje állt. - Üvöltözésre nem válaszolok.

- Én nem üvöltöztem! Én...

Amikor Kevin nem fejezte be a mondatot, Molly felnézett, hogy lássa, mi vonta el a figyelmét. Az ablakon nagyon fiatal lányt pillantott meg fekete rövidnadrágban és szűk felsőben szaladni, nyomában egy emberrel. A lány megfordult és hátrafelé futott tovább nevetve, évődve. A fiú kiáltott valamit. A lány fogta a felsője szélét, felhúzta és kivillantotta meztelen mellét.

- Ejha! - mondta Kevin.

Molly érezte, hogy felforrósodik a bőre.

A fiú átölelte a lány derekát és bevonszolta az erdőbe, agy az útról ne láthassák őket, de Kevin és Molly csi tekintete elől nem tudtak elbújni. A fiú egy tölgyfa törzsének vetette a hátát. A lány azonnal lerótt és átkulcsolta lábával a derekát. Molly lelassult vérkeringése száguldani kezdett, miiben nézte, ahogy a fiatal szerelmesek egymásnak esnek. A fiú megmarkolta a lány fenekét. A lány a fiú mellkasához nyomta a mellét, aztán két keze közé fogta a fiú fejét, mintha nem csókolt volna eddig is elég szenvedélyesen.

Molly hallotta, hogy Kevin megmozdul mögötte. Érezte a fölé magasodó férfi közelségét, sugárzó meleget. Hogy lehet valakinek, aki izzadtan keresi a kenyerét, ilyen tiszta illata? Most a lány támaszkodott a fához. A fiú a pólója alá nyúlt és megfogta a mellét.

Molly mellbimbója is ágaskodott. Szerette volna elfordítani a fejét, de nem tudta. Nyilvánvaló volt, hogy Kevin sem, mert meg sem moccant, s a hangja rekedt volt.

- Azt hiszem, most ismerkedtünk meg Amy és Troy Andersonnal.

A lány a földre rogyott. Matatott valamit, ahol a testük összeért. Molly egy pillanat alatt kitalálta, mit csinál.

Lehúzta a fiú cipzárját.

- A szemünk előtt fogják csinálni - szólalt meg Kevin.

Molly felocsúdott a megjegyzésre. Felugrott a számítógép elől és hátat fordított az ablaknak. - Az enyém előtt nem.

Kevin pillantása az ablakról Mollyra siklott, s egy ideig nem szólt semmit. Csak nézte. Molly ereiben ismét lüktetni kezdett a vér. Lehet, hogy intim közelségbe kerültek, de ismerni nem ismerték egymást.

- Kezd felforrósodni a hangulat, mi?

Molly határozottan tüzesebb volt, mint szeretne volna. - Az extrém helyzetek nem nekem valók.

- Ez meglep. Nekem úgy tűnt, hogy szereted a váratlan fordulatokat.

Az idő mit sem enyhített Molly szégyenérzetén. Már éppen ismét bocsánatot akart volna kérni, de a férfi számító arckifejezése megállította. Döbbenet ébredt rá, hogy Kevinnek esze ágában sincs megalázni. Csak szócsatázni akar.

Megérdemelte volna, hogy Molly jól móresre tanítsa, de mivel olyan régen nem használta az agya fogaskerekeit, nem jutott eszébe semmi frappáns. - Csak ha részeg vagyok.

- Azt akarod mondani, hogy aznap este részeg voltál? - Kevin kinézett az ablakon, majd vissza Mollyra.

- Tökrészeg. Mi másért viselkedtem volna így? A férfi ismét kifelé bámult, ezúttal hosszabban. - Nem emlékszem rá, hogy részeg lettél volna.

- Félálomban voltál.

- Úgy emlékszem, azt mondtad, alvajáró vagy.

- Nem akartam bevallani, hogy alkoholproblémám van.

- De már kigyógyultál bele, ugye? - A zöld szemek a veséjébe láttak.

- Már az alkohol gondolatára is elfog a hányinger. Kevin lassan, állhatatosan végigjártatta rajta a tekintetét. - Tudod, mit gondolok? Molly nyelt egyet. - Nem, és nem is érdekel.

- Azt, hogy egyszerűen csak nem tudtál nekem ellenállni.

Molly várta, hogy az agya működésbe lépjen, de csupán egy szálnalmas: Csak áltasd magaddal tudott kirukkolni.

Kevin arrébb lépett, hogy jobban lásson. Felszisszent. - Ez biztosan fájhat.

Molly olyan kíváncsi volt, hogy majd kilyukadt az oldala. - Ez beteges. Ne nézd őket.

- Érdekes. - A férfi félrebillentette a fejét. - Hmm. Ez új.

- Hagyd abba!

- Törvényes ez?

Molly nem bírta tovább, megfordult, de csak azt látta, hogy a szerelmesek eltűntek.

Kevin ördögien vigyorgott. - Ha utánuk rohansz, talán még elkapod őket, mielőtt végeznek.

- Azt hiszed, vicces vagy?

- Mulatságos.

- Akkor ezen biztosan jól fogsz szórakozni. Belemélyedtem Judith számítógépes adataiba, s úgy tűnik, hogy a panzió szeptemberig tele van foglalásokkal. A faházak többségét is kivették. El sem hinnéd, mennyien hajlandók pénzt áldozni arra, hogy itt nyaraljanak.

- Hadd nézzem. - Kevin a számítógéphez furakodott.

- Jó mulatást. Én keresek magamnak szálláshelyet.

A férfi elmerült a képernyő tanulmányozásában és nem válaszolt, még akkor sem nézett fel, amikor Molly átnyúlt felette, hogy elvegye a jegyzetpapírt, amire felírta, melyik faház üres.

Az íróasztal mellett a falon egy tábla függött. Molly megkereste a megfelelő kulcsokat, zsebrevágta őket, s kiment a konyhán át. Útközben felkapott egy szeletet Charlotte Long áfonyás kenyéréből. Az első harapás elég volt ahhoz, hogy igazat adjon Mrs. Longnak, miszerint nem egy konyhatündér, s kidobta a kenyeret a kukába.

Semmire sem vágyott jobban, mint hogy belerogyjon az egyik hintaszékbe és szundítson egyet, de mivel nem akart Kevinnel osztozni Judith néni hálószobáján, kénytelen volt szállást keresni magának. - Gyere, Roo. Nézzük meg az üres faházakat.

Elindult az Élet Fája, egy koralszínű, szilvával és levendulával kicicomázott faház felé. Üres volt, akárcsak az Isten Báránya. Mindkettő tetszett neki, de túl közel voltak, ezért továbbment a tóval párhuzamos ösvényt szegélyező házikók felé. Mikor az út végére ért, megpillantotta a fák között azt, amire vágyott. A Mezei Liliomot.

A kis faházat frissen festették a legfinomabb krémsárga színre, díszítései halványkék- és rózsaszínben pompáztak, akár egy kagyló benseje. Olyan volt, mint egy babaszoba.

Felment a lépcsőn, a szúnyogháló nyikorgott, ahogy kellett. Megkereste a megfelelő kulcsot a zsebében, s elfordította a zárban. Belépett.

A fehérre meszelt falak régiek és csodálatosak voltak. A porvédő alatt kopott mintás, puha kanapét talált. Előtte az ütött-kopott faláda dohányzóasztalként szolgált.

Balra a kis konyhában régimódi gáztűzhely és egy lecsapható lapos asztal állt két széssel. A fürdőszobában a kád lába állati mancsot formázott, az antik mosdót vasállvány tartotta. A kád előtt a durva padlót rongyszőnyeg borította.

A ház hátsó részét két hálószoba foglalta el, egy kicsi és egy nagyobb, benne dupla ágygal és festett komód-dal.

Hátul a fák között fészkelő faházat üvegveranda védte. A fal mellett hintaszék, a sarokban függőágy kellette magát. Molly többet volt talpon ma, mint hetek óta, s megpillantva a Függőágyat döbrent rá, milyen kimerült.

Belefeküdt. Behunyta a szemét. Mintha egy bölcső ringatta volna. Szinte azonnal elnyomta az álom.

A pitbull morogva és vicsorogva fogadta Kevint a faház ajtajában. - Ne kezd. Nem vagyok abban a hangulatban.

Elment a kutya mellett, majd bevitte Molly utazótáskáját a hálószobába. A verandán talált rá a lányra, ahogy a függőágyban aludt. A véreb nekiállt örkutya lenni. Kevin lenézett Mollyra.

Törékeny és védtelen volt. Állat egyik kezére támasztotta, egy barna tincs az arcába hullott. Szempillája dús volt, de annyira nem, hogy eltakarhatta volna a szeme alatti sötét karikákat, s Kevint büntudat kezdte gyötörni, amiért nem kímélte. Ugyanakkor valami azt súgta, hogy Molly nem fogadta volna jól a kényeztetést. Nem mintha kényeztetni akarta volna. Még mindig túlságosan neheztelt rá.

Először végigmérte tetőtől-talpig, aztán bebarangolta a testét. Molly élénkpiros halásznadrágot és sárga ujjatlan blúzt viselt. Ha ébren volt és okoskodott, az embernek eszébe sem jutott, hogy táncosnő lánya, de álmában teljesen más volt a helyzet. Bokája vékony volt, lába sima, csípője kerek. A blúza V kivágásából fekete csipke kandikált ki. Kevinnek bizsergett a keze, hogy kigombolja és többet lásson.

Undorodott magától. Mihelyt visszatér Chicagóba, felhívja egy régi barátnőjét, mert nyilvánvaló volt, hogy ki van éhezve a szexre.

A pitbull bizonyára olvasott a gondolataiban, mert morogni, majd ugatni kezdett.

Molly felébredt. Kinyitotta a szemét, aztán elállt a lélegzete, mikor megpillantotta a fölébe magasodó férfit. Túl gyorsan akart felülni, s a függőágy megbillent.

Kevin elkapta, mielőtt kiesett volna belőle, s talpra állította. - Soha nem szoktál előre gondolkodni?

Molly kisimította a haját a szeméből, s pislogott. - Mit akarsz?

- Legközelebb szólj, ha el akarsz tűnni.

- Szóltam. - Molly ásitott. - De olyan kigúvadt szemekkel nézted Mrs. Anderson keblét, hogy nem figyeltél.

Kevin elhúzott egy fonott széket a faltól és leült. - Az a házaspár teljesen hasznavehetetlen. Abban a pillanatban, ahogy az ember hátat fordít nekik, egymásra másznak.

- Friss házások.

- Mi is.

Molly erre nem tudott mit felelni. Leült a párna nélküli hintaágy fémkeretére, nagyon kényelmetlen volt.

A férfi eltűnődött. - Egy dolog azért Árnynak mellett szól, támogatja a férjét.

- A fának dönti...

- Együtt dolgoznak. Segítik egymást. Csapatot alkotnak.

- Ha azt hiszed, hogy nagyon körmönfont vagy, tévedsz.

- Segítségem van szükségem. Kétségtelen, hogy ide leszek láncolva egész nyáron. Amint tudok, felveszek egy intézőt, de addig...

- Addig semmi. - Molly felállt. - Nem csinálom. A szexőrült ifjú házasságok majd segítenek. Mi a helyzet Mrs. Longgal?

- Gyűlöl főzni, s csak Judith miatt csinálta. Azonkívül néhány vendég is megkeresett, és cseppet sem méltányolták az erőfeszítéseit. - Kevin felállt és járkálni kezdett. - Felajánlottam nekik, hogy visszafizetem a pénzüket, de ha a nyaralásukról van szó, az emberek teljesen ésszerűtlenül viselkednek. Kérik vissza a pénzüket és mindazt, amit a *Virginia* magazinban ígértek nekik.

- *Victoria*.

- Mindegy. A lényeg az, hogy egy kicsit tovább kell ezen az istenverte helyen maradnunk, mint gondoltam.

Mollynak nem volt istenverte. Sőt, kellemes, s próbált örülni neki, hogy tovább maradnak, de csak ürességet érzett.

- Amíg Csipkerózsika álmodat aludtat, bementem a városba, hogy feladjak egy hirdetést a helyi újságba, hogy kisegítőt keresek. Ebben a porfészekben azonban csak hetente egyszer jelenik meg a lap, s mivel épp ma, a következő szám csak hét nap múlva. Nem tudom, mennyire lesz eredményes.

- Szóval egy hétig leszünk?

- Nem, beszéllek majd az emberekkel. - Kevin olyan képet vágott, mint aki citromba harapott. - De ha nem talállok addig valakit, amíg a hirdetés meg nem jelenik, van rá esély, még ha nem is nagy.

Molly leült a hintára. - Gondolom, te fogod addig irányítani a panziót.

Kevin összehúzta a szemét. - Úgy látszik, elfelejtetted, hogy ígéretet tettél nekem.

- Én ugyan nem!

- Nem figyeltél, mit mondtál az esküvőn?

- Próbáltam nem odafigyelni - ismerte el Molly. - Nem szokásom olyan ígéreteket tenni, amiket tudom, hogy nem fogok betartani.

- Nekem sem, s eddig én tartottam is a szavam.

- Szeretsz, tisztelsz és engedelmeskedsz? Kétlem.

- Nem ezt fogadtuk meg. - Kevin a hóna alá csapta a kezét és a lányt nézte.

Molly igyekezett rájönni, miről beszél a férfi, de az esküvővel kapcsolatban csak a kutyákra és arra emlékezett, hogy úgy szorította Andrew maszatos kezét, mintha az élete múltott volna rajta. Kezdte kínosan érezni magát. - Frissítsd fel a memóriámat.

- Arról beszéllek, amit Phoebe írt nekünk - felelte Kevin halkán. - Biztos vagy benne, hogy nem említette neked?

Phoebe említette, de Molly olyan nyomorultul érezte magát, hogy rá se hederített. - Azt hiszem, nem figyeltem.

- Én igen. Lehet, hogy nem pontosan idézem, de nyugodtan felhívhatod a nővéredet, hogy megerősítse. A lényeg az, hogy te, Molly megígérted, hogy elfogadsz engem, Kevint férjedül, legalábbis egy időre. Megígérted, hogy attól a naptól fogva tisztelni fogsz és tekintettel leszel rám. Felhívom a figyelmedet, hogy szeretetről és kitartásról szó sem volt. Megígérted, hogy mások előtt nem feketítesz be. - Kevin árgus szemekkel figyelte a lányt. - S mindenben támogatsz.

Molly az ajkába harapott. Csak Phoebe írhatott ilyet. Persze kizárólag a babát akarta védeni.

Molly összeszedte magát. - Rendben, kiváló sportoló vagy. Ezt tiszteltem benned. Phobét, Dánt és Roo-t leszámítva pedig senki előtt nem mondok rosszat rólad.

- Könnyek gyűltek a szemembe a meghatottságtól. S a többi? Hogy mindenben

támogatni fogsz?

- Ez arra vonatkozott, hogy... tudod, mire. - Molly nagy levegőt vett. - Phoebe biztos, hogy nem kényszerítene rá, hogy egy panzióban segédkezzek.

- Ne felejtsd el a faházakat sem, s az eskü pontosan erről szólt.

- Tegnap elraboltál, most pedig kényszermunkára akarsz fogni!

- Csak pár nap. Legfeljebb egy hét. Vagy talán túl nagy kérés egy gazdag lánytól?

- Ez a te bajod, nem az enyém.

A férfi sokáig nézett rá, aztán a ridegség eluralkodott egész arckifejezésén. - Igen, nagyon úgy tűnik.

Kevin nem az a fajta volt, aki könnyen kért szívességet, s Molly már megbánta, hogy olyan mogorván bánt vele, de nem akart emberek közé menni. Persze diplomatikusabban is visszautasíthatta volna a férfit. - Egyszerűen nem vagyok formában az utóbbi időben és...

- Felejtsd el - csattant fel Kevin. - Boldogulok egyedül. - Átvágott a verandán, majd kiviharzott a hátsó ajtón.

Molly egy ideig csak rosszkedvűen ögylgett a házban. A férfi áthozta a holmiját. Kinyitotta az utazótáskát, de aztán visszament a verandára és csak bámulta a . tavat.

Az eskü... Meg kell szegnie. Még azok is nehezen tudják betartani, akik szeretik egymást. Azt az esküt azonban, amit Phoebe írt, egy tisztességes ember betartaná.

Kevin betartotta.

- A fenébe! Roo felnézett.

- Csak nem akartam emberek közé menni, ennyi az egész.

De nem vallotta be magának a teljes igazságot. Legfőképpen Kevin közelébe nem akart menni.

Az órájára nézett, s látta, hogy öt óra. Elhúzta a száját és lepillantott az uszkárjára. - Attól tartok, változtatni kell a hozzáállásunkon.

Tíz vendég gyűlt össze a vaj- és rózsaszínű szalonban az öt órai teára, de Molly valahogy attól tartott, hogy a *Victoria* magazinnak nem lett volna ínyére az esemény. A helyiség egyik felében álló faberakásos asztalon péksüteményes zacskó, ég)' kancsó narancslé, kávéskanna, műanyagpoharak és egy üveg, minden valószínűség szerint porból készült tea szolgált uzsonnaként. Mindennek ellenére azonban úgy tűnt, hogy a vendégek jól érzik magukat.

A figyelem középpontjában Kevin állt. Ahogy ott támaszkodott a kandallónál, annyira hasonlított egy birtok uraságához, hogy a rövidnadrágja és Stars pólója akár bricsesz nadrág és lovaglókabát is lehetett volna.

- ... szóval az Egyesült Államok elnöke ott ült a tizenötös vonalnál, a Stars négy pontos vesztesre állt, már csak hét másodperc volt hátra a mérkőzésből, én pedig kifícamítottam a térdem.

- Biztos nagyon fájhatott - bűgta egy ötvenes éveiben járó asszony.

- Csak később éreztem.

- Emlékszem erre a meccsre! - kiáltotta a férje. - Kiütötte Tippetet az ötvenesnél és a Stars három ponttal nyert.

Kevin szerényen a fejét rázta. - Szerencsém volt, Chet.

Molly a szemét forgatta. Senki sem jutott volna fel a bajnokság élvonalába csupán a szerencséjének köszönhetően. Kevin azért tartott ott, ahol tartott, mert ő volt a legjobb. Lehet, hogy a vendégeket el tudta kábítani, de Molly tudta, mi az igazság.

Látta, milyen önfegyelmel tőrtőzteti magát a férfi, s akaratlanul is tisztelte érte. Senki sem sejtette, mennyire gyűlöl itt lenni. Molly megfélekezett róla, hogy Kevin egy pap fia. Olyan ember, aki teljesíti a kötelességét, bármennyire is nem fűlik hozzá a foga. Őt is feleségül vette.

- Hihetetlen - mondta Mrs. Chet. -Amikor kiválasztottuk ezt a panziót Michigan északkeleti részének vadonjában, álmunkban sem gondoltuk volna, hogy a híres

Kevin Tucker lesz a vendéglátónk.

Kevin legsármosabb arckifejezésével ajándékozta meg. Molly szerette volna megmondani az asszonynak, hiába fárasztja magát azzal, hogy Kevinnel flörtöl, ha nincs akcentusa.

- Mit szólnának hozzá, ha ma este meginnánk egy sört a tornácon? - kérdezte Kevin.

- Szívesen csatlakoznék - ajánlkozott egy harcsa-bajszú férfi.

- Mindannyian - mondta Kevin kegyesen.

John Pearson behabzsolta az utolsó péksüteményt. -Most, hogy Betty és én személyesen ismerjük, figyelemmel fogjuk kísérni a Stars pályafutását. Véletlenül nem találta meg Judith egyik citromos-mákos tortáját a fagyasztóban?

- Nem - felelte Kevin. - Erről jut eszembe, jobb ha előre elnézést kérek a holnapi reggeli miatt. A palacsinta a legtöbb, amit össze tudok ütni, ezért ha úgy döntenek, hogy elmennek, megértem. Az ajánlatom még áll, hogy visszafizetem a pénzük dupláját.

- Eszünkbe se jutna itthagyni egy ilyen gyönyörű helyet. - Amikor Mrs. Chet Kevinre nézett, rá volt írva az arcára, hogy házasságtörést forgat a fejében. - A reggeli miatt pedig ne aggódjon. Örömmre szolgál, ha besegíthetek.

Molly kötelességének érezte megvédeni a Tízparancsolatot, s kényszerítette magát, hogy belépjen a terembe. - Erre nem lesz szükség. Tudom, hogy Kevin azt szeretné, ha pihennének, amíg itt vannak, s megígérhetem, hogy holnap egy kicsit jobb lesz az étel.

Kevin szeme megvillant, de ha Molly arra számított, hogy a férfi majd a lábai elé omlik a hálától, gyorsan ki kellett ábrándulnia. - A feleségem, Molly, akivel elhide-gültünk.

- Nem látszik hidegnek - jegyezte meg harcsabajusz felesége a barátnőjének.

- Csak mert nem ismeri - mormolta Kevin.

- A feleségem egy kicsit nagyot hall. - Mr. Harcsabajusz, akárcsak a többiek, megdöbbenek Kevin bejelentésétől. Kíváncsian méregették Mollyt. A *People-t* mindenhol olvasták...

Molly igyekezett bosszankodni, de megkönnyebbüléssel töltötte el, hogy nem kell a boldog házaspárt játszaniuk.

John Pearson sietve előrelépett. - A férjének jó a humorérzéke. Boldogan vesszük, ha főz nekünk, Mrs. Tucker.

- Kérem, szólítson Mollynak. Most pedig ha megbocsátanak, ellenőriznem kell a készleteket a konyhában. Azt is tudom, hogy a szobájuk nem olyan tiszta, mint amilyennek lennie kellene, de Kevin maga fogja rendbehozni őket, mire eljön a lefekvés ideje. - Eldöntötte, hogy nem mindig Mr. Kemény Fickóé lesz az utolsó szó.

Molly elégedettsége azonban abban a pillanatban lelohadt, ahogy kinyitotta a konyhaajtót, s meglátta a friss házásokat Juditli néni hűtőszekrényénél szeretkezni. Hátralépett, s nekiütközött Kevin mellkasának.

A férfi átkukucskált a feje felett. - Á!

A szerelmesek szétrebbentek. Molly már éppen ki akart menekülni, de Kevin beviharzott a konyhába. Amyre meresztette a szemét, aki rosszul gombolta be a blúzá. - Azt hiszem, megkértem, hogy mosogasson el.

- Igen, de...

- Troy, magának le kellett volna vágni a füvet a réten. A férfi a cipzárját ráncigálta. - Éppen készültem...

- Tudom, mire készült, s higgye el, attól a fű egy centivel sem lesz rövidebb. Troy duzzogott és motyogott valamit az orra alatt.

- Mondott valamit? - ordította Kevin, ahogy az újoncokkal szokott.

Troy ádámcsutkája fel-le mozgott. - Ennyi pénzért túl sok ez a munka.

- Mennyi pénzért?

Troy megmondta, s Kevin kapásból megduplázta. Troy szeme felcsillant. - Klassz.

- De egyezünk meg - mondta Kevin. - Ezért a pénzért meg kell dolgozniuk. Amy drágám, eszébe se jus son elmenni ma addig, amíg a vendégek szobája nem csillog-villog. Troy, magának találkozója van a fűnyíróval. Kérdés?

Buzgón bólogattak, Molly pedig mindkettőjük nyakán kiszívott foltot vett észre. Valami kellemetlen érzés támadt benne.

Troy az ajtó felé indult, Mollynak pedig Ingrid Bergman jutott az eszébe Árny vágyakozó pillantásáról, ahogy búcsút vesz Humphrey Bogarttól Casablanca kifutóján.

Vajon milyen érzés lehet ilyen szerelmesnek lenni? Megborzongott. Csak miután a pár elment, jött rá, hogy féltékeny. Ok olyasmit éltek át, amiben neki soha nem lesz része.

10

- Túl veszélyes - mondta Daphne.

- Ettől izgalmas - felelte Benny.

- *Daphne elveszik*

Abból a néhány alapvető élelmiszerből, amit a panzióból áthozott, Molly sonkás tojást csinált magának és kivitte a teraszra. Miközben Roo a közelben szundikált, Molly nézte, hogyan nyugszik le a nap a tó felett a fák között. Fenyő és nyirkos szag terjengett a levegőben. Neszt hallott, mintha valaki közeledett volna. Otthon megrémült volna. Itt csak hátradőlt a székben, s várta, hogy felbukkanjon a látogató. Sajnos Revin volt az. Nem zárta be a szunyoghálós ajtót, s nem lepődött meg, amikor a férfi hívatlanul beállított. - A prospektus szerint a reggeli hét és kilenc között van. Miféle emberek azok, akik nyaralás idején ilyen korán felkelnek? - Kevin ébresztőórát tett az asztalra, aztán a sonkás tojás maradékára pillantott. - Bejöhettél volna velem a városba hamburgert enni - mondta sajnálkozva.

- Köszönöm, de nem eszem hamburgert.

- Vegetáriánus vagy, mint a nővéred?

- Nem annyira. Ő semmi olyan állatot nem eszik meg, aminek arca van. Én csak olyat nem, aminek aranyos arca van.

- Hallani is szörű.

- Igazán jó módszer az egészséges táplálkozásra.

- Úgy vélem, a marhát aranyosnak tartod. - Kevin kétkedőbb nem is lehetett volna.

- Szeretem a marhát. Határozottan aranyos.

- Mi a helyzet a disznókkal?

- Mond valamit neked a *Babe* című film?

- A bárányokról nem is kérdezlek.

- Nagyon hálás vagyok. A nyulakról se. - Molly vállat vont. - A csirkékhez és a tyúkokhoz nem nagyon vonzódok, így néha kényeztetem magam velük. Tengeri herkentyűket is eszem, kivéve a kedvencemet.

- Fogadni mernék, hogy a delfin az. - Kevin leült a lánnyal szembe egy öreg székbe, s lenézett Roo-ra, akit annyira bosszantott, hogy vicsorogni kezdett. - Ki kéne kötnöd valahova, hogy be tudjak jönni. Vannak állatok, amiket kifejezetten visszataszítónak találok.

Molly a legcsábosabb mosolyát villantotta rá. - Ismeretes, hogy azok a férfiak, akik nem szeretik az ölebeket, képesek emberi testrészeket beledarálni a szemétkébe.

- Csak ha unatkozom.

Molly nevetett, aztán magára parancsolt, amikor rájött, hogy a férfi le akarja venni a lábáról, s majdnem sikerült is neki. Ez lenne a jutalma, amiért megígérte, hogy segít neki?

- Nem értem, miért nem szeretsz itt lenni. A tó gyönyörű. Lehet úszni, csónakázni, hegyetmászni. Mi ebben a rossz?

- Ha te vagy az egyetlen gyerek, és mindennap istentiszteleten kell részt vened, a táj minden vonzerejét elveszíti. Azonkívül korlátozzák, mekkora teljesítményű motorcsónakot bocsáthatsz vízre, úgyhogy vízisíelni sem lehet.

- Vagy jetskizni.

- Tessék?

- Semmi. Soha nem volt itt más gyerek?

- Néha egy unoka felbukkant pár napra. Az volt a nyár fénypontja. - Kevin grimaszolt. - Persze ez az unoka fele esetben lány volt. - Addig dőlt hátra, míg a széknek már csak a hátsó két lába érte a talajt. Molly várta, hogy a férfi felboruljon, de Kevinnek túlságosan jó volt az egyensúlyérzéke. - Tényleg tudsz főzni, vagy csak hencegtél a vendégek előtt?

- Hencegtem. - Molly azt remélve hazudott, hogy felidegesítheti a férfit. A főztje lehet,

hogy kívánnivalót hagyott maga után, de szeretett sütni, különösen az unokahúgainak és unokaöccseinek. A nyuszifüles cukros sütemény volt a specialitása.

- Szuper. - A szék lábai a földre zuhantak. - Istenem, milyen unalmas egy hely. Sétáljunk egyet a tónál, mielőtt besötétedik.

- Túl fáradt vagyok.

- Ma nem csináltál semmit, amibe elfáradhattál volna. - Kevin tele volt fölös energiával, amit nem tudott hol levezetni, s Molly nem lepődött meg, amikor a férfi megragadta a csuklóját és felhúzta a székből. - Gyerünk, már két napja nem tudtam kiereszteni a gőzt. Kezdek megőrülni.

Molly elhúzódott. - Ereszd ki egyedül. Ki akadályoz meg?

- Nemsokára találkoznom kell a rajongótáborommal a teraszon. Neked is szükséged van a mozgásra, úgy hogy ne makacskodj tovább. Godzilla, te itt maradsz. -Kevin kinyitotta az ajtót, finoman kitolta Mollyt, majd határozottan becsukta a csaholó Roo orra előtt.

Molly nem mutatott túl nagy ellenállást, pedig kimerült volt, és tudta, hogy nem bölcs dolog kettesben maradni a férfival. - Nem vagyok jó hangulatban és a kutyámat akarom.

- Te azon is veszekednél velem, ha azt mondanám, hogy a fű zöld. - Kevin továbbvonszolta.

- Nem leszek kedves az elrablómhoz.

- Alihoz képest, hogy elraboltalak, nem nagyon próbálsz megszökni.

- Tetszik ez a hely.

- A végén még lakberendezőt is fogadsz.

- Mi gazdag lányok szeretünk kényelemben élni még pár napig is.

- Gondoltam.

Az ösvény a tó közelében kiszélesedett, aztán egy ideig kanyargóssá vált, mielőtt ismét összeszűkült volna és meredeken vitt volna felfelé egy sziklás hegyfokra, ahonnan kilátás nyílt a vízre. Kevin az ellenkező irányba mutatott. - A kemping mögött van egy mező, amin patak folyik át.

- Bobolink Mező.

- Tessék?

- Semmi. - így hívták a Nightingale Erdő szélén elterülő mezőt.

- Látni a várost a hegyfokról.

Molly felnézett a meredek kaptatóra. - Nem vagyok elég erős hozzá, hogy felmásszak.

- Akkor nem megyünk fel egészen a tetejéig.

Molly tudta, hogy a férfi hazudik. A lába azonban már közel sem volt olyan ingatag, mint előző nap, s tartotta a lépést Kevinnel. - Miből élnek a városi emberek?

- Főként a turistákból. A tóban lehet horgászni, de annyira nehéz idetalálni, hogy nem túl felkapott hely. Van egy kitűnő golfpályánk, s az állam egyik legjobb hegymászó túravonalaival dicsekedhetünk.

- Örülök, hogy nagy szállodák még nem csúfították el.

Az ösvény kezdett egyre meredekebb lenni, s Molly fűjtatott. Nem csodálkozott rajta, hogy a férfi hátrahagyta. Azon annál inkább, hogy továbbmászott.

Kevin lekiáltott hozzá a hegycsúcsról. - Nem éppen sétagalopp, igaz?

- Csak kihagytam... - kapkodott levegő után Molly -... néhány aerobikórát.

- Keressek neked egy oxigénpalackot?

Molly úgy zihált, hogy nem tudott válaszolni.

De megérte a fáradságot, amikor lepillantott a hegytetőről. A tó túlpartján még látni lehetett a várost. Hatalmasnak és rusztikusnak tűnt. A kikötőben csónakok ringatóztak, a fák koronája közül egy templomtorony csúcsosodott a magasba.

Kevin a szakadék széléhez lépett, s lenézett a vízre. -Nyaranta innen ugrottam le.

- Kicsit veszélyes egy kisfiúnak, nem?

- Ettől volt izgalmas.

- A szüleid biztosan szentek voltak. Jó pár ősz hajszálat... - Molly elhallgatott, mikor észrevette, hogy Kevin nem figyel rá, hanem lerúgja a cipőjét.

Ösztönösen előrelépett, de elkésett. Kevin úgy ahogy volt, ruhástól a mélybe vetette magát. Molly lélegzetviasszafojtva rohant a szakadékhoz, s még látta, amint a férfi belecsapódik a vízbe. Alig vert hullámot.

Molly várt, de Kevin nem jött fel. A szája elé kapta a kezét. A vizet pásztázta, de nem látta a férfit. - Kevin!

Aztán a felszín fodrozódott, s a férfi kidugta a fejét. Molly kiengedte a levegőt, miközben Kevin a sötétedő égboltra emelte a tekintetét. Arcán patakokban folyt le a víz, s dialadal sugárzott róla.

Molly ökölbe szorította a kezét. - Te *idióta!* Teljesen elment az eszed?

Kevin a vizet taposva felnézett rá, a fogai vakító fehérén csillogtak. - Be fogsz árulni a nővérednek?

Molly annyira remegett, hogy toppantott a lábával. - Nem tudhattad, elég mély-e a víz a fejeshez!

- Amikor utoljára ugrottam, még az volt.

- Hány évvel ezelőtt?

- Tizenhét. - Kevin a hátára fordult. - De sok eső volt.

- Elmebeteg! Az összes agysejtjed elpusztítottad a pályán?

- Élek, nem? - A férfi szélesen elvigyorodott. - Gyere. A víz kellemes meleg.

- Megbolondultál? Nem fogok fejest ugrani erről a szikláról!

Kevin néhány lusta tempót úszott. - Nem tudsz fejest ugrani?

- Dehogynem! *Kilenc* éven át jártam nyári táborba. A férfi hangja mély, tunya és gúnyos volt. - Fogadni mernék, hogy elmerülnél.

-Nem!

- Akkor gyáva nyúl vagy?

Ó, *istenem!* Olyan volt, mintha a tűzriadó megszólalt volna Molly fejében, s még a szandálját sem rúgta le. Lábujjait begörbítette a szikla szélén, s belevetette magát a férfi után az örülségbe.

Próbált sikítani.

Sokkal keményebben csapódott a vízbe, mint Kevin, s nagyobb hullámot vert.

- Jézusom! - A sóhaj inkább imádságként, mint káromkodásként hagyta el a férfi száját.

- *Mit képzelsz, mit művelsz?*

A víz olyan hideg volt, hogy Molly nem jutott szóhoz. Még a csontjai is remegtek. -*Jéghideg!* Becsaptál!

- Ha még egyszer ilyet teszel...

- Te mondtad!

- Ha azt mondom, ugorj a kútba, beleugrasz?

Molly nem tudta, Kevinre mérges-e, mert rávette egy ilyen örülségre, vagy magára, amiért belement. Csapkodott a karjával. - Nézz rám! Általában normális ember módjára viselkedem.

- Normális? - Kevin kipislogta a szeméből a vizet. -Ezért találtam rád begubózva a lakásodon?

- Ott legalább biztonságban voltam, s nem kapok tüdőgyulladást, mint itt. - Mollynak vacogni kezdtek a fogai, a jeges vízben átázott ruhája a testére tapadt. -Vagy talán az is a terápia része, hogy fejest ugrasztasz egy szikla tetejéről?

- Nem gondoltam, hogy megteszed!

- Bolond vagyok, nem emlékszel?

-Molly...

- Bolond Molly!

- Nem ezt mondtam.

- Csak gondoltad. Molly a csodabogár! Molly az eszelős! Komplet örült. Kötnivaló bolond! Egy kis vetélés és máris bekattan!

Mollynak elakadt a hangja. Nem akarta ezt mondani, esze ágában nem volt felhozni. De ugyanaz az erő, ami ugrásra készítette a szikláról, kikottyantotta vele.

Kínos csend telepedett rájuk. Amikor a férfi végre megtörte, Molly szóalmat hallott a

hangjában. - Menjünk, fel kell melegedned. - Kevin megfordult és úszni kezdett a part felé.

Mollynak könnyek potyogtak a szeméből és ott maradt, ahol volt.

A férfi kiért a partra, de nem mászott ki. Visszanézett. A hullámok a derekát csapdosták, a hangja megremegett. - Gyere. Mindjárt besötétedik.

Molly végtagjai megdermedtek a hidegtől, de a szíve nem. Elöntötte a bánat. Nagy levegőt vett és olyat mondott, amit soha nem akart. - Ugye nem számít neked?

- Csak veszekedni akarsz. Gyere. Vacog a fogad. A szavak áttörtek Molly összeszorult torkán. - Tudom, hogy nem számít. Meg is értem.

- Ne csináld ezt, Molly.

- Kislány volt - suttogta Molly. - Megkérdeztem. A férfi halk hangját vitte a víz. - Nem tudtam.

- Sarah-nak neveztem el.

- Fáradt vagy. Nem ez a legjobb alkalom.

Molly megrázta a fejét. Felnézett az égre. Mondd meg az igazat, ne ítélsz felette, csak magyarázd el, miért nem értheti meg soha, mit érzel. - Neked semmit nem jelent az elvesztése.

- Nem gondoltam rá. Számomra nem volt olyan valóságos, mint neked.

Molly elhallgatott, nem volt tisztességes vádolnia a férfit. Nem kellett volna megvetnie azért, mert ő nem szenvedett. Persze hogy nem volt valóságos számára a baba. Nem ő hívta az ágyába, nem ő akart tőle gyereket, nem ő hordta a szíve alatt.

- Sajnálom. Nem akartam kiabálni. Elragadtak az érzelmek. - Molly keze remegett, amikor kisimított egy vizes tincset az arcából. - Nem hozom fel többet. Megígérem.

- Most már gyere ki - mondta Kevin halkán.

A hidegtől elgémberedett tagokkal és elnehezült ruhákkal kezdett a part felé úszni. Mire odaért, Kevin már kimászott egy lapos kőre.

Leguggolt és felhúzta maga mellé. Molly négykézlábra állt, fázott, csöpögött róla a víz, szerencsétlennek érezte magát.

A férfi próbálta felvidítani. - Én legalább levettem a cipőmet, mielőtt leugrottam. A tiéd lerepült, amikor belecsapódtál a vízbe. Utánamentem volna, de teljesen el voltam hűlve.

A kő még meleg volt, Molly érezte a rövidnadrágján át. - Nem érdekes. A legrégebbi szandálom volt. - Az utolsó pár Manolo Blahniksa. Ahogy jelenleg a pénzügyei álltak, kénytelen lesz egy gumitalpú strandpapuccsal beérni.

- Holnap vehetsz egyet a városban. - Kevin felállt. - Jobb ha visszamegyünk, mielőtt megfázol. Indulj előre. Majd utolérlek, csak visszamegyek a cipőmért.

A férfi elindult vissza fel a tetőre. Molly egyik lábát a másik elé rakta és igyekezett nem gondolkodni. Nem jutott messzire, Kevin vizes rövidnadrágban és pólóban máris felzárkózott mellé. Egy ideig némán bandukoltak.

- Az a helyzet, hogy...

Amikor a férfi nem folytatta, Molly felnézett rá. - Mi?

Kevin zavarban volt. - Felejtsd el.

Az erdő éjszakai hangokat susogott körülöttük. - Rendben.

A férfi egyik kezéből a másikba vette át a cipőjét. - Miután vége volt... én csak... elhessegettem magamtól a gondolatát.

Molly megértette, de ettől csak még magányosabbnak érezte magát.

Kevin tévovázott. Molly nem volt hozzászokva. A férfi mindig olyan magabiztosnak látszott. - Mit gondolsz, milyen... - Kevin megköszönte a torkát. - Mit gondolsz, milyen lett volna Sarah?

Mollynak elszorult a szíve. A fájdalom újabb hulláma borította el, de nem döntötte le úgy a lábáról, mint régen. Sajgott, mint a fertőtlenítővel bekent seb.

A tüdeje kitágult, összehúzódott, ismét kitágult.

Döbenten jött rá, hogy még mindig lélegzik és mozog a lába. Hallotta, hogy a tücskök rákezdtek éji zenéjükre. Egy mókus zörgött az avarban.

Remegett, s nem volt biztos benne, hogy a hang, ami elhagyta a száját, elakadt nevetés vagy zokogás volt-e. -Szép, ha a te külsődet örökölte. - Mollynak fájt a szíve, de ahelyett, hogy küzdött volna ellene, elébement, beleburkolózott, s hagyta, hogy a részévé váljon. - Éles-eszű, ha az én agyamat.

- És vakmerő. Azt hiszem, hogy ezt a mai nap is bizonyítja. Szép? Kösz a bókot.

- Mintha nem tudnád. - Molly egy kicsit felvidult. Megtörölte az orrát a kezefejével.

- S miből gondolod, hogy te olyan okos vagy?

- Summa cum laude. Északnyugaton. Te?

- Érettségi.

Molly elmosolyodott. - Soha nem küldtem volna nyári táborba.

Kevin bólintott. - Soha nem kényszerítettem volna, hogy nyáron minden reggel misére menjen.

- Lehet, hogy nehéz felfogású és esetlen lett volna.

- Sarah nem.

Molly szíve kezdett felengedni.

Kevin lassított. Felnézett a fákra. Zsebre dugta az egyik kezét. - Azt hiszem, egyszerűen csak nem jött el még az ő ideje, hogy megszülessen.

Molly nagy levegőt vett. - Én is azt hiszem.

kotyogta Cella, a Tyúk.
és krémes pitét!

- Társaságot kapunk! -

-Süteményt sütünk, tortát

- *Daphne galibát okoz*

Molly öt harmincra beállította az órát, amit Kevin otthagyt neki, s hét órára a panzió földszintjét már áfonyás fánk illata töltötte be. Hónapok óta most először érzett éhséget, de nem volt ideje enni. Reggelit készíteni egy fizetővendégekkel teli háznak nagyobb kihívást jelentett, mint a Calebów gyerekeknek nevető arcú palacsintákat sütni. Próbált neheztelni Kevinre, aki még mindig aludt az emeleten, de nem tudott. A férfi nagy örömet okozott neki azzal, hogy tegnap este hajlandó volt beszélni a gyerekről.

Már nem érezte úgy, hogy a vetélés terhét neki kell egyedül cipelnie, s amikor felébredt, a párnája nem volt könnyű áztatott. A depressziója nem múlt el azonnal, de kész volt számolni a lehetőséggel, hogy újra boldog lehet.

Kevin azután slattyogott be, hogy Molly repetát adott John Pearsonnak a francia pirítósból. A szeme csipás volt, s egy másnaposságtól szenvedő férfi benyomását keltette. - A pitbullod megpróbált sarokba szorítani a folyosón.

- Nem kedvel téged.

- Észrevettem.

Mollynak hiányérzete támadt, de beletelt egy pillanatba, mire rájött, mit hiányol. Kevin ellenségességét. A düh, amit a férfi vele szemben táplált, mintha végre elpárolgott volna.

- Sajnálom, hogy elaludtam - mondta Kevin. - Tegnap este mondtam, hogy rugdoss ki az ágyból, ha nem ébredek fel addigra, mire te ideérsz.

Soha. Semmivel sem tudnák rávenni, hogy betegye a lábát Kevin Tucker hálósobájába, különösen most, hogy a férfi már nem tekinti a halálos ellenségének. Molly az üres likőrös üvegek felé intett a fejével. - Jó kis parti lehetett tegnap este.

- Egyik téma jött a másik vitán. Egy dolgot el kell ismerni erről a generációról, inni azt tud.

- Mr. Pearson étvágyára mindenesetre nem hatott ki. A férfi az aranybarnára sülő francia pirítósról nézett. - Azt hittem, nem tudsz főzni.

- Felhívtam Martha Stewartot. Ha valaki sonkát vagy kolbászt kér, azt neked kell megsütnöd. Most pedig szolgálj fel. - Molly a férfi kezébe nyomta a kávéskannát és megfordította a francia pirítóst.

Kevin a kávéskannára pillantott. - Tíz éve játszom a ligában, s ide jutottam.

Bármennyire is panaszkodott, a férfi meglepődött, milyen gyorsan elrepült a következő óra. Kávét töltött, ételeket vitt ki, szórakoztatta a vendégeket, s betörölt néhányat Molly palacsintáiból. Molly nagyszerű szakács volt, s szikrákat szórt a szeme, mikor Kevin közölte vele, hogy megtarthatja az állását.

A férfi boldogan látta, hogy Molly szemében végre megvillan valami. A tegnap esti beszélgetés után mintha egy kicsit vidámabb lett volna, s visszanyert volna valamit abból a szellemességből is, amire Kevin Door Countyból emlékezett. Ő viszont hajnalig a plafont bámulta. Már soha többé nem gondolhat úgy a gyerekekre, mint egy elvont dologra. Tegnap este Molly nevet adott neki. *Sar ah.*

Fogta a kávéskannát, hogy ismét megtöltse a vendégek csészéit.

Molly épp lenyelte a reggeli utolsó falatját, mikor megjelent Amy.

- Elnézést a késésért - motyogta a lány. - Tegnap este csak tizenegykor tudtam elszabadulni.

Molly frissen kiszívott nyomot fedezett fel Amy nyakán, ezúttal épp a kulcscsontja felett. Szegyeiké magát, hogy megint előntötte a féltékenység. - Remek munkát végeztél. A ház máris jobban néz ki. Kezdhetsz mosogatni.

Amy a mosogatóhoz lépett, s hozzálátott bepakolni az edényeket a mosogatógépbe. Kihúzta, kifestette a szemét, a szempilláját spirállal feketítette, de a rúzzsal vagy nem fáradt, vagy Troy máris lenyalta.

- A férjed nagyon aranyos. Én nem nézek futballt, de tudom, kicsoda. Ez olyan klassz. Troy szerint ő a harmadik legjobb összekötő a ligában.

-A legjobb. Csak jobban kellene menedzselnie magát.

Amy nyújtózkodott, lila felsője felhúzódott a köldöke fölé, rövidnadrágja le a csípőcsontja alá. - Hallottam, hogy ti is friss házasok vagytok. Hát nem nagyszerű?

- Maga a földreszállt mennyország - felelte Molly szárazon. Amy nyilvánvalóan nem olvasta a *People-t*.

- Mi három és fél hónapja vagyunk házasok.

Akárcsak Molly és Kevin. Azzal a kivétellel, hogy Kevinnek és Mollynak nem okozott gondot távol tartaniuk magukat egymástól.

Amy megrakta a mosogatógépet. - Mindenki azt mondta, hogy túl fiatalok vagyunk, én tizenkilenc, Troy húsz, de már nem tudtunk tovább várni. Keresztények vagyunk. Nekünk tilos volt a házasság előtti szex.

- S most akarjátok bepótolni az elvesztegetett időt?

- Annyira jó - vigyorgott Amy, s Molly visszamosolygott.

- Mégjobb lenne, ha nem munkaidőben próbálnátok behozni a lemaradást.

Amy kiöblített egy keverőtálat. - Igen, de olyan nehéz.

-A rabszolgahajcsár ma biztosan a körmödre néz, úgy hogy takarítsd ki a szobákat, mielőtt itt végeztél.

- Rendben... - sóhajtott Amy. - Ha találkozol kint Troyjal, megmondanád neki, hogy szeretem meg minden?

- Nem hiszem.

- Igazad van, biztos rámenősnek tartana. A nővérem szerint tartózkodóbbnak kellene lennem, különben Troy rámun.

Mollynak eszébe jutott az imádat Troy arcán. - Azt hiszem, emiatt még nem kell aggódnod.

Mire Molly végzett a konyhában, Kevin eltűnt, valószínűleg kiheverni a másnaposságát. Készített egy jeges teát, majd telefonált Phoebének, hogy megmondja, hol van. Nem lepődött meg, hogy a nővére nem tudta mire vélni a dolgot, de nem magyarázhatta el, hogy Kevin megszarolta, mert akkor el kellett volna árulnia, milyen érzelmi és fizikai állapotban van. Inkább csak annyit mondott, hogy Kevinnek segítségre volt szüksége, ő pedig el akart menekülni a városból. Phoebe kotkodácsolni kezdett, mint Celia, a Tyúk, s Molly amilyen gyorsan csak tudta, letette a kagylót.

Roo ugatni kezdett. Molly kiment, hogy megnézzze, ki az, s látta, hogy egy nő száll ki egy poros bordó Lexusból. Kevin vajon ellenőrizte a számítógépen, hogy érkezik-e új vendég? Jobban meg kell szervezniük a dolgokat.

Molly szemügyre vette a nő osztrigafehér tunikáját, barna halásznadrágját és szandálját. Minden stílusos és drága volt rajta. Megfordult, s Molly azonnal felismerte: Lilly Sherman.

Az évek során rengeteg hírességgel találkozott, így nem vágódott hanyatt tőlük, de Lilly Shermantól leesett az álla. Sugárzott róla az elegancia. Ez a nő megszokta, hogy közlekedési dugót okozzon, s Molly szinte várta, mikor ugrik elő a fák közül egy lesifotós.

Szimbólumává vált gesztenyebarna haját stílusos napszemüveg fogta hátra. Most rövidebb volt, mint a filmekben, de ugyanolyan szexisen kócos. Arca sápadt és porcelán-

sima, alakja gömbölyded. Molly a csontvázvékony, táplálkozási gondokkal küszködő lányokra gondolt. Korábban több eszük volt a nőknek, s mindenki Lillyre akart hasonlítani.

Miközben a ház felé közeledett, Molly látta, hogy a szeme különleges zöld, s még elevenebb, mint a tévében. Enyhe szarkalábak hálózta be a sarkait, de alig látszott negyvennek. Bal kezén megcsillant egy hatalmas gyémánt, amikor lehajolt, hogy megsimogassa Roo-t. Beletelt néhány pillanatba, míg Molly felfogta: az uszkárja hasát Lilly Sherman vakargatja.

- Nem könnyű idetalálni. - Lilly hangja ugyanolyan rekedt volt, mint ahogy Molly emlékezett.

- Egy kicsit eldugott.

Lilly kiegyenesedett, és azzal a semleges udvariassággal, amit a hírességek arra használtak, hogy távoldítsák maguktól az embereket, végigmérte Mollyt. Aztán a figyelme felélénkült, s a tekintete jegessé vált. - Lilly Sherman vagyok. Van valaki, aki behozza a csomagomat?

Ó-ó! Lilly felismerte Mollyt a *People* magazinból. Ez a nő nem lesz a barátja.

Molly félreállt, miközben Lilly felment mellette a lépcsőn a tornácra. - Éppen átszervezés alatt állunk. Foglalt nálunk szobát?

- Máskülönben aligha tettem volna meg ekkora utat. Mrs. Longgal beszéltem két nappal ezelőtt, s ő azt mondta, hogy van szabad szobájuk.

- Igen, valószínűleg. Csak azt nem tudom, hol. Egyébként nagy rajongója vagyok.

- Köszönöm. - Lilly válasza olyan hűvös volt, hogy Molly azt kívánta, bárcsak csöndben maradt volna.

Lilly Roo-ra pillantott, a kutya pedig igyekezett egy Bruce Willis acsarkodással elbűvölni. -A macskám ott van a kocsiban. Mrs. Long azt mondta, nem lesz probléma, ha elhozom, de a kutyája egy kicsit hamisnak tűnik.

- Ez csak a látszat. Lehet, hogy Roo nem szereti a macskákat, de nem fogja bántani. Mutassa be őket egymásnak, ha gondolja, amíg én megkeresem a szobáját.

Lilly Sherman csillaga lehet, hogy már leáldozott, de még mindig sztár volt, s Molly arra számított, hogy a nő majd tiltakozni fog azellen, hogy megvárakoztassák, de nem így történt.

Miközben Molly bement a házba, azon gondolkodott, vajon Kevin tud-e erről. Szeretők voltak? Lilly túl okosnak látszott, arról nem is beszélve, hogy folyékonyan tudott angolul. De azért...

Molly felsietett, s Amyt egy kád fölé hajolva találta.

- Épp most érkezett egy vendég és nem tudom, hol szállásoljam el. Elment valaki?

Amy felegyenesedett és furcsán nézett Mollyra. -Nem, de a padlásszoba üres. Senki sem vette ki erre a szezonra.

- A padlásszoba?

- Nagyon szép.

Molly el sem tudta képzelni, hogy a padlásszobába dugja Lilly Shermant.

- Molly, ha beszélni akarsz velem, tudod miről...

- Miről?

- Amikor Kevin szobáját takarítottam, észrevettem, hogy nem aludtál ott.

Molly bosszantónak találta egy olyasvalaki sajnálatát, akinek egymást érték a szívások a nyakán. - Külön élünk, Amy. De neked nem kell aggódnod emiatt.

- Igazán sajnálom. Úgy értem, ha a szex miatt van, bármilyen kérdéssre tudok válaszolni vagy adhatok tanácsot.

Molly egy tizenkilenc éves dr. Szánalom céltáblája lett. - Nem szükséges.

Felrohant a padlásszobába, s meglepődött, hogy a ferde tető és a manzárdablakok dacára milyen tágas. Az antik bútorok otthonosak voltak, a négyoszlopos dupla ágyba kényelmes matracot raktak. Kinyitotta az ablakot, hogy kiszellőztessen, majd benézett a kicsi, régimódi fürdőszobába. Aligha fog megfelelni, de legalább különálló, s ha Lilly

Shermannek nem tetszik, elmehet.

Már a gondolattól jobb kedvre derült.

Megkérte Amyt, hogy készítse elő a szobát, aztán lesietett. Kevinnek továbbra is nyoma veszett. Molly visz-szament a tornácra.

Lilly a korlát mellett állt, s egy hatalmas macskát simogatott a karjában, míg Roo az egyik nádfotel alatt duzzogott. Felugrott, mikor Molly kinyitotta az ajtót, sértett pillantást vetett rá, s bemenekült. Molly kedvességet erőltetett az arcára. - Remélem, a macskája nem bántotta.

- Megtartották a három lépés távolságot. - Lilly a macska állat dörzsölte a hüvelykujjával. - Ő Lekvár, de mindenki csak Lekinek szólítja.

A hosszúszőrű macska majdnem akkora volt, mint ég)' mosómedve, sárga szemekkel, óriási mancsokkal és nagy fejjel. - Hé, Leki. Ugye kedves leszel Roo-hoz? -A macska nyávogott.

- Attól tartok, hogy az egyetlen üres szoba a padlástérben van. Szép, de mégiscsak padlásszoba, s a fürdő is kívánnivalót hagy maga után. Gondolja át, hogy akar-e maradni vagy inkább egy faházat választ. Van még üres.

- Jobban szeretem a házat, s biztos vagyok benne, hogy megfelel.

Molly ebben kételkedett, de a jómodor az jómodor. - Molly Somerville vagyok.

- Igen, felismertem - mondta Lilly hűvösen. - Maga Kevin felesége.

- Külön élünk. Csak segítek neki pár napig.

- Értem. - Az asszony arca elárulta, hogy egyáltalán nem érti.

- Hozok jeges teát, amíg várunk.

Molly gyorsan ellenőrizte az előkészületeket, s éppen akkor ért vissza a tornácra, amikor észrevette Kevint a ház felé közeledni. A férfi a reggeli óta kifakult farmerbe, kopott cipőbe és egy régi fekete pólóba öltözött át, aminek elszakadt ujjá alól kivillant a bicepsz. A zsebéből kikandikáló kalapács arról tanúskodott, hogy vagy elmúlt a másnapossága, vagy magas a fájdalomküszöbe. Az ütésekre gondolva, amiket éveken át kapott, Molly az utóbbira gyanakodott. Nem értette, miért javítgat a férfi, ha annyira gyűlöli ezt a helyet. Unatkozik, vélte, vagy a papi fiú kötelességérzete jött elő belőle, ami folyamatosan bonyolította az életét.

- Hé, Daphne! Van kedved bejönni velem a városba néhány dologért?

Molly elmosolyodott, mikor meghallotta, hogy a férfi megint Daphnénak szólította. - Vendégünk jött.

- Pompás - felelte Kevin minden lelkesedés nélkül. -Már csak ez hiányzott.

A hintaszék a falnak csapódott, s mikor Molly megfordult, látta, hogy Lilly feláll. A díva eltűnt, s a helyét egy sebezhető, hamuszürke arcú asszony váltotta fel. Molly letette a jeges teával teli kancsót. - Jól van?

Lilly alig láthatóan megrázta a fejét.

Kevin fellepett az alsó lépcsőre, s felnézett. - Azt hittem... - Megdermedt.

Viszonyuk volt. Molly most már biztos volt benne. A korkülönbség ellenére Lilly nagyon szép nő volt - a haja, az a zöld szem, az az érzéki test. Azért jött, mert vissza akarja szerezni Kevint. Molly pedig még nem készült fel rá, hogy átengedje. Sokkolta a gondolat. Megint kezd belehabarodni?

A férfinak földbegyökerezett a lába. - Mit keresel itt?

Lillynek arcizma sem rándult Kevin durvaságára. Mintha számított volna rá. - Hello, Kevin. - A karja megremegett, mintha meg akarta volna érinteni a férfit, de nem tette. Szinte felfalta Kevint a tekintetével.

- Nyaralok. - Lilly rekedt hangja bizonytalan volt.

- Felejtsd el!

Molly nézte, ahogy az asszony összeszedi magát. -Foglaltam szobát. Maradok.

Kevin sarkon fordult és elviharzott.

Lilly a szájára szorította a kezét és elmaszatolta a rúzsát. Könnyek csillogtak a szemében. Molly meg-

Sajnálta, de Lilly nem vette volna jó néven, s lezárta a vitát. - Maradok!

Molly tétova pillantást vetett arrafelé, amerre Kevin elment, de már nem látta. - Rendben. - Tudnia kellett, volt-e viszonyuk, de ilyesmit nem lehet csak úgy kerekperec megkérdezni. - Úgy tűnik, ismerik egymást.

Lilly visszarogyott a hintaszékbe, a macska pedig felugrott az ölébe. - A nagynénje vagyok.

Molly szívéből nagy kő esett le, aztán furcsamód olyan érzése támadt, mintha védelmezni akarná Kevint. - A kapcsolatuk nem tűnik rózsásnak.

- Gyűlöl. - Lilly hirtelen túlságosan törekenynek látszott egy filmcsillaghoz. - Gyűlöl, én pedig jobban szeretem, mint bárkit a földön. Az anyja, Maida, a nővérem volt.

- Kevin említette, hogy a szülei idősek voltak.

- Igen. Maida már John Tucker felesége volt, amikor én megszülettem.

- Nagy különbség.

- Olyan volt, mintha két anyám lett volna. Egy városban laktunk, gyakorlatilag szomszédok voltunk.

Mollynak az az érzése támadt, hogy Lilly nem azért mondja ezt el neki, mert azt akarja, hogy tudja, hanem, hogy össze ne roppanjon. Kihasználta a helyzetet. -Úgy emlékszem, azt olvastam, nagyon fiatalon ment Hollywoodba.

- Maida elköltözött, amikor Johnt kinevezték egy Grand Rapids-i templomba. Én nem jöttem ki anyámmal, hamar megromlott a viszonyunk, így elmenekültem és Hollywoodban kötöttem ki.

Lilly elhallgatott.

Molly többet akart tudni. - És a saját lábára állt.

- Eltartott egy ideig. Vad voltam, sok hibát elkövettem. - Lilly hátradőlt. - Némelyik jóvátehetetlen.

- Engem is a nővérem nevelt, de csak tizenöt éves korom után.

- Nekem talán jobb volt így. Nem tudom. Azt hiszem, vagyunk egy páran, akik arra születünk, hogy galibát okozunk.

Molly szerette volna tudni, miért viselkedett Kevin ilyen ellenségesen, de Amy jelent meg a tornácon. Vagy túl fiatal volt vagy túlságosan önmagával volt elfoglalva ahhoz, hogy felismerje a híres vendéget. - Kész a szoba.

- Felkísérem. Amy, kihoznád Miss Sherman csomagját a kocsiból?

Amikor Molly bevezette Lillyt a padlásszobába, azt hitte, az asszony majd tiltakozni fog a szerény ellátás miatt, de Lilly nem szólt semmit. Molly megmutatta neki az ablakból a strandot. - Körül lehet járni a tavat, de ezt bizonyára tudja. Volt már itt korábban?

Lilly letette a táskáját az ágyra. - Nem hívtak.

Molly tarkóján égnek állt a szőr. Mihelyt Amy megjelent a csomagokkal, Molly kimentette magát.

Ahelyett, hogy visszament volna a faházba aludni, úgy döntött, Kevin keresésére indult.

A rét felé indult, de mérges kalapácsütések zajára lett figyelmes a Paradicsom nevű faház felől. Kevin a tetőn görnyedt, s a kiábrándultságát a zsindeleken próbálta levezetni.

Molly a rövidnadrágja hátsó zsebébe dugta a hüvelykujját, s nem tudta, hogy kezdjen bele. - Még mindig be akarsz menni a városba?

- Talán később. - Kevin abbahagyta a kalapácsolást. - Elment?

- Nem.

Püfölés. - Nem maradhat itt.

- Foglalása van. Nem rúghatom ki.

-A fenébe, Molly! - *Puff!* - Azt akarom, hogy... -*Puff!* - ... szabadulj meg tőle. - *Puff!*

Molly nem nagyon értékelte a püfölést, de még elég melegség maradt benne a múlt estéről ahhoz, hogy kedves legyen a férfinak. - Lejőnnél egy pillanatra?

Puff. - Miért?

- Mert fáj a nyakam, ha így kell felfelé néznem és szeretnék beszélni veled.

- Ne nézz fel. - *Puff.* - Vagy ne beszélj.

Molly leült egy rakás zsindelyre, tudatva Kevinnel, hogy nem megy sehová. A férfi megpróbált ügyet sem vetni rá, de végül elkáromkodta magát és letette a kalapácsot.

Molly nézte, ahogy Kevin lemászik a létrán. Karcsú, izmos lábak. Pompás fenék. Mitől volt a férfiak fenéke ilyen izgalmas? Kevin ránézett, amikor leért, de sokkal inkább bosszúsan, mint ellenségesen. - Szóval?

- Mesélnél Lillyről?

A férfi összehúzta zöld szemét. - Nem kedvelem.

- Ezt összeraktam. - Molly nem tudott szabadulni egy gyanújától. - Elfelejtett karácsonyi ajándékot küldeni, amikor kicsi voltál?

- Nem akarom, *hogy* itt legyen, ez minden.

- Nem tűnik úgy, hogy elmenne. Kevin csípőre tette a kezét, könyöke mérgesen kiállt. -

Ez az ő baja.

- Mivel nem akarod, hogy itt legyen, a tiéd is.

A férfi visszaindult a létrához. - Le tudnád rendezni egyedül a teát ma délután?

Molly tarkóján megint felállt a szőr. Valami nagyon nem stimmelt. - Kevin, várj.

A férfi türelemtelenül visszanezett.

Molly azt mondogatta magának, hogy nem az ő dolga, de nem tudta annyiban hagyni. -

Lilly azt mondta, a nagynénéd.

- Igen, és?

- Amikor rád nézett, furcsa érzésem támadt.

- Bökd ki, Molly. Dolgom van.

- Szeret téged.

- Nem is ismer.

- A furcsa érzésem azért támadt, mert nagyon izgatott lettél. - Molly az ajkába harapott, s azt kívánta, bárcsak ne kezdte volna el ezt az egészet, de egy belső ösztön nem engedte, hogy visszatáncoljon. - Én nem hiszem, hogy Lilly a nagynénéd, Kevin. Szerintem az anyád.

12

-Csokis süti! - cuppantott a szájával Benny. -Imádom a csokis sütit!

- Daphne beköszön

Kevint mintha arcucsapták volna. - Honnan tudod? Senki nem tud róla!

- Kitaláltam.

- Nem hiszem. Ő mondta meg. A fenébe!

- Lilly egy szót sem szólt. De csak neki van ilyen zöld szeme, mint neked.

- A szeméből jöttél rá?

-Volt más is. - Lilly egy nagynénihez képest túl vágyakozóan nézett Kevinre. Elárulta magát.

- Elmesélte, hogy nagyon fiatalon ment el hazulról és bajba kei-ült. Tudtam, hogy a szüleid idősek voltak. Megérzés.

- Rohadt jó megérzés.

- író vagyok. Legalábbis az voltam. Bele tudom képzelni magamat mások helyébe.

A férfi ledobta a kalapácsát. - Elmegyek.

Molly vele akart tartani. Kevin is kitartott mellette múlt este, most ő sem fogja cserben hagyni. - Menjünk fejest ugrani a szikláról - szaladt ki a száján.

A férfi megtorpant és ránézett. - Fejest akarsz ugrani a szikláról?

Nem, dehogy akarok! Teljesen hülyének nézel'? - Miért ne?

Kevin sokáig bámulta. - Rendben. Győztél.

Pontosan ettől tartott, de most már túl késő volt. Ha megpróbálna visszakozni, a férfi megint gyáva nyúlnak nevezné.

Másfél óra múlva ott feküdt egy lapos kövön a szakadék szélénél és levegő után kapkodott. A sziklából sugárzó melegség átáramlott vizes ruháján, s arra a megállapításra jutott, hogy nem leugrani volt a legrosszabb. Remekül ugrott fejest, s élvezte. A legrosszabb az volt, hogy vissza kellett mászni a meredek ösvényen ahhoz, hogy ismét a mélybe vethesse magát.

Hallotta, hogy Kevin is felér, de vele ellentétben a férfi nem is szuszogott. Molly behunyta a szemét. Ha kinyitotta volna, azt látta volna, amit már tudott, hogy Kevin egy szál tengerészkék boxeralsóra vetkőzött az első fejes előtt. Fájt ránézni - hullámozó, hosszú izmaira. Rettegett - reménykedett -, hogy a boxer lesodródik róla az ugrásnál, de a férfinak sikerült valahogy magán tartania.

Molly megzabolázta fantáziáját. A képzelőereje sodorta mindig bajba. S talán itt volt az ideje, hogy emlékeztesse magát, Kevin nem éppen az a fajta lepedővirtuóz szerető. Épp ellenkezőleg. Pancser.

Nem, ez nem tisztességes. Két szempontból is hátrányban volt. Félálomban volt és nem is találta vonzónak.

Vannak dolgok, amik nem változnak. Bár úgy tűnt, hogy Kevin leküzdötte az iránta érzett ellenszenvét, olyan jeleket nem küldött felé, hogy szexuálisan ellenállhatatlannak tartaná - vagy a legcsekélyebb mértékben is vonzónak.

Az, hogy Molly már tudott a szexre gondolni aggasztó volt, ugyanakkor reményteljes is. Fagyos lelkében nyiladozni kezdtek az első krókuszok.

Kevin lehuppant melléje és hanyatt dőlt. Molly érezte a forróság, a tó és egy ördögi pasas illatát.

- Nincs több bukfenc, Molly. Komolyan beszélek. Túl közel mentél a sziklákhöz.
- Csak egyet pördültem és pontosan tudtam, hol a szikla.
- Hallottad, mit mondtam.
- Jézusom, úgy beszélsz, mint Dán.
- Bele se gondolok, mit mondana Dán, ha látná, mit művelsz.

Egy ideig meglepően kellemes csendben feküdtek. Aztán Molly Kevin felé fordult. Nem akarta elrontani a hangulatot, de a férfinak ugyanúgy segítségre volt szüksége ahhoz, hogy rendezni tudja Lillyvel a dolgot, ahogy Mollynak ahhoz, hogy megbirkózzék Sarah elvesztésével.

Kevin szeme csukva volt. Molly észrevette, hogy a szempillái sötétebbek a hajánál, mely a halántékánál máris őszült. A kezére támasztotta az állat. - Mindig tudad, hogy Lilly az édesanyád?

Kevin nem nyitotta ki a szemét. - A szüleim hatéves koromban megmondták.

- Jól tették, hogy nem titkolták. - Molly várt, de a férfi nem szólt. - Nagyon fiatal lehetett. Alig negyvennek tűnik.

- Ötven.
- Hmm.
- Hollywoodi. A plasztikai sebészet csodákra képes.
- Sokszor találkoztál vele kiskorodban?
- Láttam a tévében.
- Személyesen?

- Egyszer, tizenhat éves koromban. Biztosan holszezon volt Tinsel Townban. - Kevin kinyitotta a szemét és felült. Molly azt hitte, fel fog állni és elmegy, de a férfi a tavat kezdte bámulni. - Én úgy tekintem, hogy nekem egy anyám volt, s az Maida Tucker. Nem tudom, miféle játékot akar űzni azzal, hogy idejött, de én nem fogok részt venni benne.

-A legjobb lenne beszélni vele. Akkor megtudhatnád, mit akar.

- Nem érdekel. - Kevin felállt, felemelte a farmerjét és beledugta a lábát. - Pocsék ez a hét.

Neki talán igen, de Mollynak nem. Hónapok óta ez volt a legjobb hete.

A férfi végigszántott ujjaival nedves haján. - Még mindig be akarsz menni a városba?

- Persze.
- Ha most indulunk, ötre visszaérünk. Ugye felszolgálod az ötórás teát?
- Igen, de tudod, hogy előbb-utóbb úgyis szembe kell nézned vele.
- Igen, de az időt és a helyet én választom meg.

Lilly a manzárlakban állt és nézte, hogy robog el Kevin az örökösnővel. Torkát gombóc fojtogatta, ha arra gondolt, mennyire megvetette a férfit. Az ő kisfia... A gyermeke, akinek még maga is gyerek volt, mikor életet adott. A fia, akit odaadott a nővérének, hogy a sajátjaként nevelje fel.

Tudta, hogy helyesen cselekszik - önzetlenül -, s a siker, amit Kevin elért, bebizonyította ezt. Milyen esélyekkel indult volna egy olyan műveletlen, tizenhét éves korában felcsinált lány fia, aki arról álmodott, hogy színésznő lesz?

Lilly elengedte a függönyt és leült az ágy szélére. Aznap ismerkedett meg a fiúval, amikor leszállt Los Angelesben a buszról. A fiú is tinédzser volt, akkor érkezett egy oklahomai farmról és munkát keresett. Hogy spóroljanak, közösen béreltek szobát és hálószobában aludtak. Fiatalok voltak és erkölcstelenek, a veszélyes várostól való félelmüket ügyetlen szex és csúnya beszéd mögé rejtették. A fiú eltűnt, mielőtt megtudta volna, hogy Lilly terhes.

Két héttel Kevin születése előtt felhívta Maidat, és elmondta neki, hogy gyermeket vár. A

nővére és John Tucker azonnal Los Angelesbe utaztak.

Vele maradtak, amíg Kevin meg nem született, s magukkal hívták Michiganbe. Nem mehetett velük, s abból, ahogy egymásra néztek, Lilly tudta, hogy nem is akarnák.

A kórházban amikor csak tudta, a karjában tartotta a kicsit, hogy egy életre elég szeretettel halmozza el. Nézte, hogyan ragyog fel a nővére arca, mikor a karjába veszi Kevint, s látta, hogyan lágyulnak el John vonásai is a vágyakozástól. Nyilvánvaló volt, hogy náluk érdekesebb szülőket nem is találhatott volna arra, hogy felneveljék a gyermekét, s egyszerre gyűlölte és szerette őket ezért. Elete legnehezebb pillanata volt, mikor végignézte, hogy hajtának el Kevinnel. Két héttel később találkozott Craiggel.

Lilly tudta, *hog*y jól tette, amikor elhagyta Kevint, de túl nagy árat fizetett érte. Harminckét éven át élt *egy* olyan ürrel a szívében, amit sem a karrierje, sem a házassága nem tudott betölteni. Az sem tudta volna, ha lehetett volna még egy gyereke. Most be akarta gyógyítani.

Tizenhét éves korában csak úgy tudott küzdeni a gyermekéért, hogy odaadta másnak. Most azonban már nem tizenhét éves volt, s ideje volt kideríteni, vajon van-e számára hely a fia életében. Bármit ajánl fel a férfi, elfogadja. Egy karácsonyi üdvözlőlap egyszer egy évben. Egy mosoly. Csak kapjon valamit, ami azt jelenti, hogy Kevin már nem gyűlöli. Valahányszor megpróbált kapcsolatba lépni vele Maida halála óta, fájdalmasan nyilvánvaló volt, hogy a fia nem kér belőle. De talán csak nem igyekezett eléggé.

Mollyra gondolt és megkeményedett a szíve. Megvetette azokat a nőket, akik híres férfiakra vadásztak. Hollywoodban tucatjával voltak ilyenek. Unatkozó gazdag nők próbálták megvalósítani önmagukat azzal, hogy kelepcebe csaltak híres férfiakat. Molly a terhességével húzta csőbe Kevint, s azzal, hogy Phoebe Cale-bow húga volt.

Lilly felállt az ágyról. Eddig nem tudta megvédeni Kevint, amikor a fiának szüksége lett volna rá, de most itt a lehetőség, hogy bepótolja, amit elmulasztott.

Wind Laké tipikus üdülőfalu volt. A főutca a tó mentén haladt éttermekkel, ajándékboltokkal, ruhaüzlettel a turistáknak és a Wind Laké Fogadóval.

Kevin leparkolt, Molly pedig kiszállt a kocsiból. Mielőtt eljöttek a kempingből, a lány letusolt, megmosta a haját, s enyhén kifestette a szemét és a száját. Mivel csak tornacipője volt, nyári ruhát nem vehetett fel, így halvány szürke rövidnadrágba és fekete felsőbe bújtt.

Mikor megkerülte a kocsi elejét, a férfi tekintete végigsiklott rajta, majd alaposabban szemügyre vette. Molly kellemetlen bizsergést érzett, s azon gondolkodott, vajon tetszett-e Kevinnek, amit lát, vagy kedvezőtlen összehasonlítást tett Egyesült Nemzetekbeli társaival.

S akkor mi van? Ő meg volt elégedve a testével és az arcával. Lehet, hogy a férfinak nem volt emlékezetes, de neki megfelelt. Egyébként sem érdekelte Kevin véleménye.

A férfi az üzlet felé intett. - Biztos van szandáljuk, ha akarsz venni egyet ahelyett, ami a tóba veszett.

Ezek az árak nem az ő pénztárcájának valók voltak. - Inkább megnézem a parti butikban.

- Ott bővlit árulnak.

Molly feltolta a napszemüvegét az orrán. A férfi Révosával ellentétben az övé kilenc dollárba került a Marshallsnál. - Nem vagyok válogatós.

Kevin kíváncsian méregette. - Ugye nem afelé gara-sos multimilliomos vagy te is?

Molly egy ideig gondolkodott, aztán úgy döntött, nem színészkedik tovább. Itt volt az ideje, hogy a férfi megtudja, kivel áll szemben. - Nem vagyok multimilliomos.

- Köztudott, hogy örököltél.

- Igen, de... - Molly az ajkába harapott. Kevin sóhajtott. - Miért van az az érzésem, hogy valami ütődött dolgot fogok hallani?

- Azt hiszem, ez attól függ, honnan nézzük.

- Folytasd. Csupa fül vagyok.

- Csődbe mentem, rendben?

- Csődbe?

- Mindegy. Úgysem értenéd meg. - Molly továbbment.

A férfi utolérte, miközben átvágott az utcán a parti butik felé. - Eltapsoltad az összes pénzt az első adandó alkalommal, mi? Ezért laksz abban az egérlyukban.

Molly szembefordult a férfival az utca közepén. -Nem, nem tapsoltam el. Az első évben egy kicsit elszórtam belőle, de hidd el, hogy maradt még bőven.

Kevin megfogta a karját és félrehúzta a járdára. -Akkor mi történt?

- Nincs jobb dolgod, mint hogy engem molesztálj?

- Nem igazán. Rossz befektetés? Mindenedet vegetáriánus krokodileledelbe ölted?

- Nagyon vicces.

- Monopolhelyzetbe akartál kerülni a nyuszi papucs piacon?

- Mit szólnál ehhez? - Molly megállt a butik előtt. -Mindenemet feltettem a Stars utolsó meccsére, de egy önféjú bolond elbaltázta.

- Ez övön aluli volt.

Molly nagy levegőt vett, s feltolta a napszemüvegét a fejére. - Néhány évvel ezelőtt odaadtam valakinek mindet, s nem bántam meg.

Kevin pislogott, aztán felnevetett. - Odaadtad valakinek?

- Baj van a hallásoddal?

- Nem. Mondd meg az igazat.

Molly a férfira bámult, aztán bement a boltba.

- Ezt nem hiszem el. Te tényleg odaadtad valakinek. - Kevin ott loholt a sarkában. - Mennyit?

- Sokkal többet, mint amennyi a te számládon van, fiacskám.

A férfi vigyorgott. - Gyerünk. Mondd már meg.

Molly a cipők felé vette az irányt, aztán azt kívánta, bárcsak ne tette volna, mert csak neonszínű műanyagszandálok sorakoztak a polcon.

- Több, mint hárommillió?

Molly rá se hederített, levette a legegyszerűbbet, egy undorító, ezüst straszokkal kirakottat.

- Kevesebb, mint három?

- Nem mondom meg. Most pedig, menj és ne zavarj.

- Ha megmondod, átviszlek a másik üzletbe és azt vehetsz a hitelkártyámra, amit csak akarsz.

- Te nyertél. - Molly ledobta a szandált és a kijárat felé iramodott.

Kevin eléje sietett, hogy kinyissa az ajtót. - Akarod, hogy kicsavarjam a karod, hogy megőrizhesd a büszkeségedet?

- Láttad, milyen csúnyák voltak azok a szandálok? Azonkívül, tudom, mennyit kerestél a múlt szezonban.

- Örülök, hogy írtunk házassági szerződést. Azt hittem, a te vagyonodat védjük, de amilyen kiszámíthatatlan az élet, kiderült, hogy valójában az enyémet. -Kevin egyre szélesebben vigyorgott. - Ki gondolta volna?

A férfi túlságosan jól szórakozott, s Molly megelégtette. - Fogadjunk, hogy fél óra alatt lenullázom a hitelkártyádat.

- Több volt, mint hárommillió?

- Megmondom, miután bevásároltam.

- Ha hazudsz, mindent visszaveszek.

-Van valahol egy tükör, amiben nézegetheted magad?

- Te vagy az első nő, aki ennyire odavan a külsőmtől.

- Az összes nő odavan a külsődtől. Csak ők úgy *tesznek*, mintha a személyiség varázsa lenne.

- Esküszöm, téged el kéne fenekelni.

- De nem neked.

- Te egy rossz kölyök vagy.

Molly mosolygott és bement a szalonba. Tizenöt perc múlva két pár szandállal jött ki. Csak amikor ismét feltette a napszemüvegét, vette észre, hogy Kevin kezében is bevásárló szatyor van.

- Mit vettél?

- Szükséged volt egy fürdőruhára.

- Vettél nekem egy fürdőruhát?

- Megsaccoltam a méretet.

- Miféle fürdőruha?

- Jézusom, ha valaki ajándékot venne nekem, én örülnék neki és nem lennék ilyen gyanakvó.

- Ha tanga, akkor már vissza is viheted.

- Hogy sérthetnélek meg így? - Elindultak lefelé az utcán.

- A te fajtádnak csak tanga létezik. Biztos vagyok benne, hogy minden barátnőd azt hord.

- Azt hiszed, elterelheted a figyelmemet, de nem fog sikerülni. Eljött az elszámolás ideje, Daphne. - Kevin egy padra mutatott, s leült a lány mellé. Karja súrolta Molly vállát, amikor átvette a háttámlán. - Mesélj a pénzről. Nem kellett huszonegy éves korodig várni, hogy megkaphasd?

- De igen, s mivel iskolába jártam, Phoebe egy penny-hez sem engedett hozzányúlni. Azt mondta, előbb be kell perelnem ahhoz, hogy levehessek a számlámról, mielőtt lediplomáznék.

- Okos.

- Dannel rövid pórázon tartottak, ezért miután lediplomáztam, s végre megkaptam a pénzt, mindent bepótoltam. Vettem egy kocsit, luxuslakásba költöztem, egy halom ruhát vásároltam... most is szívesen megtenném. De egy idő után azonban az örökösnői élet elvesztette a varázsát.

- Miért nem mentél el dolgozni?

- Megtettem, de a pénzzel nem tudtam mit kezdeni. Nem én kerestem. Talán ha nem Bért Somerville pénze lett volna, nem égette volna annyira a zsebemet, de úgy éreztem, mintha még a halála után is beleütötte volna az orrát az életembe, s ez nem tetszett. Végül úgy döntöttem, csinálok egy alapítványt és annak adom a pénzt. De ha elmondod valakinek, esküszöm, megbánod.

- Mindet odaadtad?

- Az utolsó fillérig.

- Mennyit?

Molly a rövidnadrágja húzósinórját babrálta. - Nem akarom megmondani. Már így is sültbolondnak tartasz.

- Vissza is vihetem a szandálokat.

- Tizenöt milliót!

Kevint mintha letaglózták volna. - Kidobtál tizenöt millió dollárt?

Molly bólintott.

A férfi hátravetette a fejét és hahotázott. - Te *tényleg* sültbolond vagy.

Mollynak eszébe jutott a szaltós fejesugrás a szikláról. - Valószínűleg. De egy percre sem bántam meg. - Jóllehet most nem lett volna ellenére, ha van egy kis tartalékja, amiből fizetheti a közös költséget.

- Tényleg nem hiányzik?

- Nem. Kivéve a szép ruhák, amit már említettem. Apropos, köszönöm a szandálokat. Tetszenek.

- Szívesen. Ami azt illeti, annyira élveztem a történetet, hogy megtoldom még egy ruhával, ha legközelebb bejövünk a városba.

- Rendben!

- Istenem, a szívem szakad meg, ha látom milyen keményen kell harcolnia egy nőnek a büszkeségeért. Molly nevetett.

A helyett, hogy a tóparton sétált volna, ahol emberekbe botolhatott volna, Lilly az erdőbe vezető szűk ösvényt követte. Kezdt felengedni benne az egész napos feszültség. Vízcsobogást hallott, s amikor a keresésére indult, olyasmit látott, amit nem akart elhinni. Egy krómváz, piros műanyag széket. Lilly el sem tudta képzelni, mit keres ott a mezőn. Miközben odalépett, egy páfrányokkal és náddal benőtt patakot pillantott meg. A szék egy zuzmóval fedett sziklakövön állt. Vörös ülése csillogott a napfényben, s mivel rozsdá nem volt rajta, csak mostanában tehetette oda valaki. De miért? A szék nem állt stabilan, s megbillent, ahogy hozzáért.

- Hagyja békén!

Lilly megfordult, s egy hatalmas termetű, mogorva férfival találta szemben magát, aki a mező szélén hajlongott a napfényben.

Lilly a szája elé kapta a kezét.

Mögötte a szék beleesett a patakba.

- A fenébe! - A férfi talpra ugrott.

Jól megtermett volt, válla olyan széles, mint a tizenkét sávós Los Angeles-i autópálya, arca fenyegető, durván faragott, mint egy régi westernfilm banditájának. Már csak az egy hetes borosta hiányzott zord álláról.

Frizurája egy hollywoodi mesterfodrász rémálmait idézte. Sűrű, halántékánál öszülő, hátul lenőtt haját mintha maga nyisszantgatta volna a csizmaszárában rejtegetett késsel. Csizma helyett azonban kopott futó-cipőt viselt, zoknijai a bokájára pöndörödött. A szeme rejtélyesen sötét volt napbarnított, vészesen ráncos arcán.

Minden szereposztónak csörgött volna érte a nyála Hollywoodban.

Ezek a gondolatok cikáztak át Lilly fején ahelyett az egy helyett, ami arra figyelmeztette volna: Fuss!

A férfi elindult felé. Kekiszínű rövidnadrágjából barna, erős lábak Játzódtak ki. Régi kék farmer munkásinget viselt, aminek felgyűrt ujjai alól izmos, sötét szőrszálakkal borított felkar bukkant elő. - Tudja, mennyi ideig tartott megállítanom ott a széket?

Lilly hátrált. - Talán túl sok a szabadideje.

- Maga szerint ez vicces?

- Nem. Nem vicces. Egyáltalán nem.

- Élvezi, hogy tönkretelheti az egész nap munkámat?

- Munkát?

A férfi összehúzta a szemöldökét. - Mit csinál?

- Csinálok?

- Álljon meg és ne hunyászkodjon meg!

- Nem hunyászkodom meg!

- Az isten szerelmére, nem fogom bántani. - A férfi az orra alatt dűnyögve visszament oda, ahol ült és felvett valamit a földről. Lilly kihasználta az alkalmat, hogy közelebb araszoljon az ösvényhez.

- Azt mondtam, ne mozduljon!

A férfi valamiféle jegyzetfüzetet tartott a kezében, s már nem tűnt olyan vészjóslónak, csak hihetetlenül udvariatlannak. Lilly egy hollywoodi méltóság gögösségé -vei mérte végig. - Valaki megfélemezett a jómodorról.

- Csak az idejét vesztegeti. Azért jöttem ide, hogy egyedül legyek. Túl sokat kértem?

- Egyáltalán nem. Már megyek is.

- Oda! - A férfi mérgesen a patak felé mutatott.

- Tessék?

- Üljön oda.

Lilly már nem félt, csak bosszankodott. - Nem.

- Tönkretette a munkámat. Az a legkevesebb, amit megtehet, hogy jóváteszi.

Lilly rájött, hogy a férfi rajztömböt tart a kezében, nem jegyzetfüzetet. Festő. - Miért ne mehetnék inkább el?

- Azt mondtam, üljön le!

- Említették már magának, hogy goromba?

- Az a célom. Üljön le arra a kőre és fordítsa a fejét a nap felé.

- Kösz, de nem süttethetem magam. Árt az arcbőrnek.

- Csak egyszer találkoznék egy olyan gyönyörű nővel, aki nem hiú!

- Értékelem a bókot, de a gyönyörű jelzőről tíz évvel és húsz kilóval ezelőtt lemondtam.

- Ne legyen gyerekes! - A férfi előkapott egy ceruzát az ingzsebéből és rajzolni kezdett anélkül, hogy tovább vitatkozott volna Lillyvel, vagy leült volna a kempingszékre, amit pár méterre állított fel. - Emelje fel az állat. Istenem, maga tényleg gyönyörű.

Olyan szenvtelenül bókolt, hogy nem tűnt hízélgés-nek. Lilly ellenállt a kísértésnek, hogy megmondja neki, csak látta volna fénykorában. - Igaza van, hiú vagyok - mondta, csak hogy bosszantsa a férfit. - Ezért nem maradok itt tovább a napon.

A ceruza szántotta a vázlatpapírt. - Nem szeretem, ha modellek rajzolás közben beszélnek.

- Nem vagyok a modellje.

Mikor már Lilly éppen utoljára akart megfordulni, hogy elmenjen, a férfi visszatette a ceruzáját a zsebébe. - Hogy várja tőlem, hogy koncentrálok, amikor nem tud nyugodtan állni?

- Figyeljen: nem érdekel, hogy koncentrálok-e vagy sem.

A férfi összehúzta a szemöldökét, s Lillynek az az érzése támadt, azt fontogatja, hogy odaszegezze-e. Végül becsukta a vázlatkönyvét. - Akkor találkozunk holnap reggel. Mondjuk hétkor. Akkor még nem tűz a nap.

Lilly bosszankodása szórakozottságba csapott át. - Miért nem fél hétkor?

A férfi szeme összeszűkült. - Maga gúnyolódik velem?

- Goromba és okos. Elbűvölő kombináció.

- Fizetek érte.

- Nem engedheti meg magának.

- Ezt őszintén kétkellem.

Lilly elmosolyodott és rátért az ösvényre.

- Tudja, ki vagyok? - kiáltotta utána a férfi. Lilly visszafordult. A férfi nem is nézhetett volna fenyegetőbben. - Kellene?

- Liam Jenner, a fenébe is!

Az asszonynak elakadt a lélegzete. Liam Jenner. Az amerikai festők Salingerje. Mit keres itt?

A férfi látta, hogy Lilly pontosan tudja, kicsoda, s mogorvasága önelégültségbe csapott át. - Egyezünk meg hétben.

- Én... - *Licth Jenner!* - Majd meggondolom.

- Gondolja meg.

Micsoda ellenszenves pasas! Nagy szívességet tett a világnak, hogy visszavonult.

Liam Jenner, Amerika egyik leghíresebb festője azt akarja, hogy modellt üljön neki. Bárcsak megint húsz éves és gyönyörű lenne!

Daphne letette a kalapácsot és hátraugrott, hogy megcsodálja a táblát, amit felszögeit a bejárati ajtóra. Az állt rajta: BORZOKNAK BELÉPNI TILOS! Ő maga írta ki ma reggel.

- *Daphne magányos napja*

Álljon fel a kislétrára és nézze meg, mi van a legfelső polcon, Amy - mondta Kevin az éléskamrából. - Én kiviszem ezeket a dobozokat az útból.

Amint visszaértek a városból, Kevin leltárba vetette Amyvel az élelmiszerkészletet. A lány az elmúlt tíz percben az éléskamra, ahol Kevin dolgozott, és a konyha között kapkodta a tekintetét, ahol Molly az ötórai teára készült. Végül nem bírta tovább.

- Érdekes, nem, hogy maga és Molly ugyanakkor házasodtak össze, mint Troy és én.

Molly egy szelet süteményt tett a tányérra és hallgatta, hogyan kerüli meg a férfi a választ. - Molly szólt, hogy kell neki barna cukor. Van fent?

- Két zacskó. Olvastam egy könyvet a házasságról...

- Mit lát még?

- Mazsolát, sütőport. A könyv szerint a friss házások néha nehezen tudnak alkalmazkodni egymáshoz. A nagy változás miatt.

- Zabpehely? Azt mondta, az is kell neki.

- Van egy kis dobozzal. Troy szerint például a házasság félelmetes.

- Mi van még?

- Csak serpenyők. Élelmiszer nincs több. De ha gondjai vannak az alkalmazkodással, nyugodtan fordulhat Troyhoz.

Molly elmosolyodott, amikor hosszú csend állt be.

- Nézze meg, mi van a hűtőszekrényben - mondta végül Kevin.

Árny kijött a kamrából és szánakozó pillantást vetett Mollyra. Egy tinédzser lány sajnálkozott rajta, akinek ki volt szívva a nyaka.

A tea Kevin nélkül unalmas volt. Mrs. Chet - Gwen - meg sem próbálta leplezni csalódottságát, amikor Molly közölte vele, hogy Kevinnek más elfoglaltsága van. Bizonyára felvidult volna, ha tudja, hogy a házban szállt meg Lilly Sherman, de Lilly nem mutatkozott, Mollynak pedig nem állt szándékában szétkürtölni a jelenlétét.

Előszedte a salátástálakat, hogy másnap reggel, amikor Kevin meghozta a zöldségeket, készen álljanak. A férfi kikerülte Roo-t, aki megpróbált harapnivalót szerezni a bokájából, s letette a zacskókat a pultra. - Miért te csinálod a reggelit? Hol van Amy?

- Hagyd abba, Roo. Elengedtem. Nyüsztett Troy hiányától.

Alig mondta lei, mikor észrevette, hogy Amy a férje felé rohan a kerten át, aki megérezhette a levegőben a szagát, mert előtűnt a semmiből.

Szenvedélyesebben repültek egymás karjába, mint egy parimreklámban szereplő pár. Molly nézte, ahogy Troy Amy dús keblére tapasztja a száját. Amy hátrahajtotta a fejét. Nyaka ívbe feszült.

Még egy véraláfutás.

- Ha Troy így folytatja, Amynek vért kell adni - jegyezte meg Molly.

- Úgy tűnik, Amy nem bánja. Vannak nők, akik szeretik, ha a férfi otthagyja a nyomát

rajtuk.

Kevin úgy nézett Mollyra, hogy annak bizseregni kezdett a melle. Nem tetszett neki, ahogy a teste reagált. -S vannak nők, akik annak fogják fel, ami: egy önbizalomhiányban szenvedő, a nőt uralni vágyó férfi szárnalmas kísérletének.

A férfi renyhén rámosolygott és kiment a többi zöldségért.

Miközben kipakolt, megkérdezte, volna-e kedve Mollynak bemenni a városba vacsorázni, de a lány visszautasította a meghívást. Egyszerre csak egy kísértésnek akarta kitenni magát. Visszament a faházába, s elégedettséggel töltötte el az önfegyelme.

Talán végre most már ismét tud dolgozni - ha írni nem is, legalább a rajzokat elkészíteni, amiket Helen várt, s amik felszabadítanák az előleg többi részét.

Bement, s megrakott hűtőt és polcokat talált a szekrényben. Kevin kitett magáért. Mindent elkövetett, hogy figyelmes legyen. Molly nem örült neki, hogy kezdte megkedvelni, s próbált haragudni rá, emlékeztetve magát, hogy a férfi egy sekélyes, egoista, túldí-csért, Ferraris-uszkárgyűlölő-emberrabló-nőcsábász. Csakhogy a nőcsábászságának még semmi tanújelét nem adta.

Mert nem találja vonzónak.

Molly kiült a teraszra egy jegyzetömbbel. A ceruzája szántani kezdte a papírt, először tétován, aztán egyre gyorsabban. A rajz azonban, ami kibontakozott, egyáltalán nem az volt, amit tervezett. Benny a tóban állt, szőréről víz csepegett a szemébe, s tátott szájjal bámult felfelé Daphnéra, aki leugrott a szikláról. Daphne füle hátralapult, farmerdzsekije repkedett a légellenállástól, s egy pár elegáns Manolo Blahniks szandál repült le a mancsáról.

Molly kitépte a lapot és összegyűrte. Úgy döntött, sétál egyet Roo-val. Amikor visszaért, a faházban égett a villany. Nem ő hagyta úgy, de nem aggódott.

Roo azonnal ugatni kezdett, s a fürdőszoba ajtóhoz rohant. Nem volt bezárva, s a kutya kinyitotta résnyire a fejével.

- Nyugalom. - Molly kitépte az ajtót, s Kevint pillantotta meg anyaszült meztelenül elnyújtózni a régimódi kádban, lábát keresztbe téve és felpolcolva a karimán, könyvvel a kezében, vékony cigarettával a szája sarkában.

- Mit csinálsz a fürdőkádamban? - Bár a kád tele volt vízzel, szappanbuborék híján semmi sem rejtette a férfit, így Molly nem mert közelebb menni.

Kevin kivette a cigarettát a szájából. Mivel füst nem jött belőle, Molly rájött, hogy nem is cigareta, hanem nyalóka.

A férfi volt olyan pimasz, hogy felháborodjon. - Mit gondolsz, mit csinállok? Különben is nem tudsz kopogni, mielőtt berontasz valahová?

- Roo rontott be, nem én. - A kutya kísért, ő megtette a maga dolgát, s a vizeztálcájához ment. - Miért nem a saját fürdőkádadat használod?

- Nem szeretem, ha mások is használják a fürdőszobámat.

Molly nem hívta fel a figyelmét a nyilvánvalóra - ezt a fürdőszobát is használja más is. Észrevette, hogy a férfi mellkasa vizesen is éppolyan jól mutat, mint szárazon. Még jobban. Ideges lett attól, ahogy Kevin ránézett. - Honnan van a nyalóka?

-A városból. Csak egyet vettem.

- Szép.

- Csak kérted kellett volna.

- Mintha tudtam volna, hogy nyalókát akarsz venni.

- Csukd be az ajtót magad után. Ha csak nem akarsz levetközni és bemászni mellém.

- Köszönöm, de elég kicsinek látszik.

- Kicsinek? Nem hinném, drágám.

-Ó, te...!

A férfi kacagása még azután is elkísérte, hogy megfordult és bevágta maga mögött az ajtót. A hálószobába ment. Persze hogy ott volt Kevin bőröndje. Molly felsóhajtott és a halántékára

szorította az ujját. Régi fejfájása kezdett visszatérni.

Daphne letette az elektromos gitárját és kinyitotta az ajtót. Benny állt a küszöbön.

- Használhatom a fürdőkádadat, Daphne?

- Miért?

A borz rémültnék látszott. - Csak.

Töltött magának egy pohárral a hűtőszekrényben talált borból, s kivitte a teraszra. A fekete felsőben fázott az esti hidegben, de lusta volt bemenni egy pulóverért.

A hintaágyban ringatózott, mikor a férfi megjelent. Vörösésbarna, fekete csíkos selyemköntös volt rajta. Nők szoktak ilyet a szeretőjüknek venni. Molly gyűlölte.

- Szeretném, ha nem maradnál itt, Kevin.

- Szeretnék itt maradni. - A férfi meghúzta az üveget, amit kihozott magával.

- Aludhatok a házában, Daphne?

- Azt hiszem. De miért?

- Mert az enyémben egy szellem van.

- Nem rejtőzhetsz el örökre Lilly elől.

- Nem rejtőzőm. Csak kivárom a megfelelő alkalmat.

- Nem tudom, mi kell egy házasság érvénytelenítéséhez, de az biztos, hogy ez nem könnyíti meg.

- Az ügyvédem úgy magyarázta, hogy egy házasság akkor érvénytelen jogilag, ha bebizonyosodik, hogy erőszakkal kötöttet, vagy valamelyik felet megfélemlítették. Azt hiszem, nyugodtan vádolhatsz erőszakkal. Nem fogok vitatkozni.

- Ez azonban megkérdőjeleződik, ha együtt lakunk.

- Nagy dolog. Akkor elválunk. Egy kicsit tovább tart, de a végeredmény ugyanaz.

Molly felállt. - Akkor sem akarom, hogy itt maradj.

- Ez az én házam.

- Kibéreltem.

A férfi hangja lágy és szexis volt. - Szerintem ideges leszel a közelemben.

- Igen. - Mollynak sikerült ásitania egyet. Kevin a borospohár felé intett a fejével. - Ittál. Nem félsz, hogy álmomban rám támadsz?

- Észre sem vettem.

- Vagy talán attól félsz, hogy én támadlak meg.

Valami megremegett Molly bensejében, de adta a jégkirálynőt, s odament az asztalhoz, hogy a szalvétával lesöpörjön néhány ottmaradt kenyérmorzsát. - Miért félnék? Nem vonzódasz hozzám.

Kevin csak annyit várt ki, mielőtt válaszolt volna, hogy Molly ideges legyen. - Honnan tudod, hogy nem vonzódok hozzád?

Molly szíve bosszantóan megdobbant. - Ó, istenem! Én meg azt hittem, hogy az angoltudásom majd megvéd.

- Te nagyokos.

- Sajnálom, de én a jellemes férfiakat szeretem.

- Azt akarod mondani, hogy sekélyes vagyok?

- Mint egy pocsolya a járdán. De gazdag és jóképű, úgyhogy minden oké.

- Nem vagyok sekélyes!

-A legfontosabb dolog Kevin Tucker életében...

- A futball a hivatásom. Attól még nem vagyok sekélyes.

-A második, harmadik, negyedik legfontosabb dolog Kevin Tucker életében a futball, a futball és istenem, a futball.

- Én vagyok a legjobb, s nem fogok ezért elnézést kérni.
- Az ötödik legfontosabb dolog Kevin Tucker életében... várjunk csak, az lenne a nők?
- A csendesek, úgyhogy te kiestél.
- Értem már. Csak külföldiek jöhetnek szóba... -A férfi fenyegetően nézett. - Nem akarsz olyat, akivel tökéletesen tudnál kommunikálni. Gátolná, hogy hódolhass a fő szenvedélyednek.
- Fogalmad sincs, miről beszélsz. Rengeteg amerikai nővel randevúzó.
- Fogadni mernék, hogy gyönyörűek, nem túl okosak és... amint követelőzővé válnak... lapátra kerülnek.
- A régi szép napok.
- Sértegetlek, ha nem vennéd észre.
- Én is sértegetlek, ha nem vennéd észre.

Molly elmosolyodott. - Biztos vagyok benne, hogy nem akarsz egy fedél alatt maradni valakivel, aki követelőzik.

- Ilyen könnyen nem szabadulsz meg tőlem. Ami azt illeti, az együttélésnek előnyei is vannak. - Kevin felállt, s olyan arccal nézett Mollyra, amiről az embernek izzadt testek és gyűrött lepedők jutottak eszébe. Aztán benyúlt a köntöse zsebébe, s megtörte a varázst, ami valószínűleg csak Molly képzeletében élt.

Egy gyűrött papírt húzott elő. Molly azonnal felismerte, hogy az a rajz volt, amit Daphnéről készített, amint a vízbe ugrik.

- A szemétben találtam. - A férfi kisimogatta, miközben Molly felé közelített, aztán Bennyre mutatott. -Ez a borz?

Molly lassan bólintott, s azt kívánta, bárcsak ne oda dobta volna a rajzot, ahol a férfi megtalálhatta.

- Miért dobtad ki?
- Biztonsági okokból.
- Hmmm...
- Néha a saját életemből merítek ihletet. A férfi szája széle megremegett. - Ertem.
- Igazából inkább karikaturista vagyok, mint grafikus.
- Ez egy kicsit túl részletes egy karikatúrához.

Molly vállat vont, aztán kinyújtotta a kezét, hogy visszavegye a rajzot, de Kevin megrázta a fejét. - Ez most már az enyém. Tetszik. - Becsúszhatta a zsebébe, aztán a konyhaajtó felé fordult. - Jobb, ha megyek öltözni.

- Helyes, mert itt nem maradhatsz.
- De itt maradok. Csak egy időre bemegyek a városba. - Kevin kivárt. - Velem jöhetsz, ha akarsz.

Molly fejében vészharangok kongtak. - Kösz, de töröm a németet.

- Ha nem ismernélek jobban, azt hinném, féltékeny vagy.
- Csak hogy el ne felejtse, *lieblich*, az óra holnap reggel öt harminckor csörög.

Molly hallotta, hogy a férfi valamikor egy óra után érkezett haza, így nagy örömmel dörömbölt be az ajtaján hajnalban. Eshetett az éjjel, de miközben némaságba burkolózva haladtak az ösvényen a panzió felé, mindketten túl fáradtak voltak ahhoz, hogy élvezzék a frissen mosott, rózsaszín-szürke eget.

Molly palacsintát sütött, Kevin egy kék tálba egyenetlen darabokra vagdosta a gyümölcsöket. Miközben dolgozott, azon morgolódott, hogy akinek hatvanöt százalékos a dobóteljesítménye, annak miért kell konyhai munkát végeznie.

Később Molly hangos szóváltásra figyelt fel, s mikor kisietett az előcsarnokba, egy férfit látott üvöltözni Kevinnel.

- Vörös hajú. Magas, százhetvenöt centi magas. Gyönyörű. Valaki azt mondta, itt látta tegnap

délután.

- Mit akar tőle? - kérdezte Kevin.

- Találkozónk volt.

- Miféle találkozó?

- Itt van vagy nincs?

- Azt hiszem, ismerem ezt a hangot. - Lilly jelent meg a lépcső tetején. Elindult lefelé, mint egy királynő, aztán félszegen megtorpant, mikor észrevette Kevint. -Jó reggelt.

Kevin kurtán bólintott, majd eltűnt az étkezőben.

- Nyolc harminc - zsémbelt a férfi. - Hétkor kellett volna találkoznunk.

- Gondolkodtam rajta, de aztán úgy döntöttem, inkább alszom - felelte Lilly.

A férfi úgy fbrmedt rá, mint egy vad oroszlán. - Menjünk. Elveszítem a fényt.

- Ha sokáig keresi, biztos vagyok benne, hogy megtalálja. Addig én megreggelizek.

A férfi összehúzta a szemöldökét.

Lilly hűvösen Mollyhoz fordult. - Lehetséges volna, hogy a konyhában reggelizzek?

Molly azt mondta magának, emelkedjen felül Lilly

Szerenellenségeskedésén, aztán úgy döntött, a fene vigye el. Kettőn áll a vásár. - Természetesen. *Mindketten* reggelizhetnek a konyhában. Sütöttem palacsintát. Lilly bosszúsna látszott.

- Van kávéjuk? - kérdezte a férfi.

Molly mindig vonzódott azokhoz az egyéniségekhez, akik nem akarták elnyerni mások rokonszenvét -talán mert ő maga túl sok energiát fordított arra, hogy megszerezze az apját. Elbűvölte ennek a férfinak a botrányos különbsége. Az is feltűnt neki, hogy korához képest nagyon szexis. - Amennyi csak magába fér.

- Akkor jó.

Molly kicsit lekiismeret-furdalást érzett, s Lillyhez fordult. - Bármikor használhatja a konyhát, amikor csak akarja. Biztos vagyok benne, hogy szívesen elkerülné a rajongóit kora reggel.

- Miféle rajongókat? - kérdezte a férfi.

- Híres vagyok.

- Ó. - A festő legyintett Lilly ismertségére. - Ha reggelizni akar, volna szíves csipkedni magát?

Lilly Mollyhoz fordult, csak hogy bosszantsa a férfit. - Ez a hihetetlenül öntelt alak Liam Jenner. Mr. Jenner, Molly, az... unokaöcsém felesége.

Mollyt két nap alatt másodjára érte hidegzuhany. -Mr. Jenner? - dadogta. - El sem tudom mondani, micsoda öröm számomra, hogy megismerhetem. Évek óta csodálom a munkáit. Hihetetlen, hogy itt van. A képen, amit mindig mutatnak önről, hosszú haja van. Tudom, hogy évekkel ezelőtt készült, de... bocsásson meg. Összevissza beszélek. De olyan sokat jelentenek nekem a képei.

Jenner Lillyre förmedt. - Ha be akartam volna mutatkozni, megtettem volna magam.

Molly igyekezett összeszedni magát. - Megértem. Biztosan sokan zaklatják, de...

- Talán hagyjuk a hízelgést, és vezessen egyenesen a palacsintákhoz.

- Erre. Uram.

A konyhában Molly magához tért annyira, hogy az ablakfülkében álló kerek asztalhoz vezesse Lillyt és Liam Jennert. Elrohant, hogy megmentse a tükörtojást, amit otthagyt, s kitette egy tányérra.

Kevin belépett a konyhába, Liamre és Lillyre pillantott, de nyilvánvalóan úgy döntött, hogy nem kérdez semmit. - Kész vannak már azok a tojások?

Molly odaadta neki a tányért. - Kicsit megsült. Ha Mrs. Pearson panaszkodik, vedd le a

lábáról. Hoznál be egy kis kávé? Vendégeink vannak a konyhában. Liam Jenner.

Kevin bólintott. - Hallottam a városban, hogy van egy háza a tóparton.

- Maga pedig Kevin Tucker. - Jenner most mosolyo-dott el először, s Molly elcsodálkozott, mennyire megváltoztak zord vonásai. Tényleg nagyon szexis volt. Lilly is észrevette, bár őt annyira nem nyűgözte le, mint Mollyt.

Liam felállt és kezét nyújtott. - Azonnal fel kellett volna ismernem. Mindig megnézem a Stars meccseit.

Miközben a két férfi kezét rázott, Molly nézte, hogyan alakul át a temperamentumos festő futballrajongóvá. - Egész jó szezonuk volt.

- Lehetett volna jobb is.

- Gondolom, minden meccset nem lehet megnyerni.

Ahogy a beszélgetés a Starsra terelődött, Molly szemügyre vette őket. Milyen furcsa csoport jött itt össze ezen az elszigetelt helyen. Egy futballjátékos, egy festő, egy filmsztár.

Elmosolyodott, és elvette Kevintől a tányért, aki úgy tűnt, élvezte a társalgást, s kivitte az étkezőbe. Szerencsére nem érte panasz a tojáást. Töltött két csésze kávé, fogta a cukrot és visszavitte a konyhába.

Kevin tudomást sem véve Lillyről, a kamraajtónak támaszkodva csevegett Jennerrel. - ... azt hallottam a városban, hogy sokan azért jönnek Wind Lake-be, hátha találkozhatnak magával. Helyi turistalátványosság lett.

- Nem véletlenül. - Jenner fogta a kávéscsészéjét, amit Molly letett elé, s hátradőlt a széken. Látszott rajta, hogy jól érzi magát a bőrében. - Mióta elterjedt a híre, hogy házat építettem itt, mindenféle idióta feltűnik nálam.

Lilly elfogadta a kanalat, amit Molly nyújtott neki, s kavargatni kezdte a kávéját. - Nem tartja túl sokra a csodálóit, Mr. Jenner.

- A hírem büvöli el őket, nem a munkám. Arról zagyválnak, milyen megtiszteltetés számukra, hogy találkozhatnak velem, de háromnegyedük egyetlen képemet sem ismeri.

Molly személyes megtámadtatás címén nem hagyhatta ki a lehetőséget. - Mamié in Earnest 1968-ból, egy nagyon korai vízfestmény. Érzelmileg összetett, megtévesztően egyszerű vonalvezetéssel. *Tokens* 1971-ből, száraz ecsettel festett vízfestmény. A kritikusok lehúzták, de tévedtek.

Kevin elmosolyodott. - Molly summa cum laude végzett. Északnyugaton. Nyuszis könyveket ír. Személy szerint az én kedvenc festményem egy tájkép. Fogalmam sincs, mikor festette és mit mondtak róla a kritikusok, de van egy kölyök a háttérben és nekem nagyon tetszik.

- Én a *Street Girlt* szeretem - mondta Lilly. - Egy magányos nő egy város utcáján kopott cipőben, reménytelen kifejezéssel az arcán. Tíz évvel ezelőtt huszonkét ezer dollárért adták el.

- Huszonnégyért.

- Huszonkettőért. Én vettem meg.

Liam Jenner most először nem talált szavakat. De nem sokáig. - Mi a foglalkozása?

Lilly kortyolt egyet a kávéból, mielőtt felelt. - Bűneseteket leplezek le.

Molly vívódott, hogy annyiban hagyja-e Lilly kitérő válaszát, de túlságosan kíváncsi volt arra, mi fog történni. - Mr. Jenner, bemutatom Lilly Shermant, a híres színésznőt.

A férfi hátradőlt és Lillyt tanulmányozta. - Az a hülye poszter. Most már emlékszem. Sárga bikinit viselt.

- Igen, azok az idők már elmúltak.

- Hála istennek. Az a bikini felháborító volt.

Lilly meglepődött, aztán megsértődött. - Nem volt benne semmi felháborító. A mostaniakkal összehasonlítva még erkölcsös is.

Liam összehúzta bozontos szemöldökét. - Az volt a felháborító, hogy eltakarta vele a testét. Meztelennek kellett volna lennie.

- Mennem kell. - Kevin kisietett az étkezőbe.

Mollyt hat lóval sem lehetett volna kivontatni a konyhából, s palacsintával teli tányért csúsztatott mindkettőjük elé.

- Meztelenül? - Lilly csészéje az asztalon koppant. -Soha. Egyszer egy vagyont fizettek volna, hogy lefényképezhessenek a *Playbofozn*.

- Mi köze van ennek a P/#y&oyhoz? Én művészetről beszélek, nem izgalomgerjesztésről. - Liam begyűrte a palacsintát. - Pompás a reggeli, Molly. Hagyja itt ezt a helyet és jöjjön el hozzám szakácsnak.

- író vagyok, nem szakács.

- Mesekönyvek. - Liam villája megállt a levegőben. -Én is gondolkodtam rajta, hogy írjak... - Elvette Lilly egyik érintetlen palacsintáját. - Lehet, hogy nem lett volna piaca az ötleteimnek.

- Meztelenséggel nem is.

Molly kuncogott.

Jenner gyilkos pillantást vetett rá.

- Elnézést. - Molly az ajkába harapott, aztán úrinőhöz méltatlanul horkantott.

Jenner egyre jobban ráncolta a homlokát. Molly már éppen ismét bocsánatot akart volna kérni, amikor észrevette, hogy a férfi szája sarka megremeg. Szóval Liam Jenner nem egészen az a „pokróc” volt, akinek mutatta magát. Ez egyre érdekesebb lett.

A férfi Lilly félig teli csészéjére mutatott. - Magával hozhatja. A maradék reggelijét is. Mennünk kell.

- Nem ígértem meg, hogy modellt állok. Nem kedvelem magát.

- Senki sem kedvel. S akkor is modellt fog állni nekem. - A férfi hangja gúnyossá vált. - Sorban állnak a lehetőségért.

- Fesse le Mollyt. Nézze csak meg a szemét.

Jenner végigmérte Mollyt. Molly zavartan pislogott. - Különleges. Az arca érdekes, de még nem elég érett ahhoz, hogy igazán megragadó legyen.

- Hé, ne beszéljen rólam a jelenlétemben. Liam felvonta a szemöldökét, aztán visszafordult Lillyhez. - Csak velem, vagy mindenkivel ilyen makacs?

- Nem vagyok makacs. Csak a művészi jóhírét védem. Talán ha megint húszéves lennék, modellt állnék, de...

- Miért akarnám lefesteni, ha húszéves volna? -A férfi őszintén mehökkent.

- Azt hiszem, ez nyilvánvaló.

Liam megfeszíthetetlen arckifejezéssel bámulta. Aztán megrázta a fejét. - Persze. A girhesség a mi nemzeti vesszőparipánk. Nem túl idős egy kicsit ahhoz, hogy még mindig bedőljön neki?

Lilly ajkára tökéletes mosoly húzódott, miközben felállt. - Köszönöm a reggelit, Molly. Viszlát, Mr. Jenner.

A férfi követte a tekintetével. Molly kíváncsi lett volna rá, észrevette-e, hogy Lilly milyen feszült.

Hagyta, hogy a férfi a gondolataiba merüljön. Végül Liam elvette a tányért az asztalról és a mosogatóhoz vitte. - Évek óta nem ettem ilyen finom palacsintát. Mivel tartozom?

- Tartozik?

- Ez egy vállalkozás - emlékeztette a férfi.

- Ó, igen. De számomra volt megtiszteltetés.

- Hálásan köszönöm.

- Mr. Jenner.

- Szólítson Liamnek.

Molly elmosolyodott. - Jöjjön át reggelire, amikor csak akar. Besurranhat a konyhán át.

A férfi lassan bólintott. - Kösz. Élni fogok a lehetőséggel.

-Gyere közelebb a vízhez, Daphne - mondta Benny. - Nem fröcsköllek össze.
- *Daphne galibát okoz*

-Van valami új könyvödted? - kérdezte Phoebe másnap délután a telefonban.

Kínos téma, de mivel Molly mást sem csinált a beszélgetés első tíz percében, csak Celia, a Tyúk Kevinnel kapcsolatos kérdéseit kerülgette, még hálás is lehetett érte. - Pár. De ne felejtsd el, hogy a *Daphne bukfencet vet* egy három részes sorozat első kötete. A Birdcage nem fog elfogadni más kéziratot, amíg ezt át nem írom. - Nem tartotta szükségesnek közölni a nővérevel, hogy még hozzá sem fogott a változtatásokhoz, bár kölcsönkérte Kevin kocsiját reggeli után, s bement a városba néhány rajzeszközt venni.

- A TGYTA egy vicc.

- Elég rossz vicc. A faházban nincs tévé. Volt róluk szó mostanában;¹

- Tegnap este. - Phoebe habozása nem sok jót jelentett. - Megint Daphnéről beszéltek, Moll.

- Ez hihetetlen! Miért csinálják? Nem vagyok nagy mesekönyv-író.

- Ez Chicago, s te vagy a város leghíresebb futball-játékosának a felesége. Arra használják ezt a kapcsolatot, hogy adásidőhöz jussanak. Ugye még Kevin felesége vagy?

Molly nem akart ebbe belemenni. - Egyelőre. Legközelebb emlékeztess, hogy gerincesebb kiadót válasszszak. - A számlákat azonban *fizetni* kellett, s nem volt más választása.

Phoebe mintha olvasott volna a gondolataiban. -Hogy állsz pénzzel? Tudom, hogy nincs...

- Minden rendben. Semmi gond. - Annak ellenére, hogy a nővére volt, Molly néha azt kívánta, bárcsak ne változna minden arannyá, amihez Phoebe *hozzáér*. Csak élehetlenebbnek érezte magát tőle. Phoebe gazdag volt, szép, kiegyensúlyozott. Molly szegény, alig vonzó, és közelebb állt az idegösszeomláshoz, mint azt magának bevallotta. Phobének hatalmas esélye volt rá, hogy a Liga leghatalmasabb csapattulajdonosa legyen, de Molly még egy kitalált nyuszt sem tudott megvédeni egy támadástól.

Miután letette a telefont, úgy döntött, visszamegy a faházba, átöltözik a piros bikinibe, amit a férfi vett neki, s úszik egyet.

Kivette a kétrészes fürdőruhát a szatyorból, s észrevette, hogy az alsó ha nem is tanga, de csak egy vékony pánt fogja össze oldalt, s egy kicsit lengőbb, mint amilyet ő szeret. A felsőbe varrott merevítő a megfelelő helyre tolta fel a mellét, ami még Roo-nak is tetszett.

Bár már huszonhárom fok volt, a tó még nem melegedett fel egészen, s a strand is kihalt volt. Felszisszent, mikor belemerészkedett a vízbe. Roo beledugta a mancsát, aztán megfutamodott, és inkább a kócsagokat kergette. Mikor már nem bírta tovább, Molly lemerült.

Levegő után kapkodva jött fel, aztán erőteljes csapásokba kezdett, hogy ne fázzon. Ekkor vette észre Kevint a réten. Kilenc évi nyári tábor megtanította arra, mi a bajtársiasság, de a férfi elég közel volt ahhoz, hogy meghallja, ha segítségért kezd kiabálni.

A hátára fordult, s elkerülve a mély vizet, egy ideig lebegett, mert bármit is mondott Kevin, óvatos úszó volt. Amikor legközelebb a rét felé nézett, a férfi még mindig ott állt, ahol az előbb.

Unatkozott.

Integedett neki. Kevin hanyagul visszaintett.

Ez nem volt így jó. Egyáltalán nem.

Molly lemerült és gondolkodott.

Kevin Mollyt nézte a vízben, miközben a szemétszállító társaságot várta, hogy meghozzák az új konténert. A lánynak megvillant piros bikinije, miközben bicská-zott egyet, s a víz alá bukott. Nagy hiba volt ilyen fürdőruhát venni neki. Túl sokat megmutatott csábító kis testéből, amit Kevinnek egyre nehezebben sikerült figyelmen kívül hagynia. De megakadt a szeme tegnap a bikini színén az üzletben, mert Molly haja is ilyen volt, amikor először találkoztak.

Most már nem. Alig négy napja volt itt, de máris megint adott magára, a haja pedig ugyanolyan árnyalatban ragyogott, mint a juharszirup, amit a palacsintákra öntött. Kevin úgy érezte, mintha Molly életre kelt volna. A bőre visszanyerte a színét, szeme ismét csillogott, különösen, amikor meg akarta őt leckéztetni.

Ismét megvillant a piros bikini a vízben, aztán eltűnt a szeme elől. Várt. Várta az újabb villanást... A válla kezdett megfeszülni, mikor a felszín sima maradt. Egy lépést tett előre. Aztán felbukkant Molly feje, ami alig volt nagyobb egy pontnál a távolban. Mielőtt újra elmerült volna, a lánynak sikerült kinyögnie erőltlenül egy szót.

- *Segítség!*

Rohanni kezdett.

Molly ameddig csak tudta, visszatartotta a lélegzetét, aztán kidugta a fejét, hogy megtöltse levegővel a tüdejét. Kevin éppen ekkor vetette bele magát a vízbe egy gyönyörű fejessel.

Ez majd felviszi az adrenalin szintjét.

Molly addig csapkodott, míg a férfi észre nem vette, hol van, aztán ismét alábukott a mélybe és jobbra úszott. Szemétség volt, amit csinált, de jószándék vezérelte. Az unatkozó Kevin szomorú Kevin volt, de ha zajlana az élet a Wind Laké Kempingben, talán nem sietne annyira eladni.

Molly tüdeje égni kezdett, s felment levegőért. A férfi tizenöt méterre lehetett tőle balra. - *Segítség!*

Kevin megfordult a vízben, szőke haja a homlokára tapadt. - Tarts ki, Molly!

- Siess! Görcsöt kaptam! - Molly lemerült.

A férfi két évtizede kereste azzal a kenyerét, hogy kiszúrja a fogadójátékosokat a tömegben, s azonnal észrevette Mollyt. Keze súrolta a lány combját, majd ráfonódott csöppnyi fürdőruhájának alsó része köré.

Kevin keze. Az ő fenekén. Hamarabb kellett volna gondolkodnia.

A férfi megragadta a bikinijénél fogva, hogy magához *húzza*, s a vékony pánt elszakadt. Kevin átölelte és feltolta a felszínre.

A fürdőruha alsó része lent maradt.

Ahogy ott lebegett a vízben, Molly azon szörnyülködött, hogy kerülhetett ilyen helyzetbe. Ez a hála azért, hogy jól akart?

- Jól vagy?

Molly a férfit nézett, aki húzni kezdte a part felé. Kevin tényleg megijedt. Mollyt büntület gyötörte, de eszébe jutott, hogy köhögni kell és levegő után kapkodnia.

A férfi mégcsak nem is zihált, Molly pedig egy pillanatra elengedte magát a karjában, s élvezte, hogy Kevin tempózik helyette. Meztelen fenékkal azonban nehéz volt nyugodt maradni. - Görcsöt... kaptam.

- Melyik lábad? - Kevin Molly csípőjéhez ért, de nem vette észre, hogy bármi is hiányzott volna.

- Állj... álljunk meg egy kicsit.

Kevin anélkül, hogy elengedte volna Mollyt, lassított. Aggodalmát düh váltotta fel. - Nem lett volna szabad egyedül belemenned a vízbe! Meg is fulladhattál volna!

- Hülyeség... volt.

- Melyik lábad?

-A... bal. De már jobb. Tudom mozgatni. Kevin elengedte az egyik karjával, hogy megfogja a lábát.

- Ne! - sikította Molly, attól félve, hogy a férfi hozzáér ott, ahol nincs rajta semmi.

- Megint görcsöl?

- Nem.

- Menjünk ki a partra. Majd ott megnézem.

- Jól vagyok.

Kevin ügyet sem vetett rá. Megint húzni kezdte a part felé.

- Kevin... - Molly köhögött, mikor vizet nyelt.

- Maradj nyugton, a fenébe is!

Szép bánásmód egy CSK-tól, különösen egy fulladozó áldozattal szemben. Molly mindent megtett, hogy alsótestével minél messzebbre kerüljön a férfi alsótestétől, de Kevin minduntalan hozzáért. Felnyögött, annyira jó volt.

A férfi tempót váltott, s Molly rájött, hogy leért a lába. Megpróbált kiszabadulni az öleléséből. - Engedj el. Már tudok járni.

Kevin továbbbúszott, mielőtt enyhített a szorításon és megállt. Molly letette a lábát.

A víz az álláig ért, a férfinak vállig. Kevin rosszkedvűnek látszott. - Hálásabb is lehetnél, tudod-e. Most mentettem meg az életedet.

Legalább nem unatkozott. - Köszönöm.

A férfi Molly karját fogva elindult a part felé. - Máskor is görcsölt már be a lábad?

- Soha. Teljesen váratlanul ért.

- Miért húzod a lábad?

- Fázom. Talán egy kis sokk ért. Kölcsönadnád a pólódat?

- Persze.

Molly húzta a sarkát. - Most?

- Most? - Kevin megállt. A víz Molly mellét csap-dosta. A piros felsőben szépen domborodott, a férfi rajta felejtette a szemét. Molly észrevette, hogy Kevin szempillái agresszív kis lándzsákként állnak kifelé zöld szeme felett, s hirtelen megremegett a térde.

- Szeretném felvenni, mielőtt kimegyünk a vízből -mondta Molly olyan kedvesen, ahogy csak tudta.

Kevin elszakította a tekintetét a lány melléről és ismét elindult. - A parton majd könnyebben felmelegszel.

-Állj! Volnál szíves megállni?

A férfi engedelmeskedett, de úgy nézett Mollyra, mintha két feje nőtt volna.

Molly az ajkába harapott. Egyetlen jó cselekedet sem marad büntetlenül, s ezt meg kellett mondania Kevin-nek. - Vagy egy kis problémám.

- Tudom mi az. Elment az eszed.

- Csak add ide a pólódat. Kérlek.

A férfi semmi hajlandóságot nem mutatott, hogy levegye. Inkább egyre gyanakvóbb lett. - Miféle probléma?

- Úgy látszik... nagyon fázom. Te nem?

Kevin várt, makacs arckifejezése elárulta, addig egy tapodtat sem mozdul, amíg Molly el nem mondja, mi a baja. - Én!.. - köszörülte meg a torkát - ... a tó fenekén hagytam a bikinim alsó részét.

Kevinnek persze az volt az első, hogy lenézzen az iszapos vízbe.

- Ne!

Mikor a férfi felnézett rá, a szeme már nem jáde-törhöz, hanem inkább zöldborsóhoz hasonlított. - Mit csináltál?

- Én semmit. Te csináltad. Amikor megmentettél.

- Lehúztam a bikinidet?

- Igen.

Kevin vigyorgott. - Mindig is átkozottul jól tudtam bánni a nőkkel.

- Csak add ide azt a pólót.

A férfi combja vajon véletlenül súrolta a csípőjét? Kevin megint a vizet fürkészte, s Mollyban hirtelen az az örült vágy támadt, hogy bárcsak leülne minden iszap a tóban. Rekedtnek és csábítónak hallotta a férfi hangját.

- Szóval azt akarod a tudomásomra hozni, hogy meztelen a feneked a víz alatt.

- Pontosán tudod, mit akarok a tudomásodra hozni.

- Ez érdekes dilemmát vet fel.

- Nincs miről dilemmázni.

Kevin megvakarta a szája sarkát a hüvelykujjával. - Ez a kapitalizmus lényege. Isten áldja Amerikát, amiért ilyen nagyszerű ez az ország.

- Miről...

- Tiszta kapitalizmus. Van valamim, ami kell neked...

- Megint görcsölni kezdett a lábam.

-A kérdés az... - Kevin elgondolkodva bámulta Molly mellét - ... mennyit ér meg neked.

- A szakácsod vagyok - vágta rá Molly.

- Nem is tudom. Azok a szandálok nagyon drágák voltak tegnap. Legalább három napi munkádat kifizettem előre.

A férfi felkorbácsolta a szenvedélyét, s ez nem tetszett Mollynak. - Egy napot sem maradok tovább, ha nem veszed le azt az átkozott pólót arról a düledt melledről most azonnal.

- Eleteemben nem találkoztam ilyen hálátlan nősze-méllyel. - Kevin elkezdte levenni a pólóját, közben megállt, hogy megvakarja a karját, megint feljebb húzta pár centit, megfeszítve kidolgozott izmait. Végre lekerült róla, Molly pedig kikapta a kezéből, mielőtt a férfi fejébe vette volna, hogy húzd-meg-ereszd-meget játsz-szon vele, amit egy futballbajnok minden bizonnyal megnyert volna egy nyuszikönyv szerzővel szemben.

- Meztelen a feneked... - Kevin egyre szélesebben vigyorgott.

Molly rá se hederített, igyekezett magára öltetni a nedves pólót, de a mellig érő vízben ez egy cseppet sem ment könnyen. A férfi természetesen nem segített.

- Talán egyszerűbb lenne, ha előbb kimásznál a partra.

Molly válasza sem méltatta Kevin infantilis humorát. Végre sikerült belebújni a pólóba. Lehúzta és a part felé gázolt, ahol hála istennek nem voltak vendégek.

Kevin ott maradt, ahol volt és nézte, hogy bukkan ki Molly feneked a vízből. A látványtól alig kapott levegőt. Mollynak nyilvánvalóan meg sem fordult a fejében, hogy a fehér póló úgy tapadt rá, mint egy átázott papírzsebkendő. Először vékony dereka jelent meg, majd kerek csípője, végül a legizmosabb és legcsinosabb láb, amit Kevin valaha látott.

Nagyot nyelt, mikor kirajzolódott Molly gömbölyű feneked. Mintha mézzel kenték volna be.

Kevin megnyalta a száját. Még jó, hogy a víz hideg volt, mert lángra lobbant benne a vágy. A kerek fenék... az a sötét, izgatós hasadék. Előlről pedig még nem is látta. Ezt azonnal pótolni kell.

Molly csapkodást hallott maga mögött. A következő pillanatban Kevin már ott volt mellette, s hatalmas léptekkel gázolt kifelé. Hátán megfeszültek az izmok, ahogy a karjával evezett. Mikor kiért a partra, szembefordult vele.

Mi lehetett olyan érdekes?

Molly nyugtalankodni kezdett. A férfi egyik keze megmozdult. Észre sem vette, hogy megigazította nedves nadrágja elejét. - Most már mégis elhiszem, hogy az anyád táncosnő volt.

Molly lenézett és tátva maradt a szája. Két ujja közé csípte a pólót, elhúzta a testétől, s rohanni kezdett a faház felé.

- Molly? Hátulról is érdekes a látvány. Ráadásul társaságot kaptunk.

Pearsonék most bukkantak fel a távolban.

Molly azonnal az erdő felé vette az irányt, elől is hátul is eltartva magától a pólót.

- Ha valaki hozzád vág egy halat - kiáltott utána Kevin -, az csak azért van, mert úgy kacsázol, mint egy pingvin.

- Ha valaki arra kér, hogy iázzál, az csak azért van, mert hasonlítasz egy...

- A bókokat tartogasd későbbre, Daphne. A szemetesek épp most jönnek felfelé az új konténerrel.

- Csukd magadra, miután bemásztál. - Molly meg-szaporázta a lépteit, s sikerült újabb baj nélkül elérnie a faházat. Miután beszaladt, az arcára szorította a tenyerét és kacagott.

Kevin nem nevetett. Ahogy ott állt a réten a faház felé bámulva, tudta, hogy ez nem mehet így tovább. Furcsa. Házasember volt, de nem élvezhette házastársi előjogait.

A kérdés csak az volt, mit szándékozik ellene tenni?

Daphne nagy parfümfelleget fújt a feje köré. Aztán felbolyhozta a fülét, kiegyenesítette a bajsát és feltette vadiúj fejdíszét.

- *Daphne tőköt ültet*

Miután megfürdött a tóban, Molly lezuhanyozott és átöltözött, aztán kisétált a teraszra, s végre írni kezdett.

Mire letette a jegyzetömbjét, megírta a *Daphne nyári táborba megy* kezdetét. Nem számít, hogy alig két oldal telt meg, nem számít, hogy az agya bármelyik pillanatban kiszáradhatott, vagy hogy a kiadója nem fogja megvenni ezt a könyvet, amíg nem változtat a *Daphne bukfencet vet-en*. Legalább írt, s most boldog volt.

Amikor átment a panzióba, Árný egy halom frissen mosott fehér törölközővel jelent meg. Kevin stratégiája, hogy elválasztja a szerelmeseket addig, amíg el nem végzik a munkájukat, eddig bevált. A lány végigmérte Mollyt drága kanárisárga nyáriruhájában. - Váó! Nagyon csinos vagy. Szépen kifestetted magad. Fogadni mernék, hogy ez felkelti Kevin érdeklődését.

- Nem akarom felkelteni Kevin érdeklődését.

Amy végigsimított a nyakán húzódó véraláfutáson.

- Van egy új parfüm a táskámban. Troy megőrül tőle, ha egy kicsit fújok belőle a... tudod, hova. Kölcsönadjam?

Molly, nehogy megfojtsa Amyt, kimenekült a kertbe.

Valami magára vonta a figyelmét, és Lillyt pillantotta meg egy kovácsoltvas padon ülve. Először azt hitte, olvas, de aztán rájött, hogy hímez.

Lilly tiszta rejtély volt. Molly nehezen tudott kedves lenni valakihez, aki hűvösen viselkedett vele, de nem tudta igazán gyűlölni Lillyt, s nemcsak azért, mert régen a kedvenc színésznője volt. Kellett hozzá bátorság, hogy Kevin ellenségeskedése ellenére közeledni próbált felé.

Leki Lilly lábánál egy nagy varróskosár mellett hevert. Molly rájött, hogy Lilly steppel, de még soha nem látott ilyet. A minta nem geometriai volt, hanem a zöld különböző árnyalatai kavarohtak bonyolult összevisszaságban némi lilával és vakító égbékkkel.

- Gyönyörű. Nem tudtam, hogy művész.

A Lilly szeméből sütő ismerős rosszindulat januári hideget varázsolt a nyári délutánba. - Csak hobbi.

Molly úgy döntött, elengedi a Rile mellett a fagyos hangot. - Nagyon ügyes. Mi lesz belőle?

- Általában kisebb darabokat készítek, párnákat -felelte Lilly vonakodva -, de ez a kert valami drámaibbat igényel.

- A kert adta az ihletet?

A jó modor válaszára készítette Lillyt. - Csak a fűszernövények. Tegnap kezdtem. Először a levendula indított meg. Az egyik kedvenc növényem. - Lelkesedése kezdett felülkerekedni személyes ellenszenvén. - A mentát kihagyom. Palánk. A kakukkfűnek küzdenie kell mellette az életbenmaradásért.

- Melyik a kakukkfű?

- Az a kislevelű. Most sebezhető, de tud olyan agresszív is lenni, mint a menta. Csak körmönfontabb. - Lilly felnézett, s egy pillanatra Mollyra szegezte a tekintetét.

Molly vette a lapot. - Azt hiszi, van bennem és a kakukkfűben valami közös.

- Van?

- Sok hibám van, de a körmönfontosság nem tartozik közéjük.

- Azt hiszem, ez majd kiderül.

- Próbálom éppannyira gyűlölni, mint maga engem, de nehezen megy. Kislánykoromban maga volt a hősöm.

- Milyen szép. - Jégcsapok csepegték.

- Azonkívül szereti a kutyámat. S az az érzésem, hogy a viselkedésének sokkal inkább a házasságomhoz, mint a személyemhez van köze. - Molly úgy vélte, nincs mit vesztenie azzal, ha egyenes. - Tudom, mi az igazság magáról és Kevinről.

Lilly kezében megállt a tű. - Meglep, hogy Kevin szóba hozta. Maidával soha nem beszélt róla.

- Nem ő mondta meg. Kitaláltam.

- Nagyon okos.

- Sokáig várt, hogy meglátogassa.

- Úgy érti, miután elhagytam?

- Nem ezt mondtam.

- Csak gondolta. Miféle nő az, aki elhagyja a gyermekét, aztán megpróbálja visszaédesgetni magához?

Molly gondosan megválogatta a szavait. - Nem hinném, hogy elhagyta. Gondoskodott neki szerető családról.

- Maida és John mindig is vágytak egy gyerekre, s attól a naptól fogva szerették, hogy megszületett. De bármennyire is nehéz volt meghoznom a döntést, akkor is túl könnyen lemondtam róla.

- Hé, Molly!

Lilly megfeszült, mikor Kevin karján az időközben felfedező útra indult kövér és boldog Lekivel, befordult a sarkon. Megtorpant, amint észrevette Lillyt, és sármos arcán szigorú harag jelent meg.

A férfi úgy beszélt Mollyhoz, mintha az anyja ott se lett volna. - Valaki kiengedte.

- Én voltam - mondta Lilly. - Pár perce szökhett el. Biztosan meghallotta, hogy jössz.

- A te macskád?

- Igen.

Kevin szinte úgy tette le Lekit a földre, mintha rádióaktív sugarakat bocsátott volna ki, aztán megfordult, hogy elmenjen.

Lilly felállt a padról. Molly elkeseredett és megindító kifejezést látott az arcán. - Akarod tudni, ki volt az apád? - szólt Lilly a fia után.

Kevin megdermedt. Mollynak megesett rajta a szíve, s eszébe jutottak mindazok a kérdések, amik őt is éveken át furdallták az édesanyjával kapcsolatban. A férfi lassan megfordult.

Lilly összekulcsolta a kezét. Zihált, mintha csak futott volna. - Dooley Price-nak hívták. Nem hiszem, hogy ez lett volna az igazi neve, de én csak ezt tudtam. Tizennyolc éves volt, magas, vézna kölyök egy okla-homai farmról. Aznap ismerkedtünk meg a buszállomáson, amikor megérkeztünk Los Angelesbe. - Le nem vette a szemét Kevin arcáról. - A haja ugyanolyan szőke volt, mint a tiéd, de a vonásai durvábbak. Te inkább rám hasonlítasz. - Lehajtotta a fejét. - Biztos vagyok benne, hogy nem szívesen hallod, de Dooley sportoló volt. Rodeózott, s őszintén hitte, hogy meggazdagodhat a kaszkadőrségből. Többre nem emlékszem róla, még egy fekete pont a nevem mellett. Azt hiszem, Marlborót szívott és szerette a nyalókát, de már nagyon rég volt, s lehet, hogy összekeverem valakivel. Addigra már szakítottunk, amikor kiderült, hogy terhes vagyok, s nem tudtam, hol keressem. - Lilly elhallgatott, hogy összeszedje magát. - Néhány évvel később olvastam az újságban, hogy egy kaszkadőrmutatvány közben vesztette

életét.

Kevin arca könyörtelen maradt. Nem akarta, hogy bárki is átlásson rajta. Molly tökéletesen megértette.

Roo fogékony volt az emberi nyomorúságra. Felállt és Kevin bokájához dörgölözött.

- Van róla fényképe? - kérdezte Molly, mert tudta, hogy a férfi úgysem tenné. Az egyetlen fénykép az édesanyjáról volt a legdrágább kincse.

Lilly tehetetlenül széttárta a karját és megrázta a fejét. - Gyerekek voltunk. Két rossz csillagzat alatt született tinédzser. Sajnálom, Kevin.

A férfi hűvös maradt. - Nincs helyed az életemben. Nem tudom, hogy értessem meg veled. Azt akarom, hogy menj el.

- Tudom.

Kevin elment, a macska és a kutya felálltak és követték. Lilly szemét könnyek égették. - Nem megyek el!

- Nem is kell - felelte Molly.

Összenéztek, s Molly mintha repedést látott volna a közük ékelődött falon.

Később, amikor visszament a faházba, Kevin már ott volt. Egy süppedős régi kanapén ült, Roo a mellette lévő fotelban. Lábát feltette, ölében nyitott könyv hevert. Bár úgy tett, mintha a világon semmi gondja nem lett volna, Molly adatott rajta.

Kevin felnézett. - Tetszik ez a Benny fiú.

Molly szíve nagyot dobbant, mikor észrevette, hogy a férfi a *Daphne beköszön* című meséjét olvassa. A sorozat másik négy kötete ott sorakozott mellette.

- Honnan vetted?

- Tegnap este bementem a városba. Van egy gyerekbolt, ahol a tulajdonos ruhák mellett könyveket és játékokat is árul. A kirakatban voltak. Amikor mondtam neki, hogy itt vagy, teljesen felvillanyozódott. - Kevin megkopogtatta a lapot a mutatóujjával. - Ennek a Bennynek a jelleme...

- Ezek mesekönyvek. Nem értem, miért fáradsz az olvasásukkal.

- Kíváncsiságból. Tudod, van egy-két dolog Benny-vel kapcsolatban, ami nagyon ismerős. Például...

- Tényleg? Nos, köszönöm. Teljesen a képzeletem szülte, de mindig megpróbálom olyan tulajdonságokkal felruházni a szereplőimet, amikkel az olvasóim azonosulni tudnak.

- Tudok azonosulni Bennyvel, annyi szent. - Kevin a rajzot nézte, amin Benny az ő ezüstkeretes Révosához nagyon hasonlatos napszemüveget viselt. - Egy dolgot nem értek... A tulajdonos azt mondta, hogy az egyik vevő arra akarta rávenni, vegye le a polcra a könyveket, mert pornográfok. Valamiről lemaradtam?

Roo végre leugrott a fotelból, hogy a gazdája üdvözlésére siessen. Molly lehajolt, hogy megsimogassa. - Hallottál már a TGYTA-ról? Tiszta Gyermekeket egy Tiszta Amerikáért.

- Igen. A leszbikusokat és a melegeket kritizálják.

- Pontosan. S most az én nyuszimat vették célba.

- Miért is? - Roo visszabaktatott Kevinhez.

- Támadják a Daphne-sorozatot, mint homoszexuális propagandát.

Kevin felnevetett.

- Nem viccelek. Addig, amíg össze nem házasodtunk, füttyöltek a könyveimre, de miután a sajtóban megjelent a hír, úgy döntöttek, nyilvánosan ellenem fordulnak. - Molly azon kapta magát, hogy elmeséli a férfinak a Helennel folytatott beszélgetést, és azt, hogy miféle változtatásokat akar a Birdcage eszközölni a Daphne-könyvekben.

- Remélem, elküldted őket melegebb éghajlatra.

- Nem olyan egyszerű. Szerződése van, s addig nem adják ki a *Daphne bukfcencet vet-tt*,

amíg el nem küldöm az új illusztrációkat. - Molly azt nem kötötte a férfi orrára, hogy pénzzel is tartoznak neki. - A történetet egyébként sem befolyásolja, hogy Daphne és Melissa milyen messze állnak egymástól.

- Akkor miért nem csináltad meg a rajzokat?

- Írói válságba jutottam. De azóta sokkal jobb a helyzet, mióta itt vagyok.

- Tehát megcsinálod.

Mollynak nem tetszett a rosszálló hang, amit kihallott a férfi hangjából. - Könnyű úgy az embernek hűnek maradnia az elveihez, ha van néhány milliója a bankban, de nekem nincs.

- Értem.

Molly felállt és a konyhába ment. Hallotta, hogy Kevin utánajön.

- Megint iszunk?

- Elég erős vagy ahhoz, hogy lefegyverezz, ha elragadtatnám magam.

- Csak nehogy meg kelljen erőltetnem a dobókaromat.

Molly mosolygott és töltött. Kevin elvette a poharat, s kimentek a teraszra. A hinta megnyikordult, mikor a férfi leereszkedett Molly mellé.

- Te jó író vagy, Molly. Megértem, miért szeretik a gyerekek a könyveidet. Amikor megrajzoltad Benny-t, észrevetted, mennyire...

- Mi történt a kutyámmal?

- Átkozott legyek, ha tudom. - Kevin lenézett az uszákra, ami ráfeküdt az egyik lábára. - Idáig követett a panzióból. Elhiheted, hogy nem én bátorítottam.

Molly rájött, hogy Roo megérezte Kevin zaklatottságát a kertben. Nyilvánvaló volt, hogy egybeforr a sorsuk, csak a férfi még nem tudta.

- Hogy van a lábad?

- A lábam?

- A görcs után.

- Egy... kicsit fáj. Nagyon fáj. Tompán lüktet. Eléggé sajog. De holnapra biztosan jobban leszek.

- Máskor ne üssz be egyedül, rendben? Komolyan beszélek. Ostobaság volt. - Kevin feltette a karját a hinta háttámlájára. - S ha már itt tartunk, ne legyél túl barátságos Lillyvel.

- Emiatt nem kell aggódnod. Ha nem vetted volna észre, nem kedvel engem. De neked beszélned kellene vele.

- Kizárt. Ez az én életem, Molly, s te nem értesz az egészből semmit.

- Ez nem teljesen így van - felelte Molly óvatosan. - Én is árva vagyok.

A férfi elhúzta a karját. - Huszonhét évesen nem árva az ember.

- A lényeg az, hogy anyám két éves koromban meghalt, tudom, milyen az, ha az embernek nincsenek gyökerei.

- A mi helyzetünk teljesen más, ne próbáld meg összehasonlítani. - Kevin az erdőt bámulta. - Maida és John nagyszerű szülők voltak. Neked se apád, se anyád nem volt.

- Phoebe és Dán melletttem álltak.

- Akkor már tizenéves voltál. Addig azonban egyedül nevelkedtél.

A férfi szándékosan terelte el magáról a szót. Molly ezt is megértette és annyiban hagyta. - Én és Dániellé Steel.

- Tessék?

- Rajongtam érte, és tudtam, hogy sok gyereke van. Azt játszottam, hogy én is az egyik vagyok. - Molly elmosolyodott. - Lehet, hogy szánalmasan hangzik, de szerintem nagyon kreatív ötlet volt.

- Határozottan eredeti.

- Aztán Bért könyörületos, fájdalommentes haláláról fantáziáltam, arról, mi lenne, ha csodák csodájára kiderülne, nem is ő az igazi apám, hanem...

- Hadd találjam ki. Bili Cosby.

- Nem voltam ilyen művelt. Bruce Springsteen. Ne mondj semmit, oké?

- Miért mondanék, Freud már megtette helyettem.

Meglepően kellemes csendben üldögéltek, amit csak Roo ritmikus szuszogása tört meg. De Molly nem köny-nyen tudott szabadulni valamitől. - Akkor is meg kellene hallgatnod.

- Nem értem, miért.

- Mert addig nem fog elmenni. S mert egész életedben kísérteni fog.

Kevin letette a poharát. - Talán azért analizálad olyan előszeretettel az életedet, hogy ne kelljen a saját neurózisaidra gondolnod.

- Bizonyára.

A férfi felállt. - Mit szólnál hozzá, ha bemennénk a városba vacsorázni?

Molly már így is túl sok időt töltött ma Kevinnel, de nem bírt volna itt maradni egyedül. – Rendben. Felveszek egy pulóvert.

Miközben a hálósobájába ment, azt mondta magának, amit már eddig is tudott. Rossz ötlet vacsorázni menni a férfival, éppolyan rossz, mint együtt üldögélni a teraszon és bort iszogatni. Majdnem olyan rossz, mint beletörödni, hogy egy fedél alatt lakjanak.

Bár nem állt szándékában imponálni Kevinnek, úgy döntött, egy stóla mégis jobban illene a nyári ruhájához, mint egy pulóver. Ahogy kivette a fiókból, észrevett valami furcsát az éjjeliszekrényen, valamit, ami korábban nem volt ott, s ami nem az övé volt. - *Hhhrrrl*

Kevin berohant a szobába. - Mi a baj?

- Ezt nézd! - Molly a kis parfümös üvegcsőre mutatott. - Az a kotnyeles kis... *lotyól*

- Miről beszélsz?

- Amy becsempészte a parfümöt. - Molly a férfihoz fordult. - Harapj meg!

- Miért rám haragszol? Én nem csináltam semmit.

- Harapj meg! Szívd ki itt a nyakamat! - Molly a kulcsontja fölé bökött.

- Azt akarod, hogy kiszívjam a nyakad?

- Süket vagy?

- Csak megdöbbsz.

- Máshoz nem tudok fordulni, s még egy napig nem bírom ki, hogy egy tizenkilenc éves nimfomániás lásson el házassági tanácsokkal. Ennek véget kell vetni.

- Felejsd el. Nem szívom ki a nyakad.

- Rendben. Akkor megkérek mást.

-Azt már nem!

-A cél szentesíti az eszközt. Megkérem Charlotte Longot.

- Ez undorító.

- Tanulmányozta a madarak viselkedését. Meg fogja érteni.

- Elmegy az étvágyam, ha arra gondolok, hogy az a nő összerágja a nyakad. Különben is, nem lenne kínos kiszívott nyakkal mutatkozni mások előtt?

- Majd galléros blúzt veszek fel és felhajtom.

- Aztán le, amikor meglátod Amyt.

- Nem vagyok büszke magamra, de ha nem teszek valamit, még a végén megfojtom.

- Csak egy csitri. Mit foglalkozol vele?

- Rendben. Felejsd el.

- Hogy aztán Charlotte Longhoz fuss? - A férfi hangja rekedtté vált. - Ezt nem hagyhatom. Molly nyelt egyet. - Megteszed?

-Muszáj.

Molly behuntya a szemét, és a férfi elé tartotta a nyakát. A szíve hevesebben kezdett dobogni. Mit művel?

Semmit, mert Kevin hozzá sem ért.

Molly kinyitotta a szemét és pislogott. - Tudnál sietni?

A férfi nem érintette meg, de nem is húzódott el. Ó, miért kell ilyen jóképűnek lennie? Miért

nem ráncos a bőre és nagy a hasa? - Mire vársz?

- Tizennégy éves korom óta nem szívtam ki senki nyakát.
- Biztos vagyok benne, hogy minden eszedbe jut, ha koncentrálsz.
- Nem a koncentrálassal van a baj.

A füstös zöld szempár csillogásából kiolvasta, hogy a viselkedése a különtség és az elmebetegség határát súrolja. Elment a kedve. - Hagyjuk.

Megfordult, hogy kimenjen, de Kevin megfogta a karját. Molly megborzongott az érintésétől. - Nem azt mondtam, hogy nem teszem meg. Csak egy kicsit be kell melegítenem.

Molly akkor sem tudott volna moccanni, ha ég a lába alatt a talaj.

- Nem tudom csak úgy rád vetni magam és harapni. - Kevin végigsimított hüvelykujjával a lány karján. - Az nem az én stílusom. - Molly libabőrös lett, mikor a férfi felemelte a kezét és végighúzta ujját a nyakán.

Molly hangja bosszantóan recsegett. - Nem baj. Csak vesd rám magad és csináld.

- Profi sportoló vagyok. - Kevin egy S betűt rajzolt a lány melle fölé. - Aki nem melegít be rendesen, az megsérülhet.

- Ez a cél, nem? A... sérülés.

A férfi nem felelt, Molly pedig visszatartott lélegzettel várta, hogy Kevin ajka hozzáérjen. Mintha villám csapott volna belé.

Kevin ajka igazából csak súrolta a száját, Molly mégis teljesen elolvadt. Halk, meghatározhatatlan hangot hallott, s rájött, hogy az tőle, a föld legkönnyűvérűbb nő-személyétől származik.

Kevin magához húzta. Kemény izmok, meleg bőr. Molly a férfi száját akarta, s elfordította a fejét, hogy megkeresse, de Kevin kitért előle. Ahelyett, hogy megcsókolta volna, amire Molly már úgy vágyott, a lány ajkának másik sarkát érintette meg.

Mollynak lüktetett a vére. A férfi szája lejjebb vándorolt, a nyakára.

Meggondoltam miigam! Ne!

Kevin nem harapott. Addig becézte a nyakát, amíg Molly lélegzete fel nem gyorsult. Molly gyűlölte, amiért várakoztatta, de képtelen volt elhúzódní. A férfi ekkor végre véget vetett a játszadozásnak és megcsókolta.

A világ a feje tetejére állt, a szoba körbeforgott. Kevin úgy ölelte, mintha Molly tényleg hozzá tartozott volna. Molly nem tudta, kinek az ajka nyílt szét először, de a nyelvük összechapott.

Erről a csókról álmodott. Ami olyan jó volt, hogy eszébe sem jutott, hogy nem helyes.

Kevin a hajába túrt, s hozzásimult a csipőjével. Molly érezte, milyen hatással van rá, s tetszett neki. A melle bizsergett, amikor a férfi a tenyerébe fogta.

Kevin felkiáltott és elkapta a kezét. - A fenébe! Molly hátraugrott, s önkéntelenül megnézte, nem nőttek-e fogak a mellén. A mellén nem. Roo éles körmei a férfi lábába vájtak.

- Menj innen!

Molly visszatért a valóságba. Mi ütött belé, hogy Mr. Szexis-vágyókkal csókolózzon? Ráadásul nem is hibáztathatta Kevint, mert ő kezdte az egészet.

- Elég volt, Roo. - Molly reszketve eltolta a kutyát.
- Soha nem szoktad levágni a pitbullod körmét?
- Nem akart megharapni, csak játszani.
- Igen? Én is.

Hosszú csend állt be közékük.

Molly azt akarta, hogy a férfi fordítsa el először a tekintetét, de nem így történt. Míg ő szeretett volna a föld alá süllyedni, Kevin mintha képes lett volna egész éjszaka ott állni és gondolkodni. Molly még melegnek érezte a mellét ott, ahol a férfi megérintette.

- Bonyolódik - szólalt meg végül Kevin.
- Számomra nem. Egyébként jól csókolsz. A sportolók általában rágnak.
- Küzdj csak, Daphne. Most pedig megyünk vacsorázni, vagy továbbdolgozunk azon a

véraláfutáson, amire annyira vágysz?

- Felejtsd el a véraláfutást. A gyógyszer néha rossz-szabb mint a betegség.

- Gyáva nyúl.

Molly tudta, hogy ezt a játszmát nem nyerheti meg, ezért felemelt fejfel, mint egy gazdag örökös, aki nem volt, fogta a stóláját és a vállára kanyarította.

A Wind Laké Fogadó olyan volt, mint egy régi vadászkunyhó. Indián függönyök lógtak a hosszú, keskeny ablakokban, a rusztikus falakon régi hótapo-sók, antik állatcsapdák és kitömött rénszarvasfejek sorakoztak.

- Van New Yorkban egy étterem - mondta Kevin -, ami egzotikus állatokra specializálódott: kengurura, tigrisre, elefántstékre. Egyszer a barátaim elvittek egy oroszlanburgerre.

- Undorító! Milyen elmebeteg az, aki megeszi Simbát?

A férfi nevetett és ette tovább a pisztrángját. - Én nem. Én inkább diótortát ettem.

- Te ugratsz engem. Fejezd be.

Kevin szeme lusta tangót járt Molly testén. - Korábban nem bántad.

Molly a borospohara szélével játszott. - Az alkohol miatt.

- A szex miatt, amit kerülgetünk.

Molly kinyitotta a száját, hogy jól leteremtse a férfit, de Kevin megelőzte. - Ne fáraszd magad, Daph. Ideje szembenézned néhány fontos ténnyel. Egy, házasság vagyunk. Kettő, egy fedél alatt élünk...

- Nem önszámtamból.

- Három, pillanatnyilag mindketten szinglik vagyunk.

- Pillanatnyilag nem lehet szinglinek lenni. Az egy hosszú távú életstílus. Én már csak tudom. - Molly nem akarta hangosan kimondani ezt az utolsó mondatot. Vagy talán igen. Felszúrt a villájára egy sárgarépakarikát, amit nem is akart megenni.

Kevin letette a kését, s Mollyt tanulmányozta. - Ugye csak viccelsz?

- Persze, hogy viccelek. - Molly megette a sárgarépat. - Azt hitted, komolyan beszélek?

A férfi megvakarta az állat. - Te nem viccelsz.

- Látod a pincért? Ennék egy kis desszertet.

- Részleteznéd?

- Nem. Kevin várt.

Molly újabb sárgarépával babrált, aztán vállat vont. -Hová vezet ez az egész beszélgetés?

- Nagyon jól tudod. Egyenesen a hálószobába.

- A hálószobákba - hangsúlyozta Molly, s azt kívánta, bárcsak ne lenne olyan hajthatatlan a férfi. - Külön-külön.

- Pár nappal ezelőtt egyetértettem volna veled. De mindketten tudjuk, hogyha nincsenek Godzilla körmei, most meztelenek vagyunk.

Molly megborzongott. - Ezt nem állíthatjuk biztosan.

- Figyelj, Molly, a hirdetés csak jövő csütörtökön jelenik meg az újságban. Ma szombat van. Néhány napot elvesznek a megbeszélések. Aztán időbe telik, míg betanul, akit felveszek. Rengeteg éjszaka áll előttünk.

Molly feladta, hogy úgy tegyen, mintha enne. -Kevin, nekem nem kenyerem az alkalmi szex.

-Különös. Februárban...

- Beléd voltam zúgva, oké? Örültem, s nem tudtam, mit csinállok.

- Belém zúgva? - Kevin hátradőlt és kezdte élvezni a helyzetet. - Hány éves vagy, tizenkettő?

- Ne szemétkedj!

- Szóval belém zúgtál?

A férfi ugyanolyan görbén mosolygott, mint Benny, amikor azt hitte, megfogta Daphnét. A

nyuszinak sem tetszett, s Mollynak sem.

- Egyszerre voltam belezúgva Alán Greenspanbe és beléd. Nem tudom, mit képzeltem. Bár Greenspanbe csúnyábban beleestem. Tiszta szerencse, hogy nem futottam vele össze.

A férfi ezt elengedte a füle mellett. - Érdekes, hogy Daphne is bele van esve Bennybe.

- Nincs! Benny szörnyen bánik velem!

- Talán ha kidobná, kedvesebb lenne hozzá.

- Ez undorítóbb, mint Charlotte Long és én. - Mollynak el kellett terelnie a beszélgetést. -

Egy kis kalandra bárki kapható, de mi barátok vagyunk, s a barátság fontos.

- Barátok? Molly bólintott.

- Lehet, hogy ettől lenne olyan izgalmas. Még soha nem feküdtem le egy barátommal.

- Csak azért olyan csábító a dolog, mert tilos.

- Nem értem, miért lenne tilos. - Kevin a szemöldökét ráncolta. - Nekem sokkal több vesztenivalóm van.

- Ezt honnan veszed?

- Ugyan már. Tudod, milyen fontos nekem a karrierem. A legközelebbi rokonod történetesen a munkaadóm, s pillanatnyilag hadilábon állok velük. Pontosan ezért tartom távol a partnereimet a csapattól. Még a Stars pomponos lányaival sem randevúztam soha.

- Most mégis itt vagy, készen arra, hogy a főnök hűgával hancúrozz.

- Mindent elveszíthetek. Te semmit.

Csak a törékeny szívemet.

Kevin körberajzolta hüvelykujjával a pohara karimáját. - Az az igazság, hogy pár éjszakás szexuális enyel-gés kisegítene az írói válságodból is.

- Már vártam ezt.

- Atprogramozná a tudatallattidat, s nem rejtenél több homoszexuális üzenetet a könyveidbe.

Molly a szemét forgatta. Kevin vigyorgott.

- Állj le, Kevin. Ha Chicagóban lennénk, eszedbe sem jutna lefeküdni velem.

- De nagyon is eszembe jutna, ha ott is ugyanígy együtt lennénk, mint itt. Egyébként mióta vagy... szingli?

Molly ráérvén vágott egy darabot a csirkéből. - Egy ideje.

- Van valami különösebb oka?

Molly lassan megrágta a falatot, mintha a kérdésen gondolkodott és nem kiutat keresett volna. Nem talált, így megpróbált titokzatosnak és nemesnek tűnni. - Így döntöttem.

- Mert jó kislánynak akarod mutatni magad, amit mindenki elhisz rólad, csak én nem?

- Jó kislány vagyok!

- Kölyök vagy.

- Miért kell egy erkölcsös nőnek magyarázkodnia? Vagy félerköcsösnek, úgyhogy ne gondold, hogy szűz voltam, mielőtt elvesztettem a fejem az ágyadban. -Valamilyen szinten azonban szűz volt. Persze élt szexuális életet, de a kettő kapcsolatából egyik sem vezette be a szeretkezés rejtelseibe, arról a borzasztó éjszakáról Kevinnel nem is beszélve.

- Mert barátok vagyunk, emlékszel? A barátok mindent elmondanak egymásnak. Már így is sokkal többet tudsz rólam, mint bárki más.

Molly legalább olyan zavarba jött ettől a közléstől, mint amikor a férfi orrára kötötte, hogy túladott az örökségén. - Az embernek nincs miért szégyellnie a szexuális beállítottságát.

A férfi sok szempontból jobban átlátott rajta, mint a saját családja, s felvont szemöldöke elárulta, hogy cseppet sincs lenyűgözve.

- Én csak... tudom, hogy sokan félvállról veszik a szexet, de én nem. Szerintem túlságosan fontos.

- Ezzel egyetértek.

- Akkor jó.

- Örülök.

Csak képzelődött, vagy Kevin tényleg önelégült arcot vágott?

- Minek örülsz? Annak, hogy neked volt egy olyan időszak az életedben, amikor faltad a könnyűvérű nőket, én meg összeszorítottam a lábam? A férfiaknak más az erkölcs, mint a nőknek.

- Hé, nem vagyok rá büszke. Bele van programozva az X-kromoszómába. És nem faltam a nőket.

- Hadd fogalmazzak úgy: vannak emberek, akik hisznek a szerelem nélküli szexben, de kiderült, hogy én nem tartozom közéjük, ezért jobb lenne, ha visszaköltöznél a panzióba.

- Elméletileg nagyon is elköteleztem magam melletted, Daph, s azt hiszem, itt az ideje, hogy megháláld.

- A szex nem árucikk. Nem lehet vele üzletelni.

- Ki mondja? - Kevin mosolya ördögivé vált. - Nagyon sok szép ruha volt abban a szalonban a városban, s tudok nagyon bőkezű is lenni.

- Micsoda megtiszteltetés, íróból egycsapásra pros-tivá avansáltam.

A férfi nagyon élvezte a helyzetet, de hahotázását félbeszakította egy házaspár, akik odamentek hozzájuk az étterem másik végéből. - Bocsássanak meg, maga nem Kevin Tucker? A feleségem és én nagy szurkolók vagyunk...

Molly hátradőlt és a kávéját iszogatta, míg Kevin a rajongóival foglalkozott. Elolvadt Kevintől, s felesleges volt úgy tennie, mintha nem így lett volna. Ha a férfi csak külsőleg vonzotta volna, nem lett volna olyan veszélyes a dolog, de bűbajos beképzeltsége fokozatosan megtörte minden ellenállását. Ami pedig a csókot illette...

Épp most kezdett kimászni az érzelmi kátyúból, s annyira nem volt önpusztító, hogy visszavesse magát a mélybe. Egyszerűen csak emlékeztetnie kell magát, hogy Kevin unatkozott, s egy kis ettyem-pettyemre vágyott. A szomorú igazság az volt, hogy bármelyik nő megtette volna, csak épp ő volt kéznél. Azt azonban nem tagadhatta, hogy ismét belezúgott a férfiba.

Voltak nők, akiknek annyi eszük sem volt, mint egy tyúknak.

Kevin ledobta az utolsó Daphne-könyvet, amit Molly sikertelenül próbált elrejteni előle, miután visszatértek a faházba. Nem akarta elhinni. A fél élete ott hevert a lapokon. Persze kikozmetikázva. De akkor is...

Óvóit Benny, a Borz! A tűzpiros Harley, a Jet Ski, a jelentéktelen kis ejtőernyős ugrás, amit Molly úgy felfűjt, az ezüstkeretes Révos szemüvegben hódeszkázó Benny. Beperelhetné!

De hízelgőnek találta. Molly kitűnő író volt, a történetek nagyszerűek, mulatságosak. Csak egy valami nem tetszett neki - mindig a nyúlé volt az utolsó szó. Miféle üzenet akart ez lenni a kiskölyköknek? Vagy a nagyoknak, ami azt illeti.

Kevin hátradőlt a kanapénak csúfolt megereszkedett ülőalkalmatosságon, s Molly csukott hálószebajtaját bámulta. Vacsora utáni jó hangulata elpárolgott. Vak volt, hogy nem látta, mennyire vonzódik hozzá a felesége.

Molly abban mesterkedett, hogy rövid pórázra fogja. Azt akarta, hogy Kevin könyöröggjön neki, s ezzel visszaszerezhesse a büszkeségét. Ez az egész utazás csak erődemonstráció volt a részéről. Elhatározta, hogy kedves és szórakoztató lesz, azt akarta, hogy Kevin élvezze a társaságát, feltupírozta a haját, dögös ruhákban járt, amiket arra terveztek, hogy lekíváncozzanak a testéről. Aztán amikor erre került volna a sor, visszatáncolt és közölte, hogy nála nincs szex szerelem nélkül. Marhaság.

Kevin - hideg - zuhanyra vágyott, de csak az a dézsaméretű kád volt a házban. Gyűlölt itt lenni. Miért kellett Mollynak ilyen nagy feneket keríteni a dolognak? Mondhatott volna nemet is a vacsorára, de amikor megcsókolta, a teste nagyon is igent mondott. *Házasok* voltak! Kevin volt az, aki kompromittálta magát.

Az elve, hogy soha ne keverje össze az üzletet és a magánéletet, csődöt mondott.

Undorodott magától, amiért nem tudta levenni a szemét a hálószoa ajtajáról. A fenébe is, ő Kevin Tucker, s még egyetlen nőnek sem kellett könyörögnie. Sorban állnak, hogy elnyerjék a kegyeit.

Elege volt. Mostantól csak az üzlet létezik. Intézi a kemping ügyeit és mozogni kezd, hogy amikor megkezdődik az edzőtábor, formában legyen. Ami pedig azt a kis izgága kölyköt illette, aki történetesen a felesége volt... egy ujjal sem fog hozzáérni.

A barátom szülei nem aludtak otthon, s a fiú áthívott magukhoz éjszakára, Amint beléptem az ajtón, tudtam, mi fog következni...

- „A barátom hálósobája” a *Chiknek*

Lilly gyűlölte magát, amiért igent mondott, de melyik művészetkedvelő tudta volna visszautasítani Liam Jenner meghívását a házába, megnézni a magángyűjteményét. Nem mintha a meghívás olyan nyájas lett volna. Lilly éppen visszatért vasárnap reggeli sétájáról, amikor Amy átadta neki a kagylót.

- Ha meg akarja nézni a festményeimet, legyen itt nálam délután kettőre - dörögte a férfi.
- Egy perccel se korábban. Dolgozom, és nem fogok ajtót nyitni.

Lilly minden bizonnyal túl sokáig lakott Los Angelesben, mert szinte már üdítőnek tartotta Liam gorom-baságát. Miközben lehajtott az autópályáról és ráfordult arra a mellékútra, amit a férfi megadott, rájött, mennyire hozzászokott a jelentéktelen bókokhoz és az üres hízelgéshez. Már majdnem elfelejtette, hogy léteznek még emberek, akik kimondják, amit gondolnak.

Elakadt a lélegzete, mikor megpillantotta a házat. Modern épület volt fehér betonkorlátokkal, kőparkányokkal. Minden egyes részlete magán viselte Liam Jenner kézjegyét. Miközben kiszállt a kocsiból és elindult a bejárati ajtó felé, azon gondolkodott, honnan szerzett a férfi egy olyan építész, akivel együtt tudott dolgozni.

Lilly az órájára pillantott és látta, hogy pontosan félórát késett a megadott időponthoz képest. Pont ahogy tervezte.

Az ajtó kinyílt. Lilly arra számított, hogy Liam mérges lesz, amiért elkésett, s csalódás érte, amikor a férfi egyszerűen csak bólintott és hátralépett, hogy beengedje.

Az előtér szemközti üvegfalát szabálytalan részekből állították össze, amiket egy szűk járda választott ketté úgy három méterre a föld felett. Az üvegen át a tó, a sziklák és az erdő lélegzetelállító látványa tárult a szem elé.

- Bámulatos.

- Kösz. Kér valamit inni?

Lillyt méginkább az nyugozta le, hogy a férfi festékfoltos farmeringét fekete selyemingre és vékony szürke nadrágra cserélte. Civilizált öltözete furcsamód csak fokozta vonásainak durvaságát.

- Inkább körbenéznék - utasította vissza Lilly az italt.

- Rendben.

Mindenfelé remekművek függtek a falon, s Liam szenvedélyesen és hozzáértően mesélt róluk. A világ kortárs festőinek legjobb munkái képviseltették magukat. Liam Jennerét kivéve.

Lilly megvárta, amíg körbeértek, s visszamentek a nappaliba. - A saját festményeit miért nem tette ki?

- Ha olyankor is látnám a műveimet, amikor nem a stúdióban vagyok, az olyan lenne, mintha nem lenne szabadidőm.

- Pedig nagyon jól mutatnának ebben a házban.

A férfi sokáig nézte az asszonyt. Aztán nyers vonásai ellágyultak egy mosolyban. - Maga tényleg rajong értem.

- Attól tartok. Pár hónappal ezelőtt licitáltam az egyik festményére, a Hármaskompozícióra. A pénzügyi tanácsadóm megtiltotta, hogy kétszázötvenezer dollár fölé menjek.

- Szemérmelenség, igaz?

A férfi olyan elégedettnek látszott, hogy Lilly felnevetett. - Szégyellhetne magát. Egy pennyvel sem ért többet kétszázezernél. Kezdek rájönni, mennyire gyűlölöm dicsérni. Maga

a legönteltebb férfi, akivel valaha találkoztam.

- Az arrogancia megkönnyíti az életet.

- Távol tartja az embereket?

- Nagyra becsülöm a magánéletet.

- Akkor már érthető, miért épített egy ilyen rendkívüli házat a michigani vadon közepére, s nem Big Surba vagy Cap d'Antibesbe.

- Máris jól ismer!

- Biztos vagyok benne, hogy az én magánéletembe sokkal többször betörtek, mint a magáéba, mégsem váltam remetévé. A mai napig nem tudok úgy elmenni valahová, hogy ne ismerjenek fel.

- Én nem bírom elviselni.

- Miért törődik vele?

- Régi ügy.

- Mondja el.

- Hihetetlenül unalmas történet. Nem akarhatja hallani.

- Higgycsuk el, hogy igen. - Lilly bátorításképpen leült a kanapéra. - Szeretem a történeteket.

Liam az asszonyra nézett, aztán sóhajtott. - A kritikusok a huszonhatodik születésnapom előtt fedeztek fel. Biztos benne, hogy hallani akarja?

- Határozottan.

A férfi zsebre vágta a kezét és az ablakhoz lépett. - Egy nap alatt híres lettem. Mindenhova meghívtak, az újságok rólam cikkeztek. Ömlött a pénz hozzám.

- Ismerem ezt a helyzetet.

Az, hogy Lilly megértette, min ment keresztül, megnyugtatta a férfit. - A fejembe szállt a dicsőség, s kezdtem minden túlzást elhinni. Erre is emlékszik?

- Engem szerencsére a férjem nem hagyott elrugaszkodni a valóságtól. - Craig túlságosan földhöz ragadt volt. Nem értette meg, hogy Lillynek sokkal nagyobb szüksége van dicséretre, mint kritikára.

- Én nem voltam ilyen szerencsés. Elfelejtettem, hogy a munkámat és nem engem ismernek el. Partikra jártam ahelyett, hogy festettem volna. Túl sokat ittam. Rászoktam a fűre és a nyitott kapcsolatokra.

- A kapcsolatok mindig nyitottak.

- Nem, ha az embernek van egy felesége, akit szeret. De én megmagyaráztam a viselkedésemet azzal, hogy *8* az én *igaz* szerelmem, s a többiek nem jelentettek számomra semmit. Azzal, hogy veszélyeztetett terhes volt, és a gyerek születéséig nem élhettünk szexuális életet.

Lilly hallotta a férfi hangjából a megvetést. Magával szemben sokkal szigorúbb volt, mint másokkal.

- A feleségem természetesen megtudta, s nagyon helyesen elhagyott. Egy héttel később megindult a szülés, de a gyermek halva született.

- Ó, Liam...

A férfi egy fintorral elhárította Lilly együttérzését. - A történet happy enddel végződött. A feleségem hozzáment egy újság kiadójához, és három egészséges gyermeknek adott életet. Ami engem illet... megtanultam, mi a fontos és mi nem.

- S azóta elszigetelten él?

Liam elmosolyodott. - Nem nevezném annak. Vannak barátaim. Igaz barátaim.

- Olyanok, akiket régóta ismer. Ujnakak nincs bebo-csáttatás.

- Azt hiszem, ahogy öregszünk, úgy válogatjuk meg egyre jobban a barátainkat mindannyian. Nem ért egyet?

- De igen. - Lilly már éppen meg akarta kérdezni, miért hívta ide a férfit, hiszen ő nyilvánvalóan idegen, de sokkal fontosabb dolog furdallta az oldalát. - Nem hagyott ki valami

fontosat, amikor körbevezetett a házon?

- Meg akarja nézni a műtermemet.
- Biztos vagyok benne, hogy nem szokta mutogatni, de...
- Csak én, és néha egy-egy modell tehetjük be oda a lábunkat.
- Tökéletesen megértem. De hálás lennék azért is, ha csak bekukkanthatnék.

A férfi tekintete számítóan felcsillant. - Mennyire hálás?

- Hogy érti?
- Elég hálás ahhoz, hogy modellt álljon nekem?
- Maga sosem adja fel?
- Ez a szexepilem.

Ha a panzióban vagy a mezőn lettek volna, Lilly talán vissza tudta volna utasítani, de itt nem. Az a titokzatos hely, ahol a férfi a világ legcsodálatosabb műremekeit alkotta, túl közel volt. - Nem értem, miért akar lefesteni egy kövér, negyvenöt éves nőt, akinek leáldozott a csillaga, de ha ezzel bepillantást nyerhetek a műtermébe, megteszem.

- Helyes. Kövessen. - Liam egy kölépcsősor felé iramodott, ami a járdához vezetett. Amikor odaért, visszanézett Lillyre. - Maga nem kövér. És idősebb negyvenőtnél.

-Nem!

- A ráncait felvarrathatta, de az élettapasztalatot semmilyen plasztikai műtét nem tudja eltávolítani. Közelebb van az ötvenhez.

- Negyvenhét vagyok.
- Próbára teszi a türelmemet.
- Mi nem?

A férfi szája sarka felfelé görbült. - Akarja látni a műtermemet vagy sem?

- Azt hiszem. - Lilly felment a lépcsőn és követte a férfit a keskeny járdára. Aggódva lepillantott a nappalira. - Úgy érzem magam, mintha a kivégzésemre mennék.

- Majd hozzászokik.

Lilly azonnal kijavította a férfit, nehogy Liam tévhitben ringassa magát. - Csak ma állok modellt, ez minden.

- Ne bősztisen fel. - Liam a gyalogjáró végénél szembefordult az asszonnyal, háta mögött kirajzolódott a kőből készült boltív. Lillyn erotikus bizsergés futott végig, ahogy a férfi, mint egy ősi várúr karbatett kézzel várta a közeledtét.

Lilly rávetette diva-pillantását. - Emlékeztessen, miért is akarnám megnézni a műtermét?

- Mert zseni vagyok. Csak kérdezzen nyugodtan.
- El az utamból.

A férfi mély, örömteli hangon felnevetett. Megfordult és bevezette Lillyt a műterembe.

- Ó, Liarn... - Az asszony a szája elé kapta a kezét. A műterem a fák fölé nyúlt. Különös alakja volt, öt oldalából három ívelt. A késő délutáni nap besütött az északi üvegfalon. Fejük felett a különböző tetőablakokon állítani lehetett az árnyékolást a napszaknak megfelelően.

Félig kész vásznak támaszkodtak a falaknak és a festőállványoknak.

- Üljön le - mondta a férfi. - Ügy, ahogy van. - Lilly hagyta, hogy Liam egy egyszerű faszékhez vezesse. Megsimogatta a vállát, aztán hátralépett, s elvett egy üres vásznat a munkapadról.

A férfi teljesen elmerült a munkában, s észre sem vették, hogy alkonyodni kezdett. A műterem belső világítása bekapcsolt, minden égőt pontosan úgy helyeztek el, hogy egyetlen árnyék se vetődjön a helyiségre.

Liam ellépett a vászontól. Fekete selyemingén vérvörös festékfolt éktelenkedett, drága nadrágját narancssárga paca tette tönkre. Ősz haja összekócolódott, hajtővéhez még több festék ragadt.

Lilly libabőrös lett, mikor Liam odanyúlt gézblúza legfelső gombjához. A férfi az asszony szemébe nézett, s kigombolta. Aztán a következőt.

- Kérem - mondta.

Lilly meg sem próbálta megállítani, akkor sem, amikor a férfi félretolta a blúzá. Akkor sem, amikor Liam szögletes, festékes ujjai a melltartója kapcsához siklottak. Hagyta, hogy kikapcsolja.

Lilly melle, mely korántsem állt már olyan szépen, mint fiatalkorában, kiszabadult. Nem tiltakozott, amikor Liam elrendezte a blúzá úgy, ahogy szerette volna. A férfi lehúzta a könyökéig, aztán visszament az állványhoz.

Lilly azt hitte, hogy már kihunyott benne a szexuális vágy. A testében érzett forróság azonban ráébresztette, hogy ez nem így van. Elfojtott káromkodásra kapta fel a fejét.

A férfi őt nézte, arca verejékben úszott. Festékes karja ernyedten lógott maga mellett, az ecset ott hevert a földön, ahová leejtette. - Száz meztelen testet festettem már életemben. Ez az első alkalom, hogy... - Megrázta a fejét, s egy pillanatra úgy tűnt, zavarban van. - Képtelen vagyok.

Lilly elszégyellte magát és összehúzta magán a blúzt.

- Ne! - Liam odarohant hozzá. - Ne, ezt ne!

Olyan tűz égett a szemében, hogy Lilly megdöbbsen. Liam lába a szoknyájához ért, keze benyúlt a blúza alá. Megfogta a mellét és beletemette az arcát. Ajkát rátapasztotta a mellbimbójára.

Fiatalokat megszégyenítő szenvedély lett úrrá rajtuk, pedig egyikük sem volt már az. Lilly érezte a férfi kemény, vastag férfiasságát. Liam éppen a szoknyájával ügyletenkedett, amikor az asszony észhez tért, s eltolta a kezét. Ő azt szerette volna, ha a férfi olyan szépnek látja, mint amilyen valaha volt, s nem megöregedve.

- Lilly - tiltakozott Liam.

- Sajnálom...

A férfi nem tűrte a gyávaságot. Az asszony szoknyája alá nyúlt, térdre borult előtte és lehúzta a bugyiját. Az ölébe temette az arcát. Lilly érezte Liam forró leheletét a lába között. Jó volt. Kicsit széttárta a térdét, csak néhány centit, s hagyta, hogy a férfi lehelete megérintse.

Liam lehúzta maga mellé a kemény linóleumpadlóra. Két kezébe fogta az arcát és megcsókolta. Egy olyan férfi tapasztalt, szenvedélyes csókja volt, aki sokat tudott a nőkről.

Lilly szoknyája felcsúszott a derekára. A férfi végigsimított a lábain és szétnyitotta őket. Aztán lehajolt közéjük.

Lilly felhúzta a bokáját, széttárta a térdét, s élvezte Liam erőteljes, élénk becézését. Vad orgazmust érzett, s meglepődött. Mire magához tért, a férfi már meztelen volt.

Liam teste izmos volt. Lilly kitárta a karját, a férfi pedig beléhatolt. Liam hajába túrt, s átkulcsolta a lábával. Háta a kemény padlóhoz nyomódott. Megrándult az arca, mikor a férfi mozogni kezdett.

Liam megállt, majd átfordult, hogy ő kerüljön alulra. - Jobb így? - Megfogta Lilly mellét, mely a feje fölött csüggött.

- Jobb - felelte Lilly, rátalálva a közös ritmusra.

A festmények a vásznan forogni kezdtek körülöttük, a színek egyre rikítóbbak lettek, összefolytak. A férfi és az asszony teste összeforrott. Végül egyikük sem bírta tovább, s az univerzum színei egyeden fényes, vakító fehérségben robbantak szét.

Lilly lassan tért magához. A férfin feküdt, blúza és a szoknyája a derekára tekeredett. Liam éppúgy elbűvölte, mint a festményei.

A férfi felnyögött. - Túl öreg vagyok már ahhoz, hogy a földön szeretkezzek.

Lilly leugrott róla, s ügyletenül próbálta eltakarni magát. - Sajnálom. Túl... túl nehéz vagyok. Biztosan összenyomtalak.

- Már megint kezdted. - Liam az oldalára gördült, s lassan felállt. Lillyvel ellentétben nem sietett felöltözni. Az asszony nem nézett oda. Lesimította a szoknyáját, s észrevette, hogy a

bugyija ott hever a földön a férfi lábánál. Nem tudta összekapcsolni a melltartóját, ezért csak összehúzta a blúzá, Liam azonban elkapta a kezét és megszorította.

- Figyelj rám, Lilly Sherman. Az évek során több száz modellel dolgoztam, de még soha nem hagytam abba a festést, hogy valamelyiket elcsábítsam.

Lilly már éppen közölni akarta vele, hogy nem hisz neki, amikor eszébe jutott, hogy Liam Jennerrel áll szemben, akinek nem kenyeré a széptevés. - Ez... örület.

- Csodálatos tested van. Különleges és buja, pontosan olyan, mint amilyennek egy nő testének lennie kell. Láttad, hogy esett rád a fény? A melledre? Eszméletlen, Lilly. Nagy. Telt. Nem tudok betelni vele. A mellbimbód... - Hüvelykujjával megérintette, dörzsölni kezdte, s a szemében ugyanaz a szenvedély égett, mint mikor festette. - A záporra emlékeztet. Mézes tej záporára. - Lilly megborzongott a férfi rekedt suttogásától. - Ahogy ömlik... patakokban folyik... szikrázik... táplálja a kiszáradt földet.

Milyen furcsa, szertelen férfi.

-A tested, Lilly... hát nem érted? Ez az a test, ami életet adott az emberiségnek.

Liam szavai ellentmondtak mindennek, amit ez a világ dicsőített. A fogyókúrázásnak. Az önmegtartóztatásnak. A soványságnak a teltséggel szemben. A fiatalság és a karcsúság kultuszának.

A fukarságnak.

Az eltorzulásnak.

A félelemnek.

Lilly a pillanat tört része alatt meglátta az igazságot. Egy olyan világot látott, ami annyira félt a nők titokzatos hatalmától, hogy inkább elpusztította ennek a hatalomnak a forrását - a test természetes formáját.

A látomás túl idegen volt a számára, s eltűnt. - Mennem... kell. - Kalapált a szíve. Lehajolt és felkapta a bugyiját. - Ez... ez felelőtlenség volt.

A férfi mosolygott. - Lehet, hogy teherbe ejtettelek?

- Nem. De nem csak erről van szó.

- Mindketten szabadok vagyunk. Mindketten tudjuk, hogy a szex nagyon fontos.

- Ezt minek neveznéd? - bökött Lilly a padlóra.

- Szexedélynek.

Lilly a fejét rázva az ajtóhoz ment, de mielőtt odaért volna, valami arra készítette, hogy megálljon és visszaforduljon.

A férfi őt nézte. Kék festékfolt tapadt a combjára az ágyéka mellett. Meztelen volt és szép.

- Igazad volt - mondta Lilly. - Ötven vagyok! Liam gyengéd válasza még akkor is ott visszhangzott a fülében, mikor kilépett a házból.

- *Túl öreg vagy ahhoz, hogy ilyen gyáva légy.*

doboz ragtapaszt (mert Benny is ott lesz a táborban), a kedvenc corn fiakesét, egy nagyon hangos sípot (mert Benny is ott lesz a táborban), rajzkrétát, minden napra egy könyvet, távcsövet (mert soha nem lehet tudni, mit akarhat megnézni), egy strandlabdát, műanyagvödröt és lapátot, s egy nagy ugrálólabdát arra az esetre, ha unatkozna.

- *Daphne nyári táborba megy*

Kedre Molly teljesen kimerült a *Daphne nyári táborba megy* megírásától és attól, hogy szórakoztassa Kevint. Nem mintha a férfi kérte volna. Igazság szerint a szombat esti vacsora óta teljesen mogorvává vált és kerülte őt. Sőt, volt olyan pimasz úgy tenni, mintha Molly akarta volna felszedni őt. Meg kellett fenyegetnie, hogy sztrájkolni fog, ha Kevin ma nem kíséri el.

Fütyülnie kellett volna rá, de nem tudott. Csak úgy tudta rávenni a férfit, hogy ne adja el a kempinget, ha meggyőzi, hogy ez már nem az a hely, ahol gyerekkorában annyit unatkozott. Sajnos ez eddig nem sikerült, ami azt jelentette, hogy eljött az ideje drasztikusabb lépésekre szánnia magát. Beletörődötten feltápaszkodott.

- Odanézz, Kevin! A fák között!

- Mit csinálsz, Molly? Ül le!

Molly izgatottan ugrándozni kezdett. - Az egy poszáta?

- Hagyd abba!

Már csak egy kis ugrás kellett, s a kajak felborult.

-Áááá, a fenébe!

Beleestek a tóba.

Miközben alámerült, Molly a három nappal ezelőtti eget rengető csókjukra gondolt. Kevin azóta kerülte, azon kevés alkalmakkor pedig, amikor együtt voltak, cseppet sem mutatkozott udvariasnak. A férfi attól a pillanattól fogva, hogy Molly közölte, nem hajlandó lefeküdni vele, rá se hederített. Bárcsak...

Bárcsak mi, te lüké? Bárcsak verné a hálószoobaajtódat és könyörögne, hogy gondold meg magad és engedd be? Mintha bármi esély is volna erre.

De nem úgy látszott, mintha Kevin egy icipicit is szenvedne a vágytól, amitől Molly már három éjjen át csak forgolódott az ágyban, míg végül már sikítani szeretett volna. Még az írói vénája is kárát látta. Ma reggel Daphne azt mondta legjobb barátjának, Melissának, a Leveli Békának, hogy Benny ma különösen szexis. Molly undorodva dobta le a jegyzetfüzetét.

Kitapogatta a feje felett a felborult kajak szélét, majd aláúszott. Kidugta a fejét a hajótest alatt megrekedt levegőre.

Tudta, hogy könnyűszerrel magára vonhatná Kevin figyelmét. Csak le kellene vetköznie. De több akart lenni egy szexuális flörtnél. Azt akarta, hogy a...

Az agya kihagyott, de csak egy pillanatra. A barátja legyen, ez az. Már éppen kezdte értékelni a barátságukat, mikor a férfi goromba lett. Ha ágyba bújnának, már soha nem lehetnének barátok.

Ismét emlékeztetnie kellett magát, hogy Kevin nem volt jó szerető. Csókolni azt tudott, és igaz, félálomban volt első rövid, rosszul sikerült szexuális érintkezésük alatt, de Molly észrevette, hogy nem egy ingyenc. Kevin soha nem élvezte ki az ízelet a szájában. Nem kóstolgatta a bort, nem szánt időt arra, hogy gyönyörködjön az elé tett étel látványában. Gyorsan evett, s bár nem habzolt, az étel nem jelentett mást számára, mint a test üzemanyagát. Különben is, mennyi energiát kellett egy jóképű multimilliomos profi sportolónak abba fektetnie, hogy javítson a szexuális szakértelmén? A nők álltak sorban, hogy a kedvére tegyenek, nem fordítva.

Mollynak szembe kellett néznie az igazsággal: a szex, amit ő akart a férfival, romantikus fantáziaszex volt, de bármennyire is vágyott rá, a lelkét nem volt hajlandó eladni érte. Éjszakánként forgolódott és hánykolódott, térde rogyadozott a vágytól a legváratlanabb pillanatokban, de inkább lemondott az egyéjszakás kalandról. Igazi kapcsolatra vágyott. *Barátsággra*, emlékeztette magát.

Éppen elképzelte, hogy festene egy pár ázott nyuszifül kikandikálva egy felborult kajak alól, amikor Kevin arca felbukkant előtte. Túl sötét volt a csónak alatt, hogy látni lehessen a férfi arckifejezését, de mérges hangja tisztán érthető volt.

- Miért sejtettem, hogy itt leszel?
- Eltévedtem.
- Esküszöm, neked van a legkevesebb tájékozódási képességed azok közül, akiket ismerek.
- Kevin durván megragadta Molly karját és lehúzta a víz alá. Kiúsztak a felszínre.
- Mi a fenét képzelsz? Amikor megzsaroltál, hogy jöjjenek veled, azt mondtad, tudsz kajakozni.

Miközben Molly a vizet taposta, örült, hogy kint hagyta a cipőjét a parton, ellentétben a férfival. Persze Kevin akkor még nem tudhatta, hogy Molly mire készül.

- Tudok kajakozni. Az utolsó nyáron, amikor táboroztam, énám bízták a hatéveseket.
- Él még közülük valaki?
- Nem értem, miért vagy ilyen rosszkedvű. Szeretsz úszni.
- De nem Rolexben!
- Majd veszek neked egyet.
- A lényeg az, hogy ma nem akartam kajakozni. Ki sem látszom a munkából. De egész héten valahányszor megpróbáltam csinálni valamit, szerinted valaki be akart törni a faházba, vagy nem tudtál a főzésre koncentrálni, amíg nem ugrottál fejest a szikláról. Ma reggel azért nyaggattál, hogy játsszak az *ölebeddel*.

- Roo-nak szüksége van a mozgásra. - S Kevinnek szüksége volt egy játszótársra.

A férfi egész héten be volt sózva. Ahelyett, hogy átadta volna magát Wind Laké varázsának és felfedezte volna az örökségét, edzett, vagy a nyugtalanságát próbálta elűzni kalapáccsal és szegekkel. Molly arra számított, hogy Kevin bármelyik pillanatban bepattanhat a kocsijába és örökre elhajthat.

Már a pusztá gondolat is lehangolta. Nem tudott volna innen elmenni, még nem. Volt valami varázslatos a kempingben. A levegőben vibráltak a lehetőségek. Szinte mámorító volt.

A férfi a felborult kajak fara felé úszott. - Mit csináljunk ezzel?

- Leér a lábad?
- A tó közepén vagyunk. Hogy érne le a lábam? Molly elengedte a füle mellett a férfi zsörtölődését.
- A tanárunk egyszer megtanított egy technikát, amivel vissza lehet fordítani a felborult csónakokat.
- Hogy kell csinálni?
- Tizennégy éves voltam. Nem emlékszem.
- Akkor miért hoztad szóba?
- Hangosan gondolkodtam. Biztos vagyok benne, hogy így is sikerülni fog.

Visszafordították a csónakot, de a technikájuk eredményeként, ami főleg Kevin nyers erején alapult, a törzs megtelt vízzel és félig elmerült. Mivel nem volt semmijük, amivel kimerhették volna a vizet, arra kényszerültek, hogy így evickéljenek vissza, s mire kivonszolták a kajakot a partra, Mollynak lógott a nyelve.

- Ide figyelj, Molly! Vége a játszadozásnak és a mulatságnak. Jobb dolgom is van, mint hogy ilyesmire vesztegessen az időmet.

- Nem vesztegettük az időnket.
- Nem leszek a *pajtásod*! Megértetted? Azt akarod, hogy a kapcsolatunk kívül maradjon a

hálószobán? Rendben. Jogod van hozzá. De ne várd tőlem, hogy a barátod legyek. Mostantól fogva egyedül kell szórakoznod, tőlem pedig tartsd távol magad!

Molly nézte, ahogy a férfi elfüstölög. Lehet, hogy megérdemelte, hogy Kevin egy kicsit mérges legyen rá, de akkor is csalódást érzett.

A nyári táborban általában mindenki jól érezte magát, de Daphne szomorú volt. Mióta felborította a csónakot, Benny haragudott rá. Már nem kérte, hogy sűrőjének körbe-körbe, amíg el nem szédülnek. Észre sem vette, hogy Daphne minden körmét más színűre festette, mintha szivárványtócsába mártotta volna őket. Nem firtorgott és nem nyújtogatta a nyelvét, hogy magára vonja a figyelmét, és nem bőfögött hangosan. Cicelynek, egy berlini nyúlnak tette a szépet, aki csokinyuszt adott neki, és akinek semmi érzéke nem volt a divathoz.

Négy nap telt el, mióta felborította a kajákat. Kevin mindent megtett, hogy elkerüljék egymást, azt az egyet kivéve, ami mindent megoldott volna - nem költözött vissza a panzióba. Nem mintha sokat számított volna, hisz alig tartózkodtak egyszerre a faházban. A Lillytől való távolságtartása azonban ennél is nagyobb méreteket öltött.

Szombat volt, a panzióban teltház. A hirdetés megjelent az újságban, Kevin reggel beszélt a két legjobb jelentkezővel, miközben Molly megmutatta a vendégeknek a szobákat, és segített Troynak elszállásolni a faházakban az új bérlőket. Kora délután volt, írni akart pihenésképpen.

Kilépett a teraszra, s látta, hogy Lilly ott térdel az árnyékban a kertben, s az utolsó rózsaszín és lila neáncsvirágokat ülteti, amiket az üres földbe vett. A fűben térdelve, kertészesztyűben is ragyogóan nézett ki. Mollynak eszébe sem jutott, hogy vendég. Pár nappal ezelőtt Lilly beállított egy láda egynyári virággal. Azt mondta, szeret kertészkedni, megnyugtatja, s Mollynak el kellett ismernie, hogy azóta kevésbé tűnt feszültnek, noha Kevin továbbra is levegőnek nézte.

Lilly éppen a földet lapogatta a növény körül, mikor Molly odalépett hozzá. - Szeretném, ha nem bátorítaná Liamet, hogy minden nap itt reggelizzen.

- Kedvelem. - 5 *maga is*, gondolta Molly.
- Nem értem, miért. Öntelt, goromba, egoista.
- Szórakoztató, intelligens és nagyon szexis.
- Nem vettem észre.
- Elhiszem.

Lilly felvonta díva-szemöldökét Mollyra, de ő nem ijedt meg. Az utóbbi időben az asszony mintha elfelejtette volna az ellenségének tekinteni. Talán az, hogy látta a panzióban serénykedni, nem felelt meg az elkényeztetett, futballcsapat-örökösőről alkotott elképzelésének.

Liam Jenner minden reggel megjelent a konyhában, hogy Lillyvel reggelizzen. Civakodtak, miközben ettek, de úgy tűnt, csak azért, hogy még több időt tölthessenek együtt. Amikor nem pörlekedtek, művészetről, utazásról, az emberi természetről beszélgettek. Minden közös volt bennük, s szemmel láthatóan vonzódtak egymáshoz. Ahogy az is szemmel látható volt, hogy Lilly küzdött ellene.

Molly megtudta, hogy Lilly a férfinál járt, és Liam egy képet kezdett róla festeni, de az asszony többet nem volt hajlandó visszamenni modellt állni, bármenynyiszer is hívta a férfit. Molly kíváncsi lett volna, mi történt aznap a házban.

Csak hogy bosszantsa Lillyt, megjegyezte: - Fogadni mernék, hogy pompásan néz ki meztelenül.

- Molly!

Mikor meglátta Kevint a rét felé kocogni, visszahúzta a karmait. A férfi mihelyt befejezte a megbeszélést, pólót, szürke tornanadrágot öltött, és elment edzeni. A reggeli felszolgálása közben alig szólt hozzá. Árny kötelességének is érezte megjegyezni, hogy Kevin több időt tölt Charlotte Longgal, mint Mollyval.

Mollya rájött, hogy parázsló dühöt érez a férfival szemben. Gyűlölte, amiért idegenekkel tárgyalt, hogy átvegyék a kemping ügyeinek intézését. Milyen jogon viselkedett úgy, mintha őszinte barátság lett volna kettejük között, ha abban a pillanatban elfordult tőle, hogy Molly nem volt hajlandó lefeküdni vele? Tehetett úgy, mintha a csónakbaleset miatt haragudna rá, de mindketten tudták, hogy ez nem így van.

Lillyvel egész héten hűvös udvariassággal bánt, az asszony pedig hagyta. Most azonban ledobta az ásóját a földre. - Tudja, Molly, kezd elegem lenni a férjéből.

Már ketten voltak.

Lilly összeszorította a fogát, s amikor Kevin közelebb ért, kifakadt. - *Azonnal* beszélünk kell. Unom a viselkedésedet, és belefáradtam, hogy várjak az alkalmas pillanatra.

Kevin visszahőkölt. Megszokta, hogy Lilly nem sürgette, s láthatóan nem tudta, mitévő legyen.

- Már így is túl sokáig halogattuk. Kövess! Vagy talán inadba szállt a bátorságod?

Lilly provokálta, Kevin pedig azonnal felvette a kesztyűt. - Majd meglátjuk, ki nevet a végén.

Lilly elindult az erdő felé.

Molly legszívesebben tapsolt volna, de örült, hogy nem tette, mert Lilly visszafordult és rámordult. -*HOZZÁ* ne nyúljon a macskámhoz.

- Igenis, asszonyom.

Lilly és Kevin elviharzottak.

Lilly hallotta maga mögött a férfi lépteinek surro-gását a tűlevelekkel borított ösvényen. Legalább követte. A három évtizednyi büntudat kezdte elnyomni a dühöt, ami bátorságot adott ahhoz, hogy kikényszerítse ezt a beszélgetést. Elege volt már a büntudatból. Megbénította, nem bírta elviselni. Liam azzal kínoztta, hogy minden nap megjelent reggelizni, amihez neki cseppnyi étvágya sem volt. Molly nem illett bele abba a képbe, amit alkotott róla. Kevin úgy nézett rá, mint a halálos ellenségére. Túl sok volt neki.

A tó felé igyekezett. Egyszer csak elszakadt benne a cérna, s szembefordult a fiával, noha még nem tudta, mit fog mondani neki.

- Nem kérek bocsánatot azért, hogy elhagytalak!

- Nem vagyok meglepve.

- Gúnyolódj csak, de megkérdezted már magadtól, hol lennél ma, ha megtartalak? Mit gondolsz, milyen esélyeid lettek volna egy csótányoktól nyüzsgo lakásban egy éretlen tinédzser mellett, aki nagy álmokat kergetett, de fogalma sem volt, hogyan valósítsa meg?

- Semmilyenek - felelte Kevin keményen. - Jól tetted, hogy odaadtál.

- Gondoskodtam róla, hogy legyen két szülőd, akik attól a naptól fogva imádtak, hogy megszületél. Gondoskodtam róla, hogy szép házban nőjj fel, ahol van mit enned és van kert, ahol játszatsz.

Kevin unottan nézte a tavat. - Nem vitatkozom. Befejezted, mert renegeteg dolgom van?

- Nem érted? Nem látogathattalak meg.

- Nem érdekes.

Lilly közelebb akart menni, aztán meggondolta magát. - De igen, az. Tudom, hogy ezért gyűlölsz annyira. Nem azért, mert elhagytalak, hanem mert soha nem válaszoltam a leveleidre, amikben könyörögtél, hogy menjek el *hozzád*.

- Nem emlékszem. Hatéves voltam. Azt hiszed, hogy még izgat? — A férfi megjátszott közönyösségébe keserű él vegyült. - Nem gyűlöllek, Lilly. Nem is érdekel.

- Még megvannak azok a levelek. Mindegyik, amit írtál. Több könny áztatta, mint gondolnád.

- Összetöröd a szívem.

- Nem érted? Semmire sem vágytam jobban, de nem tehettem.

- Ez új.

Lilly végre felkeltette az érdeklődését. Kevin közelebb lépett, s megállt egy öreg göcsörtös tölgy lábánál.

- Nem hatéves voltál. Hanem hét. Az első levelet nyomtatott nagy betűkkel írtad sárgavonalas papírra. -Lilly rongyosra olvasta.

Kedves Lilly néni!

Tudom, hogy te vagy az igazi anyám, és én nagyon szeretlek. El tudnál jönni meglátogatni'? Van egy macskám. Spike-nak hívják. Ő is hétéves. Szeretettel Kevin Kérlek, ne szólj anyának erről a levélről. Sirva fakadna.

- Négy év alatt tizenhét levelet írtál.

- Tényleg nem emlékszem.

Lilly megkockáztatott pár lépést a fia felé. - Maida és én egyezséget kötöttünk.

- Miféle egyezséget?

- Nem csak úgy adtalak neki oda. Nem hiszed el, de mindent megbeszéltünk. Hosszú listát írtam. - Lilly észrevette, hogy a kezét tördeli, s leengedte a karját maga mellé. - Meg kellett ígérniük, hogy soha nem fognak megverni, nem mintha egyébként megtették volna. Megmondtam nekik, hogy nem kritizálhatják, milyen zenét hallgatsz, ha felnősz, s meg kell engedniük, hogy olyan frizurát hordj, amelyet csak akarsz. Ne felejtse el, hogy alig múltam tizenhét. - Lilly szomorúan elmosolyodott. - Arra is megpróbáltam rávenni őket, hogy vegyenek neked egy piros kabriót a tizenhatodik születésnapodra, de ebbe nagyon bölcsen nem mentek bele.

Kevin most először mosolyodott el. Alig észrevehetően, épp csak a szája sarka kunkorodott felfelé, de mosoly volt.

Lilly pislogott, elhatározta, hogy könnyek nélkül csinálja végig. - Egy valamiből azonban nem engedtem. Meg kellett esküdniük, hogy mindig támogatni fognak a céljaid elérésében, mégha azok ellenkeznek is az öveikkel.

Kevin felütötte a fejét, már nem volt közönyös az arca.

- Gyűlöltek a futballt. Félték, hogy megsérülsz. De betartották az ígéretüket, és soha nem próbáltak meg lebeszélni róla. - Lilly már nem bírt a férfi szemébe nézni. - Csak egy dolgot kellett cserébe adnom...

Hallotta, hogy Kevin közelebb lép, s amikor felnézett, látta, hogy a fiára napsugár vetődik.

- Mi volt az?

Lilly hallotta Kevin hangján, hogy már tudja a választ. - Bele kellett egyeznem, hogy soha többé nem látlak.

Nem bírt a férfira nézni, s az ajkába harapott. - Akkor még nem létezett nyilvános örökbefogadás, vagy ha igen, én nem tudtam róla. Azt mondták, a gyerek nagyon könnyen összezavarodhat, s én hittem nekik. Beleegyeztek, hogy megmondják neked, ki az igazi anyád, mielőtt elég idős leszel hozzá, hogy megértsd, s több száz fényképet küldtek az évek során, de nem látogathattalak meg. Ameddig Maida és John élt, csak egy anyád lehetett.

- Egyszer megszegtéd az ígéreted. - A férfi ajka alig mozgott. - Tizenhat éves koromban.

- Véletlen volt. - Lilly egy kiálló sziklakövhöz sétált. -Amikor futballozni kezdtem a középiskolában, rájöttem, hogy végre láthatlak anélkül, hogy meg kellene szegnem a szavam. Péntekenként elutaztam a meccseidre. Lemostam a sminkemet, a fejemre sálát tekertem és hétköznapi ruhát öltöttem, hogy senki ne ismerjen meg. Felültem a lelátóra. Volt egy kis színházi látcsövem, amit csak rád irányítottam. Azokért a pillanatokért éltem, amikor levette a sisakodat. El sem tudod képzelni, mennyire meggyűlöltem azt az ízet.

Meleg volt, de Lilly fázott, s megdörzsölte a karját. - Minden simán ment, amíg végzős nem lettél. Eljött a szezon utolsó meccse, s tudtam, hogy egy évig nem látlak. Meggyőztem magam, hogy azzal senkinek nem ártok, ha elhagytok a házatok előtt.

- Fűvet nyírtam a kertben.

Lilly bólintott. - Vénasszonyok nyara volt, verejtékben úsztál, mint most. Annyira bámultalak, hogy nem vettem észre a szomszéd kocsiját a járdaszélen.

- Meghúztad az oldalát.

- Te pedig odarohantál segíteni. Amikor felismertél, úgy néztél rám, mint egy véres rongyra.

- Nem hittem a szememnek.

- Maida soha nem vont kérdőre, ebből tudom, hogy nem mondtad meg nekik. - Lilly próbálta megfejteni a férfi arckifejezését, de az nem árult el semmit. Kevin a tornacipője orrával egy letörött ágat bökdösött.

- Egy éve, hogy meghalt. Miért vártál eddig, hogy ezt elmond?

Lilly ránézett és megrázta a fejét. - Hányszor hívtalak, hogy beszéljünk? Visszautasítottál, Kevin. Mindig.

- Meg kellett volna mondaniuk, hogy ők tiltottak el tőlem.

- Kérdezted őket erről?

Kevin vállat vont, s Lilly tudta, hogy nem.

- Azt hiszem, John elárulta volna, de Maida nem engedte neki. Beszéltünk erről telefonon. Nem szabad elfelejtened, hogy Maida idős volt, s tudta, hogy nem az a belevaló anya, akiről minden gyerek álmodik. Elbizonytalanodott. Te pedig keményfejű kölyök voltál. Tényleg azt hiszed, hogy megrántottad volna a vállad és minden ment volna tovább, ha tudod, mennyire szeretnélek látni?

- Az első busszal Los Angelesbe mentem volna - jelentette ki Kevin.

- S összetörted volna a szívét.

Lilly várt, remélte, hogy Kevin közelebb megy *hozzá*.. Arról fantáziált, hogy a fia megengedi, hogy átölelje, s az elvesztegetett évek eltűnnek. A férfi ehelyett lehajolt egy fenyő tobozáit.

- Az alagsorban volt egy tévé. Minden héten lementem, hogy megnézzem a műsorodat. Lehalkítottam, de tudták, mit csinálok. Soha nem szóltak egy szót sem. - Kevinből elpárolgott az ellenszenv, a feszültség azonban nem, s Lilly tudta, hogy a boldog egymásra találás, amiről álmodott, még várat magára.

- Most mit vársz tőlem?

Az, hogy Kevin feltette ezt a kérdést, elárulta, hogy még egyáltalán nincs felkészülve a közeledésre. Lilly nem érinthette meg, nem mondhatta el neki, mennyire szereti attól a pillanattól fogva, hogy megszületett. - Azt hiszem, ez tőled függ.

A férfi lassan bólintott, aztán eldobta a tobozt. - Most, hogy elmondtad, elmész?

Sem az arckifejezéséből, sem a hangjából nem lehetett arra következtetni, milyen választ remél, s Lilly nem kérdezte. - Elültetem a virágokat, amiket vettem. Pár nap.

Gyenge kifogás volt, de Kevin bólintott és az ösvény felé fordult. - Le kell zuhanyoznom.

Nem mondta Lillynek, hogy menjen el. Nem mondta, hogy elkésett. Az asszony pedig egyelőre beérte ennyivel.

Kevin a kedvenc helyén találta Mollyt, a teraszon a hintaágyban, térdén a jegyzetfüzetével. Túl nehéz volt Lilly egetrengető leleplezésére gondolnia, így csak állt az ajtóban és nézte Mollyt. A lány bizonyára nem hallotta meg, mert nem nézett fel. Másrészről Kevin olyan csúnyán viselkedett vele, hogy azon sem csodálkozott volna, ha levegőnek nézi, de mégis hogyan kellett volna reagálnia, amikor Molly egyfolytában hülye kalandokat eszelt ki, nem is sejtve, milyen hatással van rá a közelsége.

Azt hiszi, könnyű volt nézni, hogyan lubickol abban a lenge fekete bikiniben, amit a piros helyett kellett vennie neki? Láta egyszer is a mellét, milyen amikor fázik? Felvágott bikinialsója szinte könyörgött neki, hogy nyúljon alá és markoljon bele a pocsijába. Mollynak pedig ezek után még volt mersze haragudni rá, amiért mellőzte. Hát nem érti, hogy nem tud keresztül nézni rajta?

Kevin szeretne volna félrehajítani a jegyzetfüzetet, a vállára fektetni Mollyt, s egyenesen a hálósobába vinni. Ehelyett a fürdőbe ment, s ismételten szitkozódva, hogy nincs tusoló, teleengedte a kádat hideg vízzel. Gyorsan lemosakodott és felöltözött. Egész héten hajtotta magát, de semmit nem ért el vele. A festés és a szögelés, az edzés és a pluszmérföldek ellenére, amivel megtoldotta a futását, jobban kívánta Mollyt, mint valaha. Még a tévé sem tudta lekötni a figyelmét. Vissza kellene költöznie a panzióba, de ott van Lilly.

Eles fájdalom hasított belé. Most nem tudott Lillyre gondolni. Talán bemegy a városba és edz még egy kicsit a kis tornateremben, a fogadóban.

De nem, azon kapta magát, hogy minden igyekezete ellenére, hogy távoltartsa magát Mollytól, a terasz felé közelít. Amint kilépett, rájött, hogy ez az egyetlen hely, ahol most lenni tud, az egyetlen emberrel, aki megérti, mennyire összezavarták a történetek.

Molly felnézett, tekintete ugyanazt az aggodalmat tükrözte, mint bármikor máskor, ha valaki valamilyen problémával fordult hozzá. Kevin a neheztlenség legkisebb jelét sem fedezte fel rajta, amiért gorombán bánt vele, bár tudta, hogy Molly előbb vagy utóbb kérdőre fogja vonni.

- Minden rendben?

Kevin vállat vont. - Beszéltünk.

Molly nem volt elragadtatva a férfi kemény csávós viselkedésétől. - A szokásos visszataszító önmagadat adtad?

- Meghallgattam, ha erre célzói. Molly várt.

- Mondott pár dolgot... nem tudom... nem minden úgy volt, ahogy gondoltam.

- Hogy volt? - kérdezte Molly halkán. Elmondta. Kivéve azt, mennyire összezavarodott benne minden. Csak a tényeket. Amikor elhallgatott, Molly lassan bólintott. - Értem. Bárcsak Kevin is értette volna.

- Most, hogy megtudtad, nem igaz az, amit hittél, át kell értékelned magadban mindent.

Kevin zsebre dugta a kezét. - Akar tőlem valamit. Én nem... Hirtelen ragaszkodást kellene éreznem? Mert nem érzem.

Molly arcán átsuhant valami, ami fájdalomnak tűnt, s csak sokára tudott válaszolni.

- Nem hiszem, hogy ezt várja tőled. Talán csak hogy ismerd meg. Kézimunkázik, csodálatos művész. De még ő sem tudja magáról.

Kevin kirántotta a kezét a zsebéből és pontosan azt tette, amit múlt péntek óta el akart kerülni. - Megörülök itt. Van egy hely húsz mérföldre. Menjünk oda.

Kevin azonnal látta, hogy Molly tiltakozni akar, s nem hibáztatta. De most nem tudott egyedül maradni, ezért kitépte a jegyzetfüzetet a lány kezéből és talpra rángatta. - Tetszeni fog.

Egy órával később az Au Sable folyó felett szárnyalltak egy kis vitorlázó repülőgépen.

jön az igazi.

- „Titkos szerelmi életem" a *Chiknek*

Szép, hogy Kevin végre úgy döntött, veled is tölt egy kis időt. Talán a házassági tanácsadásba is beleegyezne. - Amy tálcára rakta a süteményeket, s szokásos szánalmas pillantását vetette Mollyra.

- Nincs szükségünk házassági tanácsadóra - csattant fel Kevin, mikor belépett az ajtón Lekivel a sarkában. Most értek vissza a vitorlázórepülésből, a férfi haját szétfújta a szél. - A süteményekre viszont annál inkább. Öt óra, és a vendégek várnak a teára.

Amy vonakodva az ajtóhoz somfordált. - Ha mindketten...

- A süteményeket! - ordította Kevin.

Amy Mollyra vetett pillantása elárulta, hogy ő mindent megtett, de Molly reménytelenül szexmentes életre van ítélve. Aztán eltűnt.

- Igazad van - mondta Kevin. - Ez a kölyök *tényleg* idegesítő. Ki kellett volna szívnom a nyakadat.

Ezt a témát Molly semmi esetre sem szerette volna firtatni, s minden figyelmét a sütemények elrendezésére összpontosította. Nem volt rá ideje, hogy átöltözzön vagy megigazítsa saját szélborzolta haját, de kényszerítette magát, hogy ne izegjen-mozogjon, mikor a férfi közelebb lépett hozzá.

-Ha aggódnál miattam, Daph... a fülem már kezd rendbejönni azután, hogy belekiabáltál.

- Egyenesen a fák felé mentünk. És nem kiabáltam. -Molly felkapta a tálcát és a férfi kezébe nyomta. - Sikí-tottam.

-Ahogy a torkodon kifért. Egyébként a fák még nagyon messze voltak.

- Azt hiszem, a hölgyvendégeink már türelmetlenül várnak.

Kevin grimaszolt és eltűnt Lekivel.

Molly mosolygott. Nem kellett volna meglepődnie rajta, hogy a férfi kiváló pilóta, de jobban szerette volna, ha Kevin ezt az *előtt* közli, hogy felszállnak. Bár együtt töltötték a délutánt, a dolgok nem javultak köztük. A férfi egy szót sem szólt a reggeli megbeszélésekről, Molly pedig nem merte felhozni. Kevin különösen ingerlékeny volt. Amikor Molly egyszer véletlenül beleütközött, úgy ugrott földre, mintha megégette volna magát. Ha nem akart vele lenni, miért hívta magával?

Molly tudta a választ. Kevin nem akart egyedül maradni a Lillyvel való beszélgetés után.

Kevin gyötrelmeinek okozója épp most lépett be a konyhába a hátsó ajtón. Lilly arca teljes bizonytalanságot tükrözött, s Mollynak megesett rajta a szíve. Eszébe jutott, mit mondott a férfi a faházban. *Hirtelen ragaszkodást kellene éreznem? Mert nem érzem!* Ez figyelmeztetés volt, hogy Kevin nem szíveli a szoros kapcsolatokat. Molly kezdett rájönni, milyen nagy mestere a férfi a távolságtartásnak. A furcsa az egészben az volt, hogy Kevin érzelmileg sokkal inkább remete volt, mint Liam Jenner a maga magánéleti megrögzöttségével.

Lilly hol kivette, hol visszadugta a kezét a zsebébe. Megköszörölülte a torkát. - Mondott valamit Kevin a beszélgetésünkről?

- Igen.

- Nem arattam nagy sikert.

- De kudarcot sem vallott.

Az asszony előtt felcsillant a remény. - Bárcsak így lenne.

- A futball sokkal egyszerűbb, mint az emberi kapcsolatok.

Lilly bólintott, aztán a gyűrűivel kezdett játszani. - Tartozom magának egy bocsánatkéréssel.

- Igen.

- Igazágtalan voltam. Tudom.

- De még mennyire.

- Aggódtam Kevin miatt.

- S amiatt, mekkora kárt okozhat törékeny lelkében egy férfifaló örökös nő.

- Sajnálom, hogy rosszul ítélt meg, Molly. Tudom, hogy törődik Kevinnel, és biztos vagyok benne, hogy szándékosan soha nem okozna neki fájdalmat.

Molly gyanította, hogy Lilly véleménye megváltozna, ha ismerné a házasságkötésük körülményeit. Csak azért nem mondta el neki az igazságot, mert megígérte Kevinnek. - Ha még nem jött volna rá, a maga oldalán állok. Szerintem Kevinnek szüksége van magára.

- El sem tudja képzelni, milyen sokat jelent ez nekem. - Lilly az ajtó felé sandított. - Bemegyek teázni.

- Biztos benne? A vendégek meg fogják rohamozni.

- Elbánok velük. - Az asszony kihúzta magát. - Már eleget bujdosztam. A férjének így vagy úgy, de foglalkoznia kell velem.

- Jó magának.

Mire Molly újabb kancsó teát vitt a nappaliba, Lilly már a köréje gyűlt vendégekkel csevegett kegyesen. Szeretetteljes pillantásokat vetett a fia felé, de Kevin nem viszonzta. Mintha azt hitte volna, hogy a ragaszkodás legkisebb jelére csapdába esne.

Molly gyerekkorában megtanulta, hogy óvakodjon az olyan emberektől, akik nem mutatták ki az érzelmeiket, s a férfi megfontoltsága lehangolta. Ha volna egy kis esze, bérelne egy kocsit, és még ma este visszamenne Chicagóba.

Később Kevin visszament a konyhába, s a péksüteményekre mutatott, amit Molly másnap reggelre sütött. - Nem kellene ennyit dolgoznod. Már mondtam, hogy tudok hozni reggelit a pékségből.

- Tudom. Szívesen csinálom.

Kevin pillantása Molly csupasz vállára esett. Olyan sokáig rajtafelejtette a szemét, hogy a lány úgy érezte, mintha az ujjaival simogatná a bőrét.

- Úgy tűnik, mindent szívesen csinálsz. Mi történt a nyári táborokhoz fűződő rossz emlékeiddel?

- Mindig is ilyennek szerettem volna egy nyári tábor.

- Unalmasnak, tele öregekkel? Furcsa ízlésed van.

Molly nem akart vitába szállni. Inkább feltette a kérdést, amit egész délután halogatott. - Nem mondtad, milyenek voltak a hirdetésre jelentkezők.

Kevin összehúzta a szemöldökét. - Nem annyira jók, mint gondoltam. Az első fickó valamikor jó szakács lehetett, de most ittasan jelent meg a megbeszélésre. A nő pedig olyan kevés órát tudott volna dolgozni, hogy nem volt értelme felvenni.

Molly szívéről nagy kő esett le, de aztán ismét ránehezedett, mikor a férfi folytatta.

- Holnap délután jön még valaki, aki a telefonban jónak tűnt. A vasárnapi megbeszélés ellen sem volt kifogása. Hétfőn betaníthatnánk, s legkésőbb szerda délután visszautazhatnánk.

- Hurrá! - lelkesedett Molly mogorván.

- Ne mondd, hogy hiányozni fog a fél hatos kelés.

A folyosóról behallatszott Amy kuncogása. - Troy, ne!

Az ifjú házaspár minden délután hazarohantak, hogy Molly szerint rögtön ágyba bújjanak és nagy dírral-durrall szeretkezzenek, mielőtt visszatérnek a panzióba az esti műsakra.

- Mázlisták vagyunk - mormolta Molly. - Most mind a ketten kioktathatnak a tökéletes szexuális életéről.

- A fenét! - Kevin figyelmeztetés nélkül a hűtőszekrénynek nyomta, s rávetette magát a

szájára.

Molly pontosan tudta, a férfi mit csinál. S bár ez sokkal jobb ötlet volt, mint az ő véraláfutása, sokkal veszélyesebb is.

Kevin szabad kezével megfogta a térdhajlatát és felhúzta a lábát. Molly átkulcsolta a csípőjét. Kevin másik kezével a blúza alá nyúlt és tenyerébe vette a mellét. Mintha joga lett volna hozzá..

Az egész csak színjáték. Molly ezzel nyugtatta magát, miközben szétnyitotta az ajkát, hagyta, hogy a férfi nyelve a szájába hatoljon, és azt kívánta, soha ne érjen véget a csók.

A konyhaajtó kivágódott, jelezve, hogy társaságot kaptak. Pontosán erre vártak. Kevin alig pár centire húzódtott el, még annyira se, hogy Molly ajka kihűljön. Nem vette le róla a szemét, ahogy a kezét sem a melléről.

- Tűnes.

Amynek elakadt a lélegzete. Az ajtó becsapódott. Gyorsan távolodó léptek zaja hallatszott.

-Azt... azt hiszem, megmutattuk nekik - lihegte Molly a férfi szájába.

- Én is azt hiszem - felelte Kevin. Aztán ismét csókolni kezdte mindenütt.

-Molly! Ó... elnézést...

Ajtócsapódás megint. Távolodó léptek, ezúttal Lillyé.

Kevin morgolódott. - Tűnjünk el innét.

Hangja ugyanolyan határozott volt, mint mikor a tévében azt nyilatkozta, hogy le fogják győzni a Green Bayt. Elengedte Molly lábát. A mellét nem szívesen.

- Úgy gondolom, nem...

- Ne gondolkodj, Molly. A férjed vagyok, a fenébe is, s itt az ideje, hogy úgy viselkedj, mint egy feleség.

- Mint egy... Hogy érted...

Kevin azonban alapvetően a tettek embere volt, s már eleget beszélt. Bilincsbe szorítva Molly csuklóját a hátsó ajtóhoz vonszolta.

Molly nem akarta elhinni. Kevin megszökteti, hogy... *megerőszakolja!*

Ó, jézusom... Ne hagyd magad! Mondj ellent!

Tudta, mit kell tenni ilyen helyzetben. Sikoltozni teletüdőből, a földre vetnie magát és rugdosni a támadóját, ahol csak éri. Ennek a módszernek nem csak a meglepetés volt az előnye, hanem a lábában rejlő erő is. Egy nő karja nem vehette fel versenyt egy férfiéval erő tekintetében, de ha a támadó állt, s a nő a földre vetette magát, kemény, gyors ütések zápora a lágy testrészekre... határozottan hatásos volt.

Sikítás. Földre. Rúgás.

- Ne - suttogta.

Kevin nem hallotta. Áthurcolta a kerten.

- Ööö... Kevin...

- Csend, vagy esküszöm itt helyben a magamévá teszek.

Igen, meg akarja erőszakolni.

Hála istennek.

Molly belefáradt a gondolkodásba, elege volt, hogy az ellen küzdjön, amire vágyott. Tudta, hogy rossz fényt vett rá, hogy hagyja kicsúszni a kezéből a döntést. Még aljasabb volt úgy tekinteni Kevinre, mint szexuális ragadozóra. De huszonhét évesen még mindig nem az a nő volt, aki szeretett volna lenni. Harminc éves korára majd biztosan kezelésbe veszi a saját szexuális életét. De most hadd csinálja Kevin.

Emlékeztette magát a férfi hiányosságaira, mint szerető, és megfogadta, hogy egy zokszót sem ejt ki a száján sem közben, sem utána. Kevin nem volt önző. De honnan tudott volna az előjáték létezéséről, amikor a nők kiszolgálták? Végre megszabadul azoktól a tüzes éjjeli fantáziálásoktól, amik nem hagyták aludni.

- Befelé. - Kevin kívágta a faház ajtaját.

Mollynak nem volt választási lehetősége. A férfi nagyobb volt, erősebb, hajlamos arra, hogy bármikor agresszívvé váljon.

Csalódott, amikor Kevin elengedte, de tetszett neki, ahogy csípőre tette a kezét. Határozottan fenyegető volt. - Ugye nem fogsz emiatt majd balhézni?

Molly nagy döntés előtt állt. Mert ha igent mond, a férfi meghátrál. Ha nemet, megengedi, hogy Kevin azt csinálja, ami ellen neki tiltakoznia kellene.

- Mert már elegendem van ebből! Nem vagyunk gyerekek. Két egészséges felnőtt vagyunk, akik kívánják egymást.

Miért nem fogja be a száját és vonszolja a hálószobába? Ha nem is a hajánál, legalább a karjánál fogva.

- Összeszedem az összes fogamzásgátlót, amire szükségünk lesz...

Bárcsak azt mondta volna, hogy kézbe veszi a puskáját és ráfogja, ha Molly nem fekszik le és nem hagyja, hogy a/t csináljon vele, amit akar. Persze Molly nem csak feküdni akart.

- Most pedig azt ajánlom, vidd a kis popódat a hálószobába!

A szavak tökéletesek voltak, s Mollynak tetszett, ahogy a férfi ujjával az ajtóra bökött, de a tekintete egyre kevesebb dühöt és egyre több óvatosságot tükrözött. Bármelyik pillanatban meghátrálni látszott.

Molly a hálószobába spurizott. Nem kell túl nagy jelentőséget tulajdonítani ennek, nem kell túlságosan felfűjni a dolgot. Gyönyörű rabszolgalány, akit arra kényszerítenek, hogy odaadja magát könyörtelen (de vonzó) urának. Rabszolgalány, akinek le kell vetköznie, ha nem akarja, hogy megverjék.

Molly levetette a felsőjét, s ott állt a férfi előtt melltartóban és rövidnadrágban, ami nem is rövidnadrág volt, hanem háremfátyol. Háremfátyol, amit a gazdája le fog tépni róla, ha nem veszi le.

Molly lehajolt és lerúgta a szandálját. Aztán letolta a rövidnadrágját - a háremfátylát - és félredobta. Amikor felnézett, látta, hogy a rabszolgatartó ott áll a hálószobaajtóban kissé zavaros arckifejezéssel, mintiia nem akarná elhinni, hogy ilyen könnyen ment. *Ha! Könnyű neki.* Nem neki kell szembenéznie a halállal.

Mollyn csak melltartó és bugyi volt. Felemelte az állat és kihívóan a férfira nézett. Birtokolhatják a testét, de a lelkét soha!

A férfi visszanyerte önbizalmát, s felé közeledett. Persze, hogy magabiztos volt. Molly is magabiztos lett volna, ha az ő őrsege áll az ajtó túloldalán készen arra, hogy a halálba hurcoljanak egy rabszolgalányt, ha nem engedelmeskedik.

A férfi megállt előtte, s zöld szemével végigmérte. Ha Molly nem veszi le a blúzá, leszakította volna róla a törével... nem, *a fogával!*

A zsarnoki szemek égették a bőrét. Mi van, ha nem tudja kielégíteni? Egy ilyen kegyetlen rabszolgatartó biztosan nem szimpla engedmességet kíván az alattvalójától, hanem együttműködést! S ha nem, halálra kínoztatja a legjobb barátnőjét, Melissát, a törékeny rabszolgalányt. Bármennyire is ellenkezik a büszkeségével, teljesítenie kell ura kívánságát!

Hogy megmentse Melissát.

Két keze közé fogta a férfi arcát, hogy megszelídítse benne a barbárt. Előrehajolt, s ártatlan ajkát ura kegyetlen szájához szorította.

Sóhajtott, s nyelve hegyével ingerelte a férfit. Mikor az kinyitotta a száját, behatolt. Mi más tehetett volna, amikor szegény Melissa élete volt a tét?

A férfi Molly meztelen hátát simogatta, s egyre feljebb araszolt a melltartó csatjáig. Kikapcsolta.

Megfogta a vállát és átvette a kezdeményezést. Lehúzta a melltartóját és félredobta.

Otthagyt a száját és borostájával végigszántott az arcán. - Molly...

A lány nem akart Molly lenni. Ha Molly, össze kellene szednie a ruháját és azonnal felöltöznie, mert Molly nem önpusztító.

O csak egy rabszolgalány volt, s alázatosan lehajtotta a fejét, mikor Kevin hátrahúzódott, hogy ragadozó zöld szemét végigjártassa meztelen mellén. Megborzongott és várt. A férfi levetette a pólóját - selyemköntösét. Molly behunyta a szemét, amikor Kevin magához húzta, s hódító mellkasához préselte az ő csupasz, védtelen keblét.

Remegés futott végig érzékeny bőrén, a férfi csókolni kezdte a nyakát, majd lejjebb a mellét, ami már nem a Mollyé volt. Hanem Keviné. Minden porcikája. A térde elgyengült és megrogyott. Annyira kívánta a férfit, de kétségbeesetten ragaszkodott a fantáziájához.

Rabszolgatartó... rabszolga... Nem szabad felmérgecsélnie az urát. Hadd - ó, igen - csókolja a köldökét, a hasát, a csipőjét, miközben hüvelykujja a bugyiján matat.

Koncentrálj! Képzeld el azt a könyörtelen ajkat! Az éles szempárt! A rémisztő büntetést, amit a rabszolgalány kapna, ha nem tárnád szét a lábad, hogy urad közényúlhasson. A te könyörtelen urad... A rabszolgatartód...

- Nyuszi bugyi van rajtad.

A legkreatívabb elme is kizökkent volna egy ilyen rekedt kuncogásra. Molly a férfit bámult, s egyre kényelmetlenebbül kezdte érezni magát attól, hogy egyikük még mindig nadrágban volt, a másik pedig már csak egy nyuszi kék bugyiban.

- S akkor mi van?

Kevin felegyenesedett, s végighúzta a kezét a fehérnemű elején, Molly pedig megborzongott. - Csak furcsa.

- Phoebától kaptam ajándékba. Meglepetés volt.

- Szó se róla, meglepődtem. Csak ez az egy van? - kérdezte Kevin, miközben tovább simogatta a nyuszi.

Molly levegő után kapkodott. - Van... még egy pár.

- Borzós is?

Igen. Aranyos kis pofájú Benny. - Nem tudnál elhallgatni... és visszatérni... a hódításhoz?

- Hódításhoz? - A férfi becsúszta egyik hosszú ujját a pánt alá.

- Nem érdekes. - Molly sóhajtozott. Széttárta a lábát és hagyta, hogy a férfi bebarangolja.

A következő pillanatban már csak arra eszmélt, hogy lekerült róla a fehérnemű, Kevinről a ruha, s ott fekszenek meztelenül az ágyon, túl türelmetlenül ahhoz, hogy lehúzzák a takarót.

A játék hamarosan komolyra fordult. A férfi megfogta a vállát és maga fölé húzta. Molly tekergőzött, s megcsókolta, hogy lassítson az ütemen.

-Olyan édes vagy... - mormolta Kevin. Megfogta Molly térdhajlatát és széttárta maga felett. Molly felkészült a behatolásra, s az ajkába harapott, nehogy rákiáltson a férfit, *ne siess, az isten szerelmére!*

De megfogadta, hogy nem fog panaszkodni, ezért inkább Kevin vállába mélyesztette a fogát.

A férfi mély, rekedt hangot hallatott vagy a fájdalomtól vagy a gyönyörtől, a következő pillanatban a hátára fordította Mollyt, s fölé heveredett.

- Szóval a nyulacska vad játékot akar?

Kétszáz kiló izommal? Dehogyan!

Molly már éppen el akarta mondani, hogy ez csak figyelemelterés volt, nehogy túl hamar elsüljön a ravasz a férfinál, de Kevin gúzsba fogta a csuklóját és rávetette magát a mellére.

Ahhh... Ez kínzás volt. Gyötrelem. Rosszabb. Hogy lehetett ilyen jó egy száj? Molly nem akarta, hogy véget érjen.

Kevin a mellbimbóját nyalta, majd átment a másik mellére, s ott is elidőzött.

Molly megvonaglott, de a férfi nem engedte el a csuklóját, amit egy kézzel tartott. Inkább a másikkal is rohamra indult.

Egyre lejjebb siklott a lány testén, át a fürtök között. Ez azonban túl élvezetesnek bizonyult, mert máris továbbcsúszott Molly belsőcombjára.

Molly szétnyitotta a lábát. Kígyózott, próbálta elterelni a kínzó ujjakat a combjáról testének arra részére, ami úgy lüktetett a vágtyól, hogy azt hitte belehal. Kevin nem értette a célzást.

Túlságosan elmerült a kínzásban, a mellével való játékban. Molly hallotta, hogy vannak nők, akik már ettől eljutnak a csúcsra, de nem hitte.

Tévedett.

Váratlanul megremegett, s felrepült az égbe. Nem emlékezett rá, hogy kiáltott volna, de ott visszhangzóit a fülében, s innen tudta, hogy megtette.

Kevin lassított. Molly zihált, s próbált rájönni, mi történt vele.

A férfi megsimogatta a vállát. Megcsókolta a fülét. Leheletével cirógatta a haját. - Nem voltál kicsit túl korai?

Molly megalázottnak érezte magát. De olyan jó volt. S olyan váratlan. - Véletlen - sikerült kinyögnie. - Most te jössz.

-Ó, én nem sietek... - Kevin kezébe vette Molly egyik haj tincsét és az orrához emelte. - Nem úgy, mint egyesek.

Verejtéktől gyöngyöző bőre azonban, és az, ahogy Molly combjának feszült, elárulta, hogy sokkal jobban siet, mint azt hajlandó volt bevallani. Nagyon sietett. Furcsa... Molly nem ilyenre emlékezett. Arra igen, hogy fájt. S most, hogy ez eszébe jutott, egy pillanatra felmerült benne, hogy túl kicsi a férfihoz.

Itt volt az alkalom, hogy kiderüljön.

Ráült.

Kevin visszadöntötte az ágyra. - Miért nem engeded el magad egy kicsit?

Elengedni? - Én nem...

A férfi megfogta a vállát, a hónaljába fúrta a hüvelykujját és ismét csókolni kezdte. Csak éppen ezúttal nem állt meg.

Kezével széttára a lány combjait. Haja Molly combját cirógatta, mikor birtokba vette a szájával.

Molly nem kapott levegőt. Megfogta a férfi fejét. Csípője megremegett, mikor ismét elérte a beteljesülést.

Kevin most nem bécézte, amikor lecsillapodott. Fogta az óvszert, amiről Molly megfeledkezett, a lány fölé térdelt és lenézett rá zöld szemével. A férfi bőre égett Molly keze alatt, s megremegett az érintésétől. Már nagyon nehezen türtőztette magát, de még várt.

Molly kinyílt.

Kevin lassan hatolt belé, csókolta, nyugtatta. Molly hálás volt az óvatosságaért, s a teste fokozatosan magába fogadta a férfit.

Kevin még mindig fékezte magát. Lassan kezdett mozogni.

Kellemes volt, de nem elég, s Molly rájött, már nem akarja, hogy a férfi továbbra is visszafogja magát. Azt akarta, hogy engedje szabadjárá a vágyait és vaduljon meg. Azt akarta, hogy élvezze a testét, használja. Átkul-csolta a lábával, s sürgette.

Kevin elvesztette az önuralmát. Elmerült benne. Molly felnyögött, s elébement a lökéseknek. Mintha az érzékek tüzeiben égett volna.

A férfi túl nagy volt *hozzá*., túl erős, túl vad... abszolút tökéletes.

Együtt repültek egy szikrázó kristályürességbe.

Kevin még soha nem szeretkezett nyuszi bugyit viselő nővel. De a Mollyval való együttlét sok másban is meglepetést okozott. Lelkesedésben, odaadásban... De miért csodálkozott? Átölelte a lány csípőjét, s arra gondolt, milyen jó volt, bár Molly először furcsán viselkedett, mintha próbálta volna magát meggyőzni róla, hogy félnie kell tőle. Eszébe jutott, ahogy ott állt előtte melltartóban és bugyiban, kihúzza magát, felvetett fejjel. Ha amerikai zászló lengett volna mögötte, olyan lett volna, mint egy szexis haditengerészeti toborzó plakát. A nyuszi bugyi ellenére azonban Molly minden ízében nő volt, Kevin pedig nagy bajba került. Egyetlen délután alatt minden ellenállása megtört.

Molly mocorgott. - Kitettél magadért. Mint szerető, úgy értem.

- Tudtam, hogy most jön a romantika. Hozzak zsebkendőt?

- Csak azt akarom mondani, hogy... a múltkori után...

- Ne is említsd.

- Nincs más összehasonlítási alapom.

-Az isten szerelmére...

- Tudom, hogy nem tisztességes. Aludtál. Nem kívántál. Nem felejtettem el.

Kevin magához húzta. - Talán ideje lenne.

Molly felkapta a fejét, s milliónyi érzelem cikázott át az arcán, melyek közül a legfőbb a remény volt. - Hogy érted ezt?

- Úgy értem, megtörtént. Felejtsük el. Meg van bocsájtva.

Molly szemébe könnyek szöktek. - Komolyan beszélsz?

- Komolyan beszélek.

- Ó, Kevin... én...

A férfi érezte, hogy szónoklat következik, s most nem volt kedve meghallgatni, ezért elhallgattatta a csókjaival.

Igen!

„A férfiakat csak egy dolog érdekli?”

- feljegyzés a *Chiknek*

Molly a kilátóerkélyen ült, a faházakat bámulta és ahelyett, hogy a délutáni teára készült volna, amire mindenkit meghívott, a tegnapi estéről álmodozott.

Kevin jelent meg a teraszon. Molly automatikusan intett neki, aztán azt kívánta, bárcsak ne tette volna, mert így úgy tűnt, mintha vágyakozott volna utána. Bárcsak ő is olyan magasztosán titokzatos nő tudott volna lenni, mint akik egy szemrebbenéssel vagy egy parázsló tekintettel képesek voltak irányításuk alá vonni a férfit. De neki sem a szemrebbenés, sem a parázsló tekintet nem volt az erőssége, Kevin pedig különben sem az a fajta férfi volt, akit irányítani lehetett.

Mollynak már attól melege lett, hogy meglátta a férfit. Most már pontosan tudta, milyen Kevin testének minden részlete a fekete ingpóló és a kekinadrág alatt.

Megborzongott. Nem kételkedett benne, hogy a férfi élvezte vele tegnap este a szexet, de tudta, hogy nem ugyanazt jelenti mindkettőjüknek. Kevin gyengéd, vad, érzéki és sokkal szenvedélyesebb volt, mint azt Molly remélte. Még soha nem zúgott bele senkibe ilyen veszélyesen, ilyen lehetetlenül, ilyen reménytelenül, s a múlt éjszaka csak rontott a helyzeten.

Kevin hirtelen megállt. Molly azonnal tudta, mi vonta magára a figyelmét. Egy kilencéves fiúcska állt a réten kezében focilabdával. Codynak hívták. A szülei mutatták be tegnap, amikor beköltöztek a Zöld Legelőbe.

Kevin bizonyára nem tudta, hogy végre fiatal vendégeik is vannak. Mivel délután siklórepülőztek, aztán bezárkóztak a faházba, nem láthatta, hogy több gyerek is érkezett a kempingbe, hat, kilenc és tizenegy évesek, Molly pedig elfelejtette megemlíteni neki.

Elindult a fiú felé, Roo követte. Egyre jobban szaporázta a lépteit, míg oda nem ért s meg nem állt Cody előtt. Molly túl messze volt ahhoz, hogy hallja, mit mond neki, de valószínűleg bemutatkozott, mert Cody hirtelen megdermedt, ahogy a kissrácok szoktak egy híres sportoló jelenlétében.

Kevin megnyugtatóképpen megsimogatta a fiú fejét, aztán lassan elvette tőle a labdát. Párszor ide-oda dobálta a kezében, aztán Codyhoz fordult és a rét közepére mutatott. A kisfiú egy pillanatra csak bámult rá, mintha nem akart volna hinni a fülének. Aztán nekiiramodott, és rohant, hogy elkapja az első passzt a nagy Kevin Tuckertól.

Molly elmosolyodott. Beletelt néhány évtizedbe, de Kevinnek végre akadt egy játszótársa a Wind Laké Kempingben.

S ekkor Molly rájött.

Egyáltalán nem arról volt szó, hogy odavan Kevinért. Szerelmes belé!

Megijedt.

Szerelmes Kevin Tuckerbe! Csak ezt ne! Nem tanult semmit? Mi lesz az álmaival és a vágyaival? Mi lesz a nagy szerelemmel?

Szerette volna a kezébe temetni az arcát és sírni. Szerelmet akart, de a férfi nem akart mást, csak szexet.

Észre sem vette, mikor fejezte be Kevin a játékot és ment oda hozzá. - Nem tudom elhinni, hogy ez ugyanaz a hely - mondta.

- Nem is - szedte össze magát Molly. - A dolgok változnak. - Megköszörülte a torkát és próbált úrrá lenni a keserűségén. - Holnap kezd az új munkaerő, akit felvettél?

- Csak ha kirúgom Amyt.

- Tessék? Ezt nem teheted. Megcsinál mindent. Azonkívül ez a kis boszorkány bámulatosan bánik a vendégekkel. Komolyan beszélek, Kevin. Meg kell neki mondanod, hogy fedje el a véraláfutásait, de ki nem rúghatod.

A férfi nem válaszolt.

Molly egyre jobban megrémült. - Kevin...

- Csigavér. Dehogy rúgom ki Amyt. Ezért viharzott el úgy a vén szatyor.

- Hála istennek. Mi baja volt Amyvel?

- A lánya és Árný egy osztályba jártak, és soha nem jöttek ki. Ha a lánya olyan,

mint az anyja, én Amy pártján állok.

- Jól tetted.

- Igen, de ez egy kis város, s nincs több jelentkező. A főiskolások elmentek Mackinac Islandre dolgozni, egy idősebb pedig, akire nekem lenne szükségem, nem fog eljönni szezonális munkára.

- Akkor ez a megoldás. Ne add el a kempinget, és vegyél fel éves állásra embereket.

- Ez nem fog menni, de van egy másik ötletem. - Kevin lenézett Mollyra, szeme csábító táncot járt, ajka mosolyra húzódott. - Említettem már, milyen szép vagy meztelenül?

Molly megborzongott. - Milyen ötlet?

A férfi lehalkította a hangját. - Ma is állatos bugyit vettél fel?

- Nem emlékszem.

- Akkor nekem kell megnéznem

-Nem!

- Nem? Ki akadályoz meg?

- Itt áll előtted, nagyfiú. - Molly leugrott a lépcsőn, s átrohant a réten. De ahelyett, hogy a panzió felé vette volna az irányt, ahol a vendégek között biztonságban lett volna, az erdőbe menekült, ahol veszély leselkedett rá.

Roo-nak tetszett az új játék, s csaholva követte a gazdáját. Mollynak eszébe jutott, mi van, ha Kevin nem megy utána, de nem kellett aggódnia. A férfi utolérte az ösvényen és bevonszolta a fák közé.

- Hagyd abba! Engedj el! - csapkodta Molly a karját.

- Megígérted, hogy kiviszed az asztalokat a kilátóra.

- Semmit nem viszek sehová, amíg meg nem néztem, mi van a bugyidon.

- Daphne, oké?

- Higgyem el, hogy ugyanaz a bugyi van rajtad, mint tegnap?

- Több is van belőle.

- Szerintem hazudsz. A saját szemmel akarom látni.

- Miközben Roo ugatva körözött körülöttük, Kevin Molly rövidnadrágja felé nyúlt. - Csend legyen, Godzilla! Itt komoly dolgokról van szó.

Roo kötelességtudóan elhallgatott.

Molly ellökte a férfi csuklóját. - Tűnés.

- Múlt éjjel nem ezt mondtad.

- Meglátnak.

- Majd azt mondom, hogy megcsípett egy darázs és ki kellett szívnom a fullánkját.

Molly a rövidnadrágja után kapott, ami már a térdénél járt. - Ne!

Kevin a bugyiját nézte. - Borz. Hazudtál.

- Nem figyeltem, amikor öltöztem.

- Maradj veszteg. Megtaláltam a fullánkot. Molly felsóhajtott.

- Igen... Itt van.

Fél órával később, ahogy kijöttek az erdőből, egy nagyon ismerős Suburbant pillantottak meg a rét felé kanyarodni. Mikor megállt a panzió előtt, Kevin azt mondta magának, csak a véletlen műve, de aztán Roo ugatni és rohanni kezdett.

Molly felsikkantott és futásnak eredt. A kocsijátó kinyílt, s egy Roo-féle uszkár ugrott ki. Aztán jöttek a gyerekek. Mintha tizen lettek volna, pedig csak négyen voltak, mindannyian Calebów-k, akik megrohanták nem-túl-elhidegült feleségét.

Félelem áradt szét a férfi bensejében. Egy dolgot tudott: ahol Calebów kölykök voltak, ott Calebów szülőknek is lenniük kellett.

Lelassította a lépteit, mikor a Chicago Stars buja szőke tulajdonosa kicsúszott a kormány

mögül, a kocsi anyósüléséről pedig kiszállt legendás férje. Az, hogy Phoebe vezetett, cseppet sem lepte meg. Ebben a családban felváltva viselték a nadrágot a körülményektől függően. Ahogy Kevin a kocsi felé közeledett, az a nyugtalanító sejtése támadt, hogy egyiküknek sem fognak tetszeni a Wind Lake-en uralkodó körülmények.

Mik is? Majdnem két hete, hogy meg van örülve. Az edzőtábor egy hónap múlva kezdődik, de vagy nevetgélt Mollyval, vagy bosszankodott miatta, vagy tudomást sem vett róla, vagy elcsábította. Napok óta nem nézett oktatófilmet, s nem edzett eleget. Csak arra tudott gondolni, mennyire szeret Mollyval lenni - ezzel a pimasz, bosszantó gyerek-nővel, aki nem volt szép, nem volt csendes, viszont tüske a körme alatt. S nagyon szórakoztató.

Miért pont Phoebe húga? Miért nem találkozhatott vele egy bárban? Kevin megpróbálta elképzelni Mollyt csillogó szemfestékekkel, celofánruhában, de csak bugyiban és az ő pólójában látta maga előtt, ahogy aznap reggel.

Molly nyilvánvalóan megfeledkezve róla, hogy gyűrött a ruhája és túlevelek ragadtak a hajába, az unokahúgait és unokaöccseit ölelgette. Kevin sem nézett ki jobban, s csak a vak nem látta, mivel töltötték az időt.

Phoebe és Dán Calebow-t pedig sasszemmel áldotta meg a sors. Mindketten felé fordultak.

Kevin zsebre dugta a kezét és higgadtságot színlelt. -Hello! Micsoda kellemes meglepetés!

- Mi is úgy gondoljuk. - Phoebe udvarias válasza szöges ellentétben állt azzal a melegséggel, amivel korábban üdvözölni szokta, Dán arckifejezése pedig fürkésző volt. Kevin leplezte zavarát, s emlékeztette magát, hogy ő sérthetetlen és a liga legjobb összekötője.

Amíg azonban Calebowk ültek a kormányrúdnál, a Chicago Starsnál senki nem volt sérthetetlen, s ebben a pillanatban átfutott az agyán, mennyire pórul járhat, ha nem vigyáz. Ha Calebow-ék úgy döntenek, hogy távol akarják tartani tőle Mollyt, hamarosan behívadják, hogy közöljék vele, lecserélik. Rengeteg felkapaszkodó csapat örülne egy profi összekötőnek, s mire Kevin egyet gondolna, a liga alsóbb osztályában találná magát.

Molly megölelte a körülötte csacsogó gyerekeket. - Meglepődtél, Molly?

- Roo! Itt van Kanga!

- ... anya azt mondta, úszhatunk a tóban...

- ... leesett a majomrácsról és monoklija lett!

- ... a fiú minden nap hívja, pedig...

- ... apa azt mondta túl fiatal vagyok, de...

Molly egyik gyerekről a másikra nézett, arca hol együttérzést, hol kíváncsiságot, hol örömet sugárzott. Igazi család voltak.

Az éles fájdalom meglepte Kevint. Molly és ő semmi esetre sem tartoztak egy családhoz, így szó sem lehetett arról, hogy bármiből is kirekesztették volna. Csak egy reflex volt a gyermekkorából, hogy elhagyták, ő pedig arról álmodott, hogy egy ilyen nagy, szeleburdi család tagja legyen.

- Istenem! - sikítottá Molly. - *Ti* vagytok Smithek!

A gyerekek is sikítottak és ujjal mutogattak Mollyra. - Csak hogy leesett.

Kevinnek eszébe jutott, hogy Molly említette, ma érkeznek Smithek. Egyre jobban hatalmába kerítette a félelem.

Molly a nővéréhez fordult. - Tudta Amy, kik vagytok, amikor felvette a foglalat?

Tess kuncogott. - Anya nem árulta el neki. Meg akartunk lepni!

- Maradunk egész héten! - újságolta Andrew. - És veled akarok aludni.

Molly összeborzolta a kisfiú haját és nem válaszolt. Ugyanakkor magához ölelte a legcsendesebb Calebow gyereket.

Hannah kissé félrehúzódva állt, mint mindig, de a szeme izgatottan csillogott. - Kitaláltam egy új Daphne történetet - suttogetta alig hallhatóan. - Leírtam a spirálfüzetembe.

- Már alig várom, hogy elolvashassam.

- Lemegyünk a strandra?

Dán elvette a kulcsot Phoebétól, s Kevinhez fordult. - Talán megmutathatnád a házat, hogy kicsomagolhassak.

- Persze. - Kevin a háta közepére kívánta őket. Dán azért jött, hogy ellenőrizze, mennyi kárt tett az ő drága Mollyjában.

Molly egy faházra mutatott a rét másik oldalán. -Gábiel Trombitájában fogtok lakni. Az ajtó nyitva van.

Kevin átvágott a fiivön, miközben Dán odahajtott kocsival. Miközben kipakoltak, a csapatról beszélgettek, de Kevin nagyon jól ismerte Dánt, s nem kellett hozzá sok idő, hogy a Stars elnöke kibökje, mi nyomja a lelkét.

- Szóval mi folyik itt? - Dán a kelleténél erősebben csukta le a Suburban csomagtartóját.

Kevin tudott olyan bele-egyenesen-az-arcába lenni, mint Dán, de most úgy döntött, okosabb, ha butának tettei magát, ahogy Molly szokta. - Az az igazság, hogy borzalmas hetem volt. - Felkapott egy strandcikkkel teli kosarat. - Nem gondoltam volna, hogy ilyen nehéz lesz találni valakit a kemping vezetésére.

-Apa! - Julié és Tess rohantak oda Andrew-val a nyomukban. - Hol a fürdőruhánk? Úszunk egyet a délutáni tea előtt.

- Molly megengedte, hogy én limonádét igyák -jelentette ki Andrew -, mert nem szeretem a teát.

- Odanézzetek, milyen aranyos faház! - rohant Julié az ajtóhoz, miközben Molly és Phoebe Hannah-val közeledtek.

Molly feszültnek látszott, Phoebe pedig hűvös pillantásokkal méregette Kevint.

-A tó nagyon hideg, lányok - kiáltotta Molly az ikreknek a teraszon, s próbált úgy tenni, mintha minden a legnagyobb rendben lett volna. - Nem olyan, mint otthon a medence.

- Vannak benne vízisiklók? - kérdezte Hannah aggódalmasan.

Kevin mindig is kedvelte a kislányt. Hannah egyenes haja egy kicsit világosabb volt, mint a Mollyé, de ugyanolyan ferde vágású volt a szemük, s ugyanolyan makacs az álluk. Sokkal inkább tűnt Molly lányának, mint Danének és Phoebének. Vajon ilyen lett volna az ő lányuk is?

Kevinnek gombóc fojtogatta a torkát. - Nincsenek. Akarod, hogy veled menjek?

Hannah hálásan mosolygott. - Megtennéd?

- Persze. Vegyétek fel a fürdőruhátokat, s ott találkozunk. A nénikétek is velünk tart. - Kevin nem akarta egyedül hagyni Mollyt az ellenséggel. - Nagyon szeret úszni a tóban, ugye, Molly?

Mollyn látszott, hogy megkönnyebbül. - Igen. Ússzunk együtt.

Kevin és Molly vidám később-találkozunkat mondtak Calebów-éknak.

Molly megvárta, amíg hallótávolságon kívülre kerülnek, s csak utána adott hangot aggodalmának. - El kell vinned a holmidat a házból! Nem akarom, hogy megtudják, hogy együtt aludtunk.

Azok után, ahogy előkerültek az erdőből, Kevin szerint már túl késő volt, de bólintott.

- Ne hagyd, hogy Dán kettesben maradjon veled. Ki fog vallasni. Én is úgy intézem, hogy mindig legyen egy gyerek a közelemben, ha Phoebe beszélgetni akarna velem.

Mielőtt Kevin válaszolhatott volna, Molly elsietett a ház felé. A férfi belerúgott egy kavicsba, és a panzióba ment. Miért kell Mollynak titkolóznia? Nem mintha ő azt akarta volna, hogy Calebów-ék megtudják - már így is elég rázós volt a talaj. De Mollynak nem kellett aggódnia, hogy Detroitba cserélik, miért nem küldte el őket a pokolba?

Minél többet gondolkodott, annál jobban zavarta Molly viselkedése. Az rendben van, hogy ő nem akarta kitergetni a szennyest, de Mollyra valahogy neheztelt emiatt.

Az erdő kísérteties volt, Daphne fogai vacogtak. Mi van, ha nem találják rá? Hála istennek magával hozta a kedvenc salátáját és lekváros szendvicset.

- *Daphne elveszik*

Lilly hátradőlt a székben és a terasz mellett álló fára akasztott szélcsengők csilingelését hallgatta. Szerette a szélcsengőket, de Craig gyűlölte, s kitiltotta a házból. Behunyta a szemét, s örült, hogy a panzió vendégei ritkán látogatják ezt a ház mögötti csendes zugot.

Végre már nem gondolkodott azon, milyen régóta van itt. Ha eljön az ideje, hogy továbbálljon, tudni fogja. Ma pedig különösen jól érezte magát. A pikniken, ahová Molly mindenkit meghívott, Kevin határozottan barátságosabb volt vele, mint Liam.

- Elbújsz a csodálód elöl?

Lilly kinyitotta a szemét, s a szíve nagyot dobbant, mikor a férfi, akire túl sokat gondolt, kilépett a panzió hátsó ajtaján. A haja borzas volt, ugyanazt a gyűrött rövidnadrágot és tengerészkék pólót viselte, mint korábban a pikniken.

Belenézett a sötét szempárba, mely oly sokat tapasztalt. - Kipihenem a délután fáradalmait.

Liam belerogyott egy párnás székbe az asszony mellé. Lilly minden reggel megfogadta, hogy addig nem megy le reggelizni, amíg a férfi el nem tűnik, de nem bírta megállni. Bosszantotta az is, hogy Liam nélküle is jól érezte magát. Bárcsak ne nevetgélt volna Mollyval, ne flörtölt volna Phoebe Calebaw-val és ne ugratta volna valamelyik gyereket. Nyers, félelmetes férfi volt, s az, hogy a többiek nem ijedtek meg tőle, valahogy idegesítette Lillyt.

- Elviszlek vacsorázni.

- Kösz, de nem vagyok éhes.

A férfi fáradtan felsóhajtott, s hátrahajtotta a fejét. -Eltökélted, hogy eldobod magadtól a lehetőséget, ugye? Egy halvány esélyt sem adsz nekünk.

Lilly kihúzta magát. - Liam, tévedés volt, ami köztünk történt. Az utóbbi időben túl sokat voltam egyedül, s engedtem az ösztöneimnek.

- A körülmények és az idő.

- Igen.

- Bárkivel megtörténhetett volna? Lilly szeretett volna helyeselni, de nem tudott. - Nem, bárkivel nem. Ha akarsz, nagyon vonzó tudsz lenni.

- Ahogy sok más férfi. Te is tudod, hogy van köztünk valami, de nem mered kimondani.

- Felesleges. Pontosan tudom, miért vonzódok hozzád. Megszokásból.

- Hogy érted ezt?

Lilly a gyűrűit forgatta. - Úgy, hogy már jártam ebben a cipőben. Az olyan férfiak, mint te a gyengéim. De már nem vagyok az a szegény tinilány, akiről gondoskodni kell.

- Hála az égnek. Nem szeretem a tinilányokat. Ahhoz pedig túl önző vagyok, hogy másokról gondoskodjam.

- Szándékosan elbagatellizálsz, amit mondok.

- Mert untatsz.

Lilly nem hagyta, hogy a férfi gorombasága eltérítse. - Liam, túl öreg és túl okos vagyok már ahhoz, hogy kétszer ugyanazt a hibát elkövessem. Igen, vonzódok hozzád. Ösztönösen ragaszkodom az agresszív férfiakhoz, mégha természetüknél fogva kíméletlenül át is gázolnak a nőkön, akik törődnek velük.

- Én pedig azt gondolom, hogy ez a beszélgetés gyermetegbb nem is lehetne.

- Most is ezt csinálod. Nem akarsz erről beszélni, ezért ócsárolsz, hátha befogom akkor a számat.

- Kár, hogy nem működik.

- Azt hittem, hogy okosabb lettem, de nyilvánvalóan nem, különben nem hagynám, hogy ezt tedd. - Lilly felállt. - Hallgass ide, Liam. Elkövettem azt a hibát, hogy egyszer az életben beleszerettem egy basáskodó férfiba, s még egyszer nem akarom. Szerettem a férjemet. De istenemre, sokszor inkább gyűöltem.

Lilly meglepődött, hogy olyasmit mondott ki, amit önmagának sem mert bevallani.

- Bizonyára megérdemelte. Gazember lehetett.

- Olyan volt, mint te!

- Kötve hiszem.

- Igen? - Lilly a fákra mutatott. - Nem engedte meg, hogy szélcsengőim legyenek! Nekem tetszenek, de ő gyűlölte, s nem engedte meg, hogy kiakasszam a saját kertembe.

- Jól tette. Borzasztó hangja van.

Lilly gyomra összerándult. - Ha hagynám, hogy beléd szeressem, az olyan lenne, mintha megint Craigbe szeretnék bele.

- Ezt igazán zokon veszem.

- Egy hónappal a halála után egy rakás szélcsengőt akasztottam a hálósobám ablakába.

- A mi hálósobánk ablakába nem fogsz.

- Nekünk nem lesz hálósoba ablakunk. De ha mégis, annyi szélcsengőt akasztok ki elé, amennyit akarok.

- Akkor is, ha határozottan megkérek rá, hogy ne tedd? Lilly széttárta a kezét. - Nem a szélcsengőről van szó! Csak egy példát mondtam.

- Nem úszód meg ilyen könnyen. Te hoztad fel a témát. - Liam is felállt. - Közöltem veled, hogy nem szeretem a szélcsengőket, de te azt mondtad, akkor is kiakasztod, igaz?

- Neked elment az eszed.

- Igen vagy nem?

- Igen!

- Helyes. - Liam mártírként sóhajtott. - Ha olyan fontos neked, akaszd ki. De ne várd tőlem, hogy szótlannul tűrjem. Átkozott zajszenyezők. S neked is engedned kell valamiben, ami nekem fontos.

- Hagyjam magam elcsábítani?

- Próbálok megmagyarázni valamit. Amit úgy látszik, nem tudsz megérteni.

- Világosíts fel.

- Nem fogod hagyni, hogy bárki is átgázoljon rajtad. Én megpróbáltam, nem hagytad, s ha nekem nem sikerült, másnak sem fog. Erted? Nincs problémánk.

- Ez nem ilyen egyszerű!

- S mi lesz velem? - Liam megérintette a mellkasát és most először sebezhetőnek tűnt. - Mi lesz az én gyengéimmal?

- Nem tudom, miről beszélsz.

- Talán ha képes lennél másra is gondolni magadon kívül, megértenéd!

A férfi szavai nem fájtak annyira, mint Craigé fájtak volna. Liam ösztökélni akarta, nem megbántani. - Lehetetlen vagy!

- Mit kéne tennem, mondd meg. Az erős nők a gyengéim. Azok, akik nem roppannak össze, ha a férfi nem mindig azt mondja, amit hallani szeretnének. Csak hogy az az erős nő, akibe én beleszerettem, nem kér belőlem.

- Ó, Liam. Te nem vagy szerelmes belém.

- Bízz egy kicsit magadban - felelte nyersen a férfi. -Abban a nőben, aki lettél.

Liam durva őszintesége csapdába ejtette Lillyt. A férfinak fogalma sem volt, mit beszél. Ő nem az az ember volt, akinek Liam látta.

A férfi zsebre tett kézzel a terasz végébe ment. - Azt hiszem, elég régóta becsapod már az orrom előtt az ajtót. Szeretlek, de nekem is van büszkeségem.

- Tudom.

-A festmény majdnem kész, és szeretném, ha megnéznéd. Csütörtök este gyere el hozzám.

- Liam...

- Ha nem jössz, nem kereslek többé. Döntened kell, Lilly.

- Gyűlölöm az ultimátumokat.

- Nem vagyok meglepve. Az erős nők gyűlölni szokták. - A férfi elment.

Kevin az elkövetkező két nap nagy részét azzal töltötte, hogy megpróbált kettesben lenni Mollyval, de esélye sem volt rá, mivel gondoskodnia kellett a vendégekről, s valahányszor kitette a lábát a házból, valamelyik gyerek mindig felbukkant. Dán kétszer is megpróbált beszélni vele, de egyszer a telefon, egyszer pedig az egyik vendég kocsijának lemerült akkumulátora akadályozta meg. Kedd estére Kevin olyan lehangolt és zsémbes lett, hogy az oktatófilmre sem tudott koncentrálni, amit betett a videóba. Öt hét volt az edzőtáborig... Lelőkte Roo-t az öléből, s az ablakhoz lépett. Még nem volt hét óra, de a gyülekező esőfelhők elsötítítették az eget. *Hol lehet Molly?*

Ekkor megcsörrent a mobiltelefonja. Felkapta az asztalról. - Halló.

- Kevin, itt Molly.

- Hol voltál? - csattant fel a férfi. - Mondtam, hogy beszélni akarok veled tea után.

- Észrevettem, hogy Phoebe a ház felé közeledik, s kisurrantam a hátsó ajtón. Egyre kitartóbb. Aztán összefutottam Tess-szel, aki mesélni kezdett a fiúról, akinek tetszik.

Mi van azzal a fiúval, akinek te tetszel?

- Az a helyzet, hogy miután Tess elment, úgy döntöttem, sétálok egyet az erdőben, s gondolkodni kezdtem egy új Daphne történeten. Telt-múlt az idő, s egyszer csak azon kaptam magam, hogy eltévedtem.

Kevin most nyugodott meg először napok óta. -Nem mondd. - Már nem markolta olyan erősen a telefont, s a gyomra is megkordult. Rájött, hogy reggel óta semmit nem evett, s a konyhába ment, hogy készítsen magának egy szendvicset. Roo követte.

- Eltévedtem az erdőben - ismételte Molly.

- Váó! - Kevin próbált nem mosolyogni.

- Kezd sötétedni.

- Igen.

- Lóg a lába az esőnek.

Kevin kinézett az ablakon. - Magam is észrevettem.

- Félek.

- Fogadni mernék. - Kevin a vállgödrébe szorította a telefont, s kivett a hűtőszekrényből egy kis májkrémet és egy kis mustárt. - Szóval találtál a közelben egy boltot és felhívtál.

- Éppen nálam van Phoebe mobiltelefonja.

Kevin vigyorgott és kihozott a kamrából egy vekni kenyeret. - Nagyon előrelátó vagy.

- A táborban megtanultuk, hogy ha egyedül megyünk sétálni, mindig akasszunk a nyakunkba egy sípot. Mivel sípom nincs...

- Vittel egy mobiltelefont.

- Fő a biztonság.

- Isten áldja a telekommunikáció hatalmát. - Kevin visszament a hűtőhöz sajtért. - Most pedig eltévedtél. Megnézted már a fák törzsén a mohát?

- Erre nem gondoltam.

- Arra van észak. - Kevin Összerakta a szendvicset, s kezdte jól érezni magát.

- Igen, emlékszem, hogy hallottam valami ilyesmit. De már egy kicsit sötét van.

- Gondolom, iránytűt vagy zseblámpát nem vittél magaddal.

- Eszembe sem jutott.

- Kár. Azt akarod, hogy érted menjek?

- Nagyon hálás lennék. Ha magaddal hozod a telefonodat, irányítalak. A Jákob Lajtorjája melletti ösvényen indultam el.

-Akkor a legjobb lenne ott kezdenem a keresést. Mondok valamit, majd felhívlak onnan.

- Nagyon gyorsan sötétedik. Tudnál sietni?

- Persze, észre sem veszed és már ott is vagyok. -Kevin letette, nevetve hátradőlt, hogy elfogyassza a szendvicset, de hármat se harapott, amikor Molly ismét felhívta. - Igen?

- Említettem, hogy lehet, hogy kifecskéztem a bokámat?

- Nem. Hogy történt?
- Beleléptem egy gödörbe.
- Reméljük, nem kigyófészekbe. Vannak errefelé csörgőkígyók.
- Csörgőkígyók?

Kevin szalvétáért nyúlt. - Most vagyok Jákob Lajtorjája mellett, de valaki biztosan bekapcsolta a mikrohullámú sütőjét, mert rossz a vonal. Majd visszahívlak.

- Várj, nem tudod a szám...

Kevin szétkapcsolt, felkacagott, s a hűtőhöz lépett. Sörrel mindig jobb a szendvics. Fűtőrészze felbontotta, s visszaült, hogy megigya.

- Aztán észbe kapott. Mi a fenét művel?

Kihajította a telefonját, s fejből bepötyögte Phoebe számát. Később lesz még elég ideje móresre tanítania Mollyt. Két napja ez az első alkalom, hogy kettesben legyen vele. - Molly?

- Igen.

- Nem találak. - A vállával szorította a telefont, fogta a sört és a maradék szendvicsét, s kirohant a hátsó ajtón. - Tudnál sikítani?

- Azt akarod, hogy sikítsak?
- Nagy segítség lenne. - Kevin harapott egyet a szendvicsből, s Jákob Lajtorjája felé sietett.
- Nem tudok sikítani.
- Az ágyban tudsz.
- Te eszel?

- Jó erőben kell lennem a kereséshez. - Kevin intett Charlotte Longnak a sörösdobozzal.

- A patak mellett vagyok. Az ösvény végénél, ami Jákob Lajtorjája mögött kezdődik.

- Patak?

- A patak, Kevin! Ami az erdőn át vezet. Ez az egy patak van!

Molly kezdett harapóssá válni. A férfi ivott egy kortyot. - Nem emlékszem patakra. Biztos vagy benne?

- Igen!

- Majd eszembe jut, ha látom. - Gyerekek szaladgáltak a réten. Kevin egy pillanatra megállt, hogy gyönyörködjön a látványban, aztán folytatta a küldetését. - A szél kezd feltámadni. Alig látok.

- Itt nincs olyan sötét.

- Akkor lehet, hogy rosszfelé megyek.

- A Jákob Lajtorjája mögött indultál el? Kevin a szemetesbe dobta a maradék szendvicsét, s rátért a helyes ösvényre. - Azt hiszem.

- Azt hiszed? Nem figyelsz? Határozottan harapós.

- Beszélj folyamatosan. A vételből talán meg tudom állapítani, milyen közel vagy.

- Hallod a patak csobogását?

- Melyik patak is ez pontosan?

- Csak egy patak van!

- Remélem, megtalálom. Arra nem is akarok gondolni, milyen szörnyű lenne, ha kint kellene töltened az éjszakát az erdőben egyedül.

- Biztos vagyok benne, hogy ez nem fog megtörténni.

- Remélem, nem. A boszorkányokra ne is gondolj.

- Boszorkányokra?

A férfi sárkányüvöltést hallatott, aztán letette a telefont.

Nem kellett *hosszá* sok idő, hogy újra megszólaljon.

- Majd kipukkadok a nevetéstől - mondta Molly szárazon.

- Bocs. Csak egy mókus volt. De nagy.

- Ha nem játszol szépen, hazamegyek.

- Rendben, de jobban teszed, ha cipőn és hajgumin kívül nem lesz más rajtad, mikor

megtalállak.

- Nincs hajgumim.

-Akkor eggyel kevesebbet kell levetned, nem igaz? Mint kiderült, Molly még fel volt öltözve, amikor Kevin megpillantotta, de nem sokáig. Meztelenül hanyatlottak a puha fűbe, s a szakadó eső elnyomta nevetésüket.

A férfi csókokkal borította, s mikor behatolt Molly lágy, hívogató testébe, szinte... mennyei érzés kerítette hatalmába. A pillanat azonban túl törékeny volt ahhoz, hogy túlélje teste primitív követelését.

Az eső Kevin hátán dobolt. Molly a férfi vállába kapaszkodott. Az eső... ez a nő... Kevin elveszett.

A hogy egyik nap követte a másikat, Molly kezdett megszállott módjára viselkedni. Szerdán az irodában húzta fel a szoknyáját Kevinnek, miközben a vendégek a teához gyülekeztek. Aznap este megmenekült Phoebe újabb kísérlete elől egy négyszemközti beszélgetésre, s találkozott Kevinnel az erdőben. Másnap reggel Kevin húzta be Mollyt a kamrába épp abban a pillanatban, mikor Troy belépett a konyhaajtón, s be kellett fognia a száját, mert Molly kezdett túl hangos lenni. Később Molly csalta el Kevint egy üres faházba, de amint a férfi felemelte a konyhapultra, izmai végül fellázadtak a túl sok kényelmeden pozíció ellen, s megrán-dult az arca.

Kevin a lány homlokához nyomta az övét, s nagy levegőt vett, hogy visszanyerje önuralmát. - Ez örület. Már biztosan elegend van.

- Viccelsz? Csak most kezdek belejönni, de ha nem tudod tartani a lépést, megértem.

Kevin elmosolyodott és megcsókolta. Molly szerette ezeket a lassú csókokat. A férfi megsimogatta a mellét és a combját, próbált óvatos lenni, de borotvaélen táncoltak. Molly nem sokkal később teljesen megfeledkezett sajgó izmairól.

Aznap este kimentették magukat Calebow-ék vacsorameghívása alól azzal az ürüggyel, hogy be kell menniük a városba bevásárolni, de amikor visszatértek a táborba, rájöttek, hogy elpártolt tőlük a szerencse. Phoebe és Dán a panzió lépcsőjén vártak rájuk.

21

Egyik nap ez a rossz fiú eljött a Nightingale Erdőbe. Tényleg rossz volt és kegyetlen, de úgy tett, mintha Benny barátja lett volna. Csak Daphne tudta, hogy rossz. - Nem a barátod!!! - mondta Bennynek.

- *Daphne rossz fiúval találkozik írta Hannah Marié Calebow*

Molly hallotta, hogy Kevin halkan elkáromkodja magát, s mosolyt erőltetett az arcára. - Hello. Megszabadultatok egy kicsit a gyerekektől?

- Számháborúznak az erdőben. - Phoebe lejött a lépcsőn és végignézett Molly gyűrött ruháján.

Mollynak használnia kellett volna az eszét, de csak arra tudott gondolni, hogy nincs rajta fehérnemű. - Remélem, Andrew-val nem lesz semmi baj. Ti is tudjátok, milyen könnyen eltűnik.

- Andrew jól van - mondta Dán. - Itt nem eshet baja.

- Honnan tudod? - morogta Kevin.

Phoebe a partra vezető ösvény felé nézett. - Mrs. Long felajánlotta, hogy szemmel tartja őket. Sétáljunk egyet.

Molly megfeszült. - Azt hiszem, én kihagyom. Fél hat óta fent vagyok, és elfáradtam. - A napi háromszori szeretkezéstől. - Talán holnap.

Dán hangja metszően éles volt. - Nem tart sokáig. Szeretnénk tisztázni néhány dolgot.

- Mindjárt letelik a szabadságotok. Miért nem engeditek el magatokat és élvezitek a hátralévő időt?

- Nehéz elengedni úgy magunkat, ha közben értetek aggódunk - felelte Phoebe.

- Nincs miért aggódnok.

- Nyugi, Molly - szólt közbe Kevin. - Ha beszélni akarnak velünk, biztos vagyok benne, hogy rá tudunk szólni pár percet.

Kevin úgy döntött, veszélyes játékba kezd? Molly kezdettől fogva tudta, hogy a férfi nem azért kerüli Dánt és Phoebét, mert félt tőlük. Azért csinálta, mert szeretett kockáztatni. - Lehet, hogy te ráérsz, de én nem.

Dán kinyújtotta a kezét, hogy megfogja Molly karját, de Kevin odaugrott és eléállt. Molly nem tudta, ki lepődött meg jobban, ő-e vagy Dán. Lehet, hogy Kevin azt hitte, Dán bántani akarja?

Phoebe felismerte, hogy a két férfi összeakasztotta az agancsát, s a férje mellé állt. Egymásra néztek, aztán Dán elindult az ösvény felé. - Most. Gyerünk.

Eljött az ítélet napja, s nem volt menekvés. Molly el tudta képzelni, mit fognak kérdezni. Csak azt nem, mit fog válaszolni.

Elmentek az utolsó faházak mellett is, s mikor elérték a kemping határát jelző léckerítést, Dán megállt. Kevin kissé elhúzódott Mollytól és nekidőlt egy oszlopnak.

- Két hete vagytok itt - kezdte Phoebe, s elengedte Dán kezét.

- Szerdán lesz két hete - javította ki Kevin.

- Gyönyörű a kemping. A gyerekek csodásán érzik magukat.

- Örülünk, hogy itt vannak.

- Még mindig nem hiszik el, hogy mindegyiküknek vettél egy biciklit.

- Számomra volt öröm.

Dán elvesztette a türelmét. - Phoebe és én tudni szeretnénk, mik a szándékaid Mollyval.

- Dán! - kiáltotta Molly.

- Semmi baj - nyugtatta Kevin.

- De igen! - Molly a sógorához fordult. - Miféle szexista viselkedés ez mégis? Mi van az *én* szándékaimmal *vele*?- Igazából nem tudta, mik a szándékai Kevin -nel azonkívül, hogy ameddig csak tudta, szeretett volna elmenekülni a külvilágtól és a Nightingale Erdőben maradni, de le akarta törni Dán szarvait.

- Úgy volt, hogy érvénytelenítitek a házasságotokat - mutatott rá Phoebe. - De együtt szöktetek ide.

- Nem szöktünk - szögezte le Molly.

- Minek neveznéd? Valahányszor megpróbáltam beszélni veled, elterelted a témát. - Phoebe a farmerja zsebébe dugta a kezét. - Ugye ez is olyan, mint a tűz-riadó?

-Nem!

- Miféle tűzriadó? - kérdezte Kevin.

- Nem érdekes - sietett közölni Molly.

- Tudni akarom.

Phoebe elárulta. - Molly tizenhat éves korában bekapcsolta a tűzriasztót a gimnáziumban. Sajnos nem égett semmi.

Kevin kíváncsian Mollyra nézett. - Volt rá valami okod?

Molly megrázta a fejét és megint tizenhat évesnek érezte magát.

- Akkor miért csináltad?

- Ebbe inkább nem mennék bele. Kevin Danhez fordult. - Sosem mondtad, hogy nem normális.

-Az!

Molly önkéntelenül elmosolyodott, aztán az ajába harapott. - Hibáztam. Tinédzser voltam, híján minden önbizalomnak, teszteltem Phoebét és Dánt, tudni akartam, hogy kiállnak-e mellettem, bármit teszek is.

Kevin szeme felcsillant. - Kiürítették az iskolát?

Molly bólintott.

- Hány tűzoltóautó volt?

- Istenem... - mormolta Phoebe. - Bűncselekményt követett el.

- Elég nagy zűr lett belőle - ismerte el Molly komoran.

- Fogadni mernék. - Kevin visszafordult Caleb-ékhoz. - Bármennyire is magával ragadó a történet, nem hinném, hogy erről akartatok beszélgetni.

- Nem nagy ügy! - vette át a szót Molly. - Két héttel ezelőtt Kevin eljött hozzám, mert nem mentem el az ügyvéddel való találkára. Nem voltam túl jó passzban, úgy gondolta, a friss levegő jót tenne nekem, ezért idehozott.

Phoebe, ha úgy akarta, nagyon cinikus tudott lenni. - Sétálni nem tudtad volna elvinni?

- Erre nem gondoltam. - Phoebével ellentétben Kevin nem akarta elárulni Molly titkát.

Molly azonban nem tudott tovább hazudni. - Súlyos depresszióban szenvedtem, de nem akartam, hogy megtudjátok. Kevin azt mondta, hogy ha nem megyek vele, elvisz hozzátok és a nyakatokba varr. Nem akartam, hogy olyan állapotban lássatok.

Phoebe elképedt. - Egy család vagyunk. Nem kellett volna így érezned!

- Már eddig is elég gondot okoztam. Próbáltam úgy tenni, mintha minden rendben lenne, de egy idő után nem sikerült.

- Akkor nem volt jól - mondta Kevin. - De mióta itt van, sokkal jobban érzi magát.

- Meddig akartok maradni? - Dán még mindig gyanakodott.

- Nern sokáig - felelte Kevin. - Még pár napig. Mollynak elszorult a szíve.

- Emlékszel Eddie Dillardra? - folytatta Kevin. - A Bearsben játszott.

- Emlékszem.

- Meg akarja venni a kempinget és holnap ideutazik, hogy megnézzze. Mollynak görcsbe rándult a gyomra. - Nem is mondtad!

- Nem? Biztosan túl elfoglalt voltam. Két erotikus testgyakorlat közben azért lett volna idő megemléteni.

- Utána azonnal visszamegyünk Chicagóba. Ma délután beszéltem a pénzügyi tanácsadómmal, s végre talált valakit Chicagóban, aki ezt a nyarat végigcsinálja, egy házaspár, akik már dolgoztak kempingben.

Mollyt mintha arcucsapták volna. Kevin nem is mondta neki, hogy a pénzügyi tanácsadója intézőt keres Chicagóban. Úgy érezte, a férfi sokkal inkább elárulta, mint Phoebe, amikor elmondta, hogy bekapcsolta a tűzriasztót. Kevin tudta, hogy Molly gyűlölni fogja, ezért nem avatta be. Nem volt köztük igazi kommunikáció, nem voltak közös céljaik. Molly nem akarta elfogadni, hogy a kapcsolatuk a szexről szól, semmi másról.

- S utána? - kérdezte Phoebe.

Molly nem tudta volna elviselni, ha Kevin mondja ki, ezért megelőzte. - Nem lesz semmi. Beadjuk a válást és megy mindenki a maga útján.

- Válás? - kérdezte Dan. - Nem érvénytelenítitek a házasságot?

Molly próbált közömbösnek tűnni, mintha az egésznek hozzá nem is lenne semmi köze. - Be kellene bizonyítanunk, hogy megtévesztés vagy fizikai kényszer történt. Ezt nem tudjuk, ezért kell elválnunk.

- Meg kell kérdezmem... - kezdte Phoebe. Molly azonnal tudta, mi fog következni, s próbált kitalálni valamit, hogy megakadályozza.

- Úgy tűnik, ti ketten jól... *Ne, Phoebe. Kérlek, ne.*

- Nem gondoltatok rá, hogy házások maradjatok?

- Nem! - vágta rá Molly, mielőtt Kevin megszólalhatott volna. - Hülyének nézel? Kevin nem a zsánerem.

Phoebe felvonta a szemöldökét, Kevin zavartnak látszott. Mollyt nem érdekelte. Meg akarta bántani a férfit. De nem tehette. A karrierje mindennél többet jelentett Kevinnek.

- Kevinnek nem kellett volna idehoznia, de megtette, mert tudta, hogy segítségre van szükségem. - Nagy levegőt vett és emlékeztette magát, hogy a férfi megbo-csátott neki, s ezért hálával tartozik neki. - Csodálatosan viselkedett, kedves és megértő volt, s nagyra értékelném, ha nem gyanakodnátok rá.

-Mi nem...

- De igen. Nehéz helyzetbe hozták.

- Talán akkor kellett volna erre gondolnia, amikor vasárnap bevonszolt az erdőbe - mondta Dán. - Vagy túlságosan lekötötte a figyelmét, hogy kedves és megértő legyen?

Kevinnek rángatózott az állkapcsa. - Pontosan mit akarsz mondani, Dán?

- Azt akarom mondani, hogy attól, hogy humanitárius okokból segítesz Mollyn, még nem kéne lefeküdnöd vele.

- Most már elég! - kiáltotta Molly. - Túl messzire mentél.

- Nem először és nem utoljára. Phoebe és én törődünk a családjunkkal.

- Talán mással kellene törődnöd a családjából - mondta Kevin halkán. - Molly arra kér, hogy tartsátok tiszteletben a magánéletét.

- Az ő magánéletéért aggódsz vagy a magadéért?

Az agancsok megint összecsaptak, de Mollyt nem érdekelte. - Elfelejtetted, hogy már nem vagyok köteles beszámolni neked. Ami pedig a Kevinnel való kapcsolatomat illeti... Ha nem vetted volna észre, nem is egy fedél alatt élünk.

- Nem most jöttem le a falvédőről - makacskodott Dán.

Molly nem bírta türtőztetni magát. - Akkor mi lenne, ha csak tapintatos lennél? Én az elmúlt tizenkét évben úgy tettem, mintha nem hallottam volna éjszakánként, mekkora lármát csaptok, pedig higgyétek el, csaptatok. Tény, hogy Kevin és én pillanatnyilag házások vagyunk. Hamarosan elválunk, de bármi is legyen köztünk, ahhoz nektek semmi közötök. Megértettetek?

Phoebe egyre nyugtalanabb lett. - Molly, te nem az a fajta vagy, aki félvállról veszi a szexet.

- Elfelejtetted, hogy most vételt el? - támadt Dán Kevinre.

- Hátrébb az agarakkal. - Kevin ajka alig mozgott.

Dán rájött, hogy Kevinnel nem megy semmire, ezért megpróbált Molly fejével beszélni. - Sportoló és hozzátartozik a mentalitásához. Lehet, hogy nem szándékosan, de kihasznál.

Dán tudta, mit jelent szeretni egy nőt, s rájött, milyen sekélyesek Kevin érzései Molly iránt.

Molly nem akarta ezt tovább folytatni. - Tévedsz. Én használom ki *ő*t. Elvesztettem a gyerekem, a karrierem lehúzhatja a végén, a tönk szélén állok. Kevin elvonja a figyelmemet. Ő az én fájdalomdíjam, amiért huszonhét éven át jó kislány voltam. Van még kérdés?

- Molly... - Phoebe az alsó ajkát rágta.

Molly felvetette az állat és végigmérte őket. - Visz-szaadom, ha végeztem vele. Addig pedig hagyjatok békén.

Már majdnem odaért a Mezei Liliomhoz, amikor Kevin utolérte. - Molly!

- Menj el!

- *Fájdalomdíj?*
- Csak meztelenül. Ruhában kereszt.
- Elég a cinizmusból.

Minden a feje tetejére állt. Eddie Dillard holnap idejön, Kevin pedig talált valakit, aki vezesse a kempinget.

A férfi megérintette a karját. - Tudod, hogy csak jót akartak.

Kevin nem értette, hogy Molly nem miattuk borult ki.

Lilly nem nézett az órára, miközben eljött az ablaktól. Calebów-éknak végre sikerült sarokba szorítaniuk Kevint és Mollyt, de kételkedett benne, hogy a beszélgetés eredményre vezetett volna. A fia és a felesége maguk sem tudták, mit kezdjenek a kapcsolatukkal, nem hogy másoknak elmagyarázzák.

Lilly azonnal megkedvelte Calebów-ékat, s a jelenlétük ez alatt az öt nap alatt segített elterelni a figyelmét a gondjairól. Nyilvánvaló volt, hogy szeretik Mollyt, s nyilvánvaló volt, hogy veszélyesnek tartották rá Kevint, de Lilly kezdte azt hinni, hogy a fia éppolyan veszélyt jelent önmagára nézve is, mint Mollyra.

Kilenc harminc... Lilly a sarokban álló fotelhoz ment, ahol a hímzését hagyta, de inkább egy magazint vett a

kezébe. Vasárnap óta nem tudott dolgozni, mióta Liam ultimátumot adott. Csütörtök volt.

Gyere el hozzám csütörtökön este... Ha nem jössz, nem foglak keresni többé.

Lilly próbált neheztelni a férfit, de nem tudott. Megértette, miért tette Liam, amit tett, és nem hibáztatta. Túl öregek voltak mindketten, hogy játszadozzanak.

9:34... Arra gondolt, hogy Kevin beköltözött a földszinti hálószobába. Szeretett azzal a tudattal elaludni, hogy egy fedél alatt laknak. Amikor elmentek egymás mellett a folyosón, egymásra mosolyogtak és elcsevegtek. Valamikor ez sokkal több lett volna, mint ameny-nyit remélni mert. Ma már nem volt elég.

9:35... Átlapozta a magazint, aztán felállt és járkálni kezdett. Mi értelme az élet leckéinek, ha az ember nem tanul belőlük?

Tíz harminckor kényszerítette magát, hogy levetkőzzön és hálóingbe bújjon. Lefeküdt és olvasni kezdte a könyvet, amit egy héttel ezelőtt abbahagyott. Nem emlékezett belőle semmire. *Liam, annyira hiányzol...* Liam volt a legfigyelemreméltóbb férfi, akivel valaha találkozott, de Craig is figyelemreméltó volt, mégis megkeserítette az életét.

Miközben áthajolt az ágyon és lekapcsolta a villanyt, még soha nem tűnt számára ilyen kicsinek a világ, s ilyen magányosnak az ágy.

Eddie Dillard nagy, derűs, goromba férfi volt, az a fajta, aki aranyláncot hord, böfög, vakarja az ágyékát, s nagy köteg pénzzel járkált, amit csicsás pénzcipesszel fog össze. Dillard és a testvére, Lány késő délelőtt érkeztek meg. A konyhában ültek, szalámis szendvicset ettek és sört böfögtek, miközben Eddie nem tudott betelni a gondolattal, hogy saját horgásztanyája lesz, Larry pedig arról áradozott, hogyan fogja vezetni. Molly legnagyobb rémületére mindketten úgy kezelték a dolgot, mint eldöntött ténnyt.

Olyan hely lesz, mondta Eddie, ahol egy férfi kipihenheti magát és nem kell a feleségének papucsoskodnia. Utóbbinál kacsintott, jelezve, hogy Eddie Dillard-nak egy nő sem parancsol.

Mollynak hányingere volt. Éppen a szappant pakolta bele egy kis kosárba, amiben a tisztálkodószereket tartották a fürdőszobákban. Nem tudta, kit gyűlöl jobban, Eddie-t vagy az undorító bátyját, aki úgy tervezte, hogy a panzió felső emeletén lakik majd.

Kevinre pillantott, aki a falnak dőlve iszogatózott. Ő nem böfögött. Amikor Eddie megérkezett, Kevin megpróbált megszabadulni Mollytól, de ő nem tágitott.

- Larry - szólt Eddie a testvéréhez -, szerinted mennyire kerülne átfesteni a faházakat?

Molly leejtett egy samponos dobozt. - Most festették ki őket. Nagyon szépek.

Eddie teljesen megfélemezte Molly jelenlétéről. Larry nevetett és a fejét csóválta. - Ne vegye sértésnek, Maggie, de ez egy horgásztanya lesz, s a férfiak nem szeretik a gyümölcszíneket. Mindent barnára festünk.

Eddie koccintott a testvérével. - Csak a középső faházakat festjük le, a hogyishívják... rét körül. A többit lebontjuk. Túl sokba kerül a fenntartásuk.

Molly szíve megállt egy pillanatra. A Mezei Liliom nem a réten volt. Az ő rózsaszín, kék és sárga babakázát le akarják rombolni. Otthagyta a kosarakat. - Nem bonthatják le a faházakat!

- Nagyon jól lehet itt horgászni - vágott közbe Kevin, gyilkos pillantást vetve Molly felé. -

Hallottam a városban, hogy egy fickó a múlt héten ötkilós csukát fogott.

Eddie megpaskolta a hasát és bőföggött. - Már alig várom, hogy kievezzünk.

- Ez a tó túl kicsi maguknak - mondta Molly kétségbeesetten. - Csak alacsony teljesítményű motorcsónakok mehetnek ki rá, és vizisízni sem lehet.

Kevin szúrós pillantást vetett rá. - Nem hiszem, hogy Eddie vizisízőket akar vendégül látni.

- Nem. Csakis horgászokat. Reggel kiverem őket az ágyból, adok nekik egy termosz kávé, egy zacskó fánkot, sört, aztán kiküldöm őket a vízre, amíg még köd van. Ha néhány óra múlva visszatérnek, szundítanak egyet, billiárdoznak...

- Oda kéne raknunk a billiárdasztalt - mutatott Larry a ház elülső részébe. - Meg a nagyképernyős tévét. Ha kivesszük a falakat, minden egy légtérben lesz: a billiárdasztal, a tévé, a bár és a horgászbolt.

-*Horgászbolt!* Horgászboltot akarnak nyitni a házban?

- Molly. - Kevin hangja figyelmeztetően csengett, Eddie pedig szánakozó pillantást vetett barátjára. Kevin összehúzta a szemét. - Talán jobb lenne, ha megnéznéd, mit csinál Amy.

Molly ügyet sem vetve Kevinre, Eddie-re támadt. -Ide törzsvendégek járnak. A kempingben nem lehet megváltoztatni semmit, a panziót sem. A ház tele van antik bútorokkal és kitűnő állapotban van. Még profitot is termel. - Nem sokat, de legalább nem viszi a pénzt.

Eddie tele szájjal hahotázott, látni lehetett benne az összerágott szalámiszendvicstarabkákat. Oldalba bökte a testvérét. - Hé, Larry, akarsz panziót vezetni?

- Persze - horkant fel Larry és a söréért nyúlt.

- Ha van benne billiárdasztal és műholdas tévé, nő meg egyse.

-Molly... kifelé. Most azonnal. - Kevin az ajtó felé rándította a fejét.

Eddie nevetett, hogy a kis tyúkot végre helyrerakták.

Molly összeszorította a fogát, aztán mereven elmosolyodott. - Megyek, drágám. Majd takaríts össze a barátaid után. A múltkor összefröcsköltél mindent, amikor elmosogattál, úgy hogy ne felejtés el kötenyt venni.

Na, *erről* beszélt Eddie.

Vacsora után Molly arra panaszkodott, hogy kavarog a gyomra, s megkérte a gyerekeket, hogy ma aludjanak a saját házukban. Mivel ez volt az utolsó éjszaka, Mollyt kissé lelkiismeret-furdalás gyötörte, de nem volt más választása. Farmert húzott, lekapcsolta a villanyt, s felkuporodott egy székre a nyitott ablak mellett. Várt.

Nem félt attól, hogy Kevin meglátogatja. Bement a városba Dillardékkal, s ha van igazság a földön, leissza magát a sárga földig és holnap rettenetesen másnapos lesz. Egy szót sem váltottak egész délután.

Teázás alatt Molly látta, hogy a férfi dühös rá, de nem érdekelte, mert ő is mérges volt. A kempinget eladni önmagában véve halálos véték volt, de olyan valakinek, aki le akarta dózerolni, elmebetegség, s Molly soha nem bocsátott volna meg magának, ha nem tesz egy utolsó kísérletet, hogy megakadályozza.

A Mezei Liliom túlságosan elszigetelten állt ahhoz, hogy lássa, mikor térnek vissza a fiúk a városból, de olyan csend borult a táborra, hogy biztos volt benne, meg fogja hallani őket. Így is lett. Nem sokkal egy óra után autózúgásra lett figyelmes. Miközben felállt, azt kívánta,

bárcsak ne lenne annyi fehér folt a tervében, de jobbat nem tudott kitalálni.

Felhúzta a cipőjét, fogta az elemlámpát, amit elcsórt a panzióból, s bent hagyta a lakásban Roo-t, nehogy zajt csapjon. Negyvenöt perccel később benyitott az Isten Bányába, ahol Eddie és Larry töltötték az éjszakát. Miután a fiúk elmentek a városba, Molly ellenőrizte, melyik Eddie szobája. Búzlott az alkoholtól.

Közelebb lépett, s lenézett a nagy, tunya, *részeg* testre a takaró alatt. - Eddie?

A férfi meg sem moccant.

- Eddie - szölongatta Molly, remélve, hogy Larryt nem ébreszti fel, eggyel ugyanis könnyebben elbánt, mint mindkettőjükkel egyszerre. - Eddie, keljen fel.

Gázok törtek elő a férfiből, ahogy megmozdult. Ezt a hájpacnit nem lett volna szabad beengedni a Nightin-gale Erdőbe. - Igen... igen? - Eddie kinyitotta a szemét. - Miva?

- Molly vagyok. Kevin felesége. Beszélnem kell magával.

- Mitaka?

- A horgásztanyáról van szó. Nagyon fontos. A férfi igyekezett felülni, aztán visszahanyatlott a párnára.

- Nem zavarnám, ha nem lenne fontos. Kimegyek, amíg felöltözik. Larryt ne keltse fel.

- Most kell beszélnünk?

-Attól tartok. Különben nagy hibát követne el. -Molly kisietett a szobából, remélve, hogy Eddie felkel.

Néhány perc múlva a férfi kibotorkált az ajtón. Molly a szája elé tette az ujját és intett neki, hogy kövesse. Átvágott a réten, s az erdőn át a strand felé vette az irányt.

Feltámadt a szél. Vihar készülődött, Molly remélte, hogy addig nem fog kitörni, amíg nem végeztek.

- Miről van szó?

- Mutatni akarok valamit.

- Nem nézhetném meg reggel?

- Már túl késő lenne.

Eddie rávágott egy ágra. - A francba. Kev tud erről?

- Kev nem akar tudni semmiről. A férfi megállt. - Mit jelentsen ez?

- Nem szándékosan akarja félrevezetni magukat. Csak bizonyos dolgokról nem hajlandó tudomást venni.

- Félrevezetni? Miről beszél?

- Tudom, hogy azt hiszi, ostobán viselkedtem ma az ebédnél, de azt reméltem, venni fogja a lapot. Most nem kellene itt lennünk.

- Jobb, ha elmondja, mi folyik itt.

- Inkább megmutatom.

Eddie még megbotlott egy párszor, mire a vízhez értek. A szél csapkodta a fákat, Molly fázott. - Sajnálom, hogy nekem kell megmutatnom, de... van egy kis probléma a tóval.

- Miféle probléma?

Molly lassan végigpásztázott az elemlámpával a víz szélén, míg meg nem találta, amit keresett. Döglött hal lebegett a tóban.

- Mi a fene...?

Megvilágította a hal ezüstös hasát, aztán visszafordította az elemlámpát a partra. - Sajnálom, Eddie. Tudom, hogy már beleélte magát a horgásztanyába, de pusztulnak a halak a tóban.

- Pusztulnak?

- Környezeti katasztrófa. Egy titkos földalatti vegyi szeméttárolóból mérgező anyagok szivárognak a tóba. Milliókba kerülne a tisztítás, a városnak pedig nincs ennyi pénze. Mivel a helyiek a turizmusból élnek, mindenki hallgat.

- A picsába! - Eddie kikapta Molly kezéből az elemlámpát és visszairányította a lebegő haltetemre. - Nem hiszem el, hogy Kev ezt tette velünk!

Ez volt a legnagyobb fehér folt a tervében, s megpróbált egy drámai bejelentéssel átsiklani rajta. - Kevin tagadja. Itt nőtt fel, ez az utolsó szál, ami a szüleihez köti. Egyszerűen nem tud szembenézni a ténnyel, hogy a tó haldoklik, s meggyőzte magát, hogy nincs semmi probléma.

- Mivel magyarázza a döglött halakat?

Jó kérdés. - Nem jön ide. Olyan szomorú ez az egész. Ó, Eddie - ragadta meg Molly a férfi karját -, tudom, hogy nem tisztességes ilyet kérni, de gondolja, hogy...? Nem tudnák egyszerűen csak azt mondani, hogy meggondolták magukat? Esküszöm, hogy Kevin nem akarta becsapni magukat, s összeroppanna, ha emiatt tönkremenne a barátságuk.

- Nem elképzelhetetlen.

- Kevin nincs jól, Eddie. Pszichiátriai eset. Mihelyt visszamegyünk Chicagóba, elviszem egy orvoshoz.

- A fenébe! Ez véget vet a karrierjének.

- Sportorvost fogok keresni.

Eddie nem volt teljesen hülye, s kérdezgetni kezdett a földalatti szemétkerakóról. Molly ahány szakszóra emlékezett az *Erin Brockovichból*, azt mind beletűzdelte a történetbe. Amikor mindent elmondott, körmeit a tenyerébe vágta és várt.

- Biztos ebben az egészben? - kérdezte Eddie végül.

- Bárcsak ne lennék.

A férfi sóhajtott. - Kösz, Maggie. Hálás vagyok. Maga jó ember.

Molly lassan kieresztette a levegőt. - Maga is, Eddie. Maga is.

Molly éppen berogyott az ágyba, mikor a vihar kitört, de olyan fáradt volt, hogy alig hallotta. Csak másnap reggel ébredt, arra, hogy valaki felfelé trappol a lépcsőn, s kinyitotta a szemét. Pislogott és az órára nézett. Kilenc múlt! Elfelejtette beállítani az órát és senki nem keltette fel. Ki csinálta meg a reggelit?

-Molly!

Ó-ó!

Roo rontott a szobába, majd Kevin jelent meg, mint egy hatalmas viharfelhő. Ennyit arról, hogy a fehér foltok nem okoznak majd gondot. Eddie végül mégis szembesítette Kevint a tényekkel, s Molly most megfizet mindenért.

Felült az ágyban. Talán el tudja terelni a férfi figyelmét. - Csak hadd mossak fogat, őrmester, aztán elrepítem a paradicsomba.

-Molly...

- Pisilnem kell! - ugrott ki az ágyból, majd elrohant a férfi mellett, s magára zárta a fürdőszoba ajtaját. Kevin dörömbölni kezdett. - Gyere ki!

- Mindjárt. Tehetek érted valamit?

- Nagyon is. Magyarázz meg valamit!

Molly behunyta a szemét és várta a legrosszabbat.

- Mit keres *tonhal* a tavamban!

Ez igaz. A fiúk másképp gondolkodnak, mint a lányok, s ebből nagy baj lehet.

- „Amikor a férfiak nem hajlandók meghallgatni

a nőket" a *Chiknek*

Molly addig húzta az időt, ameddig csak tudta -fogat mosott, vizet locsolt az arcára. Számított rá, hogy Kevin utána megy, de ő nyilvánvalóan nem látta szükségét, mivel a fürdőszoba ablakát befalazták, s az egyetlen kiút a nappalin keresztül vezetett.

Abban nem is reménykedett, hogy letusolhat. Különben is, itt volt az ideje, hogy szembenézzen a férfival. Résnyire kinyitotta az ajtót, s látta, hogy Kevin a falnak támaszkodva, ugrásra készen várja. - Ööö... mit is mondtál?

Kevin fogcsikorgatva válaszolt. - Megmagyaráznád, miért találtam döglött tonhalat a tóban ma reggel, amikor arra sétáltam?

- Megváltozott halvándorlási szokások?

Kevin megragadta a karját és kivonszolta a nappaliba. Ujabb rossz jel. A hálósobában lett volna egy mák-szemnyi esélye.

- Kétlem, hogy annyira megváltoztak volna a halak vándorlási szokásai, hogy azok, amik eddig sós vízben éltek, most átköltözzenek az édesvízbe! - A férfi lenyomta a kanapéra.

Mollynak tegnap este vissza kellett volna mennie a tóhoz és kiszedni a halakat, de azt hitte, hogy elmerülnek. Valószínűleg így is lett volna, ha nem jön a vihar.

Rendben, itt az ideje, hogy hangot adjon jogos felháborodásának. - Igazán, Kevin, csak mert okosabb vagyok nálad, még nem jelenti azt, hogy mindent tudok a halakról.

Lehet, hogy nem ez volt a legjobb taktika, mert Kevin szájából fröcsögtek a szavak. - Képes vagy a szemembe nézni és azt mondani, fogalmad sincs, hogy került tonhal a tóba?

-Nos...

- Vagy hogy miért mondta nekem Eddie Dillard ma reggel, hogy mégsem veszi meg a kempinget?

- Ezt mondta?

- S mit gondolsz, mit mondott, mielőtt elhajtott?

- Csak találgatni tudok. Jó buli volt, pajti?

Kevin szemöldöke a magasba szaladt, hangja olyan puha volt, mint egy orgyilkos lépte. - Nem, Molly, nem ezt mondta. Hanem, hogy „neked segítségre van szükséged, ember!”

Molly arca megrándult.

- Szerinted hogy értette?

- Mit is mondott?

- Te mit mondtál neki?

Molly a Calebow kölykök technikáját alkalmazta. -Miért gondolod, hogy én mondtam neki valamit? Bárki megtehetette: Amy, Troy, Charlotte Long. Ez nem tisztességes, Kevin. Valahányszor történik valami, mindig engem okolsz.

- Szerinted miért?

- Fogalmam sincs.

Kevin lehajolt, mindkét kezét Molly térdére kulcsolta, s az arcába tolta a képét. - Mert ismerlek, mint a rosszpénzt.

Molly megnyalta a száját, s a férfi Rücimpáját kezdte tanulmányozni, ami tökéletes volt, akárcsak minden porcikája, eltekintve attól a kis fognyomtól, amit ő hagyott rajta. - Ki csinálta a reggelit ma?

- Én. - Kevin hangja meglágyult, de a szorítása nem. - Amy segített. Befejezted a ködösítést?

-Nem... igen... nem tudom! - Molly megpróbálta megmozdítani a lábát, de nem sikerült. - Nem akarom, hogy eladd a kempinget, ez minden.

- Olyasmit mondj, amit nem tudok.

- Eddie Dillard egy szemétláda.

- Tisztában vagyok vele. - A férfi felegyenesedett. -Mi van még?

Molly fel akart állni, de Kevintől nem tudott, ő pedig nem lépett hátra. Ez annyira felbosszantotta, hogy legszívesebben sikított volna. - Ha tudtad, hogy engedhetted ide? Hogy állhattál ott és hagyhattad, hogy azt tervezze, barnára festi az összes faházat? Hogy ledóze-rolja ezt, ahol most állsz, s horgászboltot csinál a panzióból?

- Csak akkor tehetted volna meg, ha edlodom neki a kempinget.

- Ha... - Molly felugrott. - Mit beszélsz? Istenem, Kevin, hogy érted ezt?

- Előbb tudni akarom mi a helyzet a tonhallal.

Molly már akkor tudta, hogy be kell majd vallania a férfinak, amikor kieszelte a tervet. Csak abban reménykedett, hogy nem ilyen hamar. - Rendben. Tegnap vettem pár halat a piacon, a múlt éjjel beledobtam őket a tóba, felkeltettem Eddie-t és odavittem, hogy megmutassam neki. Szünet. - És *pontosan* mit mondtál neki?

Molly hadart, amennyire csak tudott. - Hogy egy földalatti vegyi szemétkerakóból veszélyes anyagok szivárognak a tóba és elpusztítják a halakat.

- Egy föld alatti vegyi szemétkerakóból?

- Uhum.

Molly hátrálni kezdett. - Beszélhetnénk valami másról?

A férfi szeme tizennégy különböző színű szikrát szórt a dühtől. - Eddie nem vette észre, hogy ezek nem édesvízi halak?

- Sötét volt, s nem hagytam, hogy alaposan megnézze. - Molly tovább hátrált.

Kevin gyorsan előrelépett. - S mivel magyaráztad, hogy egy szennyezett tavat akarok nekik eladni?

- Ne nézz így rám!

- Úgy, mintha legszívesebben torkon ragadnálak és megfojtanálak?

- De nem teheted, mert a főnököd húga vagyok.

- Ami csak azt jelenti, hogy olyasmivel kell előáll-nóm, ami nem hagy nyomot.

- Szex! Vannak párok, akik úgy gondolják, nagyon izgató olyankor szeretkezni, amikor dühösek egymásra.

- Te ezt honnan tudod? Mindegy, szavadon foglak. -A férfi kinyújtotta a kezét és belemarkolt Molly topjába.

- Ó, Kev... - Molly megnyalta a száját és felnézett a csillogó zöld szempárba.

A férfi megfogta a fenekét. - Azt ajánlom, ne szólíts így. S azt ajánlom, tedd, amit mondok, különben *tényleg* fizikai erőszakot kell alkalmaznom. - Rávetette magát Mollyra.

Molly megfogadta, hogy mihelyt meztelen lesz, bevallja neki, mit mondott Eddie-nek.

Mikor azonban a férfi ajka az övére tapadt, megfélekezett mindenről.

Kevinnek nem volt türelme levetközni, de Molly ruháit lehúzta, aztán becsukta és bezárta a hálószoba ajtaját, nehogy valamelyik Calebów gyereknek most támadjon kedve meglátogatni a nagynénjét.

- Az ágyra! Azonnal!

Igen. Amilyen gyorsan csak lehet.

- Tedd szét a lábad! *Igen, uram.*

- Széjjelebb.

Molly pár centit mozdított a lábán.

- Ne kelljen még egyszer szólnom.

Molly felhúzta a térdét. Soha nem lesz még egyszer ugyanilyen. Soha nem fogja teljes biztonságban érezni magát egy veszélyes férfival.

Hallotta Kevin cipzárjának recsegését. - Hogy akarod?

- Ó, hagyd már. - Molly kitárta a karját. - Pofa be és gyere ide.

Pár pillanattal később érezte, hogy a férfi teste ránehezedik. Tudta, hogy Kevin még mindig haragszik rá, de ez nem akadályozta meg a férfit abban, hogy meg ne érintse azokon a helyeken, ahol Molly annyira szerette.

Kevin hangja mély és rekedt volt, lehelete Molly haját cirógatta a füle mögött. - Megörjítesz, ugye, tudod?

- Tudom. Sajnálom.

A férfi hangja lágyabb és feszültebb lett. - Képtelenség... mi nem...

Molly az ajkára harapott és magához szorította. - Tudom.

Lehet, hogy Kevin nem tudta, de ő igen, hogy ez az utolsó alkalom. A férfi mélyen beléhatolt, ahogy szerette. Molly rátalált a ritmusra, s átengedte magát neki. Még egyszer. Még egyszer utoljára.

Szeretkezés után általában egymáshoz bújtak és beszélgettek. Ki volt jobb? Ki volt hangosabb? Ma reggel azonban nem játszottak. Kevin elfordult, Molly pedig kisietett a fürdőszobába, hogy letusoljon és felöltözzön.

A férfi a teraszon várta Roo-val a lábánál. Az erdőt bámulta, kávéja gőzölgőit, Molly összehúzta magán a meleg pulóvert. - Hallani akarod a többit is?

- Jó lenne.

Molly kényszerítette magát, hogy a férfira nézzen. - Azt mondtam Eddie-nek, hogy ha el is adod a kempinget, érzelmileg továbbra is kötődni fogsz *hozzá*, s nem tudod elfogadni, hogy valami történt a tőval. Azt mondtam, hogy nem szándékosan csaptad be őket, nem tehetsz róla.

- S elhitte?

- Olyan buta, mint a föld, én pedig elég meggyőző tudok lenni. - Molly hamar túl akart lenni a többin. - Aztán azt mondtam, hogy elmebajos vagy... igazán sajnálom, és megígértem, hogy pszichiátriai segítséget szerzek neked.

- Elmebajos?

- Nem tudtam mást kitalálni.

- Mi lett volna, ha nem ütöd bele az orrod a dologomba? - Kevin lecsapta a csészéjét és kiloccsantotta a kávé az asztalra.

- Képtelen voltam.

- Miért? Ki adott rá engedélyt, hogy irányítsd az életemet?

- Senki. De...

Kevin kieresztette a gőzt. - Miért vagy oda ezért a helyért annyira?

- Nem rólam van szó, Kevin, hanem rólad! A szüleid meghaltak, Lillyt nem engedted magadhoz közel. Nincsenek testvéreid, igazából nincs családod. Nem taszíthatod el magadtól az örökségedet, nincs másod, csak ez a kemping.

- Nem érdekel az örökségem! S hidd el, hogy sokkal több mindenem van.

- Csak azt akarom mondani, hogy...

- Dollármillióim vannak, mert én nem voltam olyan ostoba, hogy odaadjam valakinek. Vannak kocsijaim, egy luxuslakásom, tele a bankszámlám. S tudod, mim van még? Karrierem, amit nem hagyom, hogy elvegyenek tőlem.

Molly ökölbe szorította a kezét. - Mit akarsz ezzel mondani?

- Magyarázz meg nekem valamit. Mi az oka, hogy annyit foglalkozol az én dolgaimmel és a sajátoddal egy cseppet sem?

- Foglalkozom vele.

- Mikor? Két hete csak a kempinggel törődsz, ahelyett, hogy abba fektetnéd az energiádat, amibe kell. A karriered lehúzzhatod a végén. Mikor akarsz elkezdni harcolni a nyuladért?

- Te nem tudod, mit beszélsz.

- Tudod, mit gondolok? Azért avatkozol bele az életembe, és azért lett rögeszméd ez a kemping, hogy elvonja a figyelmedet a saját gondjaidról.

Hogy sikerült Kevinnek megfordítania a beszélgetést? - Nem értesz semmit. A *Dctphne bukfcencet* vet egy új szerződés első könyve. Amíg át nem írom, nem fogadnak el semmit.

- Nincs vér a pucásban.

- Ez nem igaz! Mindent megtettem, hogy meggyőzzem a kiadómat, hogy hibát követ el, de a Birdcage nem tágitott.

- Hannah szerint ez a legjobb könyved. Kár, hogy ő lesz az egyetlen gyerek, aki elolvashatta. - A férfi a jegyzetfüzet felé bökött, amit Molly a kanapén hagyott. - Aztán itt van az új munkád.

Daphne nyári táborba megy.

- Honnan tudsz...

- Nem te vagy az egyetlen, aki szeret szaglászni. Elolvastam a feljegyzéseidet. A borzot ért otromba igazságtalanságtól eltekintve, megint remekművet alkottál. De senki sem fogja kiadni,

ha nem tartod be a játékszabályokat. S te megteszed? Nem. Inkább itt seny-vedsz egy isten háta mögötti helyen, ahol elbújhatsz a problémáid elől.

- Te ezt nem érted!

- Ebben igazad van. Soha nem értettem meg azokat, akik feladják.

- Ez nem igazságos! Nem győzhetek. Ha átírom a könyvet, eladtam a lelkem és gyűlölni fogom magam. Ha nem, a Daphne-könyvek eltűnnek. A kiadó nem nyomja újra a régieket, az újakat pedig nyilván nem fogja kiadni. Nem számít, mit csinálok, vesztek, és nincs más választásom.

- Veszíteni jobb, mint feladni a harcot.

- Az én családomban a nők nem veszítenek. A férfi hosszan nézte Mollyt. - Ha nem tévedek, csak egy nő van rajtad kívül a családban.

- S nézd meg! Phoebe kitartott a Stars mellett, amikor mindenki más leírta a csapatot. Szembenézett az ellenségeivel...

- Az egyikhez férjhez is ment.

- ... és legyőzte őket a saját fegyverükkel.

-A futballvilágban mindenki elismeri a sikerét. De mi köze van ennek hozzád?

Molly elfordult. Kevin már tudta. - Ugyan, Molly. Nyafogj, hadd hullassak krokodilkönnyeket.

- Menj a pokolba!

- Rendben, akkor majd megmondom én. Azért nem harcolsz a könyveidért, mert lehet, hogy kudarcot vállánál, s nem akarsz alulmaradni a nővéreddel folytatott versenyben.

- Nem versenyzek Phoebével. Szeretem!

- Ezt nem kétlem. De a nővéred a legbefolyásosabb asszony a profi sportban, te viszont egy csődtömeg vagy.

- Nem vagyok az!

- Akkor ne is viselkedj úgy!

- Te ezt nem érted.

- Kezdek nagyon sok mindent érteni.

- Mit? Hagyjuk, nem is akarom tudni. - Molly a konyha felé indult, de a férfi eléállt.

- A tűzriadót. Dán azt mondta, csendes, komoly gyerek voltál. Jó jegyeket kaptál. Egész életedben arra törekedtél, hogy tökéletes légy. De valami történt. Hirtelen nem bírtad tovább elviselni a nyomást. Betörted a tűzriasztót, eladományoztad a pénzedet, beugrottál egy vadidegen ágyába! - Kevin a fejét rázta. - El sem hiszem, miért nem jöttem rá azonnal. Nem értem, miért nem látják a többiek.

- Mit?

- Hogy ki vagy valójában.

- Mintha te tudnád.

- Nem vagy tökéletes.

- Miről beszélsz?

- Arról az emberről beszélek, aki akkor lettél volna, ha normális családban nössz fel.

Molly nem tudta, mit fog mondani a férfi, de azt tudta, hogy Kevin elhiszi, amit mond, s szeretett volna elszaladni.

A férfi azonban elállta a menekülés útját. – Nem érted? Te arra születted, hogy kirúgjanak az iskolából, füves cigit szívj a barátoddal és a kocsija hátsó ülésén szeretkezz vele.

- Tessék?

-Az a fajta lány vagy, aki otthagyja a főiskolát és Vegasba szökik, hogy egy szál semmiben parádézzon a színpadon.

- Egy szál semmiben! Ez a lég...

- Te nem Bért Somerville lánya vagy. - Kevin szomorúan felnevetett. - A fenébe! Te az anyád lánya vagy. Vakok vagyunk, hogy nem láttuk.

Molly lerogyott a hintaágyra. Ez hülyeség. Egy elmebeteg összefüggéstelen zagyvasága, aki túl sok időt töltött az MRI-ben.

- Nem csak azért félsz kockáztatni, mert versenyzel Phoebével. Hanem mert még mindig

abban a tévhitben élsz, hogy neked tökéletesnek kell lenned. Molly, higgy nekem, nem vagy az.

Mollynak gondolkodnia kellett, de nem tudott, ha a férfi így nézett rá. - Én nem... az vagyok, akiről te beszélsz.

- Gondolkozz rajta, és rá fogsz jönni.

Ez már túl sok volt. *Kevin* volt a buta, nem ő. - Csak megpróbálsz elterelni a szót arról, hogy elpuskázod az életedet.

- Nem puszkázok el semmit. Addig legalábbis minden rendben ment, amíg veled nem találkoztam.

- Igen? - Molly figyelmeztette magát, hogy hallgasson, nem ez a megfelelő idő, de minden, amit nem akart kimondani, kicsúszott a száján. - Félsz mindennemű érzelmi kapcsolattól.

- Ha Lillyre gondolsz...

- Ó, nem. Azt a kapcsolatot még egy olyan nehéz felfogású is könnyedén átlátja, mint te. Nézzünk valami bonyolultabbat.

- Nézzünk.

- Nem furcsa, hogy harminchárom éves vagy, gazdag, viszonylag intelligens, heteroszexuális, úgy nézel ki, mint egy görög isten, és nem volt egyeden hosszú távú kapcsolatod sem?

- Az isten szereimé...

- Hogy lehet ez?

- Honnan tudod, hogy így van?

- Pletykákból, újságokból, a *People* magazinból. Ha lett is volna hosszú távú kapcsolatod, csak a középiskolában. Sok nő megfordult az életedben, de egyik sem maradt sokáig.

- Egy már így is túl sokáig.

- S milyen nőket választasz? - Molly két kézzel az asztalra támaszkodott. - Okosakat, akik ébren tarthatják az érdeklődésedet? Vagy erkölcsöseket, akik legalább néhány megkövesedett konzervatív elveddel egyetértenek? Nem. Micsoda meglepetés!

- Megint a külföldi nőknél tartunk. Esküszöm, neked ez a rögeszméd.

- Rendben. Hagyjuk ki őket és nézzük az amerikaiakat, akikkel a CSK randevúzik. Estélyekre járó cicababák, akiken túl sok a smink és túl kevés a ruha. Lányok, akik nyálfoltot hagynak az ingeden és azóta nem láttak osztálytermet, hogy összeadásból megbuktak!

- Túlzói.

-Nem érted, Kevin? Szándékosan olyan nőket választasz, akivel a hosszú távú kapcsolat halálra van ítéltve.

- És akkor mi van? A karrieremre akarok koncentrálni, nem pedig kijárni a kálváriáját, hogy boldoggá tegyek valami nőcskét. Még csak harminchárom éves vagyok. Nem akarok megállapodni.

- Felnőni nem akarsz.

-Én?

- Aztán ott van Lilly.

- Tessék...

- Lilly csodálatos asszony. Kitarat melletted és várja, hogy jobb belátásra térj, noha te mindent megtettél, hogy eltaszítsd magadtól. Csak nyerhetsz és nincs mit veszítened, de egy picit szeletet sem adsz neki az életedből. Úgy viselkedsz, mint egy durcás kisgyerek. A magad módján te ugyanolyan csodabogár vagy, mint én.

- Nem.

-Az én sebeimet könnyebb megérteni. Nem volt anyám, az apám csak sértegetett, téged viszont szerettek a szüleid. De annyira különböztek tőled, hogy soha nem érezted közel magadhoz őket, s emiatt még mindig büntudat gyötör. Sokan képesek félretenni a sérelmeiket, de sokan nem olyan érzékenyek, mint te.

Kevin felugrott. - Marhaság! Kemény vagyok, mint bárki más.

- Igen, kívül, de belül puha, s ugyanúgy rettegsz attól, hogy elszúrod az életed, ahogy én.

- Nem tudsz rólam semmit!

-Azt tudom, hogy ezer közül nincs még egy férfi, aki kötelességének érezne elvenni egy örült nőt, aki álmában rávetette magát, mégha a főnöke rokona is. Lehet, hogy Dán és Phoebe pisztolyt

tartottak a fejedhez, de csak meg kellett volna nevezned a bűnöst. Nem csak hogy nem tetted, de még engem is rávétél, hogy hallgassak. Aztán ahogy akkor viselkedtél, mikor elvetéltem.

-Bárki...

- Nem, senki nem tette volna ezt, te csak azért akarod ezt hinni, mert félsz bármifajta érzelemtől, ami nem fér be két kapufa közé.

- Ez hülyeség! - Tudod, hogy hiányzik valami a civil életedből, de félsz megkeresni, mert a magad sajátos lelkibeteg és éretlen módján azt hiszed, hogy benned van valami hiba, ami miatt nem találhatod meg. Nem álltál közel a szülédhez, hogyan létesíthetnél tartós kapcsolatot egy idegennel? Futballozni sokkal könnyebb.

- Tartós kapcsolat? Álljunk csak meg! Miről is beszélünk mi itt?

- Arról, hogy ideje felnőned és kockáztatni.

- Nem hiszem. Szerintem valami rejtett célzata van ennek a halandzsának.

Eddig a pillanatig Mollynak eszébe sem jutott erre gondolni, de néha a férfi sokkal éleslátóbb volt, mint ő. Rájött, hogy Kevinnek igaza van, de már túl késő volt.

- Szerintem te a mi tartós kapcsolatunkról beszélsz.

-Ha!

- Ezt akarod, Molly? Arra vágysz, hogy igazi házasok legyünk?

- Egy érzelmileg tizenkét éves gyerek szintjén álló férfival? Aki még a saját rokonaival sem tud méltóan viselkedni? Ennyire nem vagyok mazohista.

-Nem?

- Mit akarsz, mit mondjak? Hogy beléd szerettem? -Molly vagdalkozni akart, de a férfi elképedt arckifejezésén látta, hogy Kevin tudja az igazságot.

Molly lábai elgyengültek. Leült a hintaágyra és próbált kiutat keresni, de teljesen ki volt borulva. Különben is mi értelme lett volna, a férfi átlátott rajta. Felemelte a fejét. - S akkor mi van? Felismerem az egyirányú utcát, ha bemegyek rajta.

Gyűlölte, hogy Kevint sokkhatásként érte a hír.

- Szerelmes vagy belém.

Molly szája kiszáradt. Roo a bokájához dörgölözött és nyüsztet. Molly szerette volna azt mondani, hogy ez is csak egy fellángolás, de nem tehette. - Nem nagy ügy - sikerült kinyögnie. - Ha azt hiszed, hogy sírva a vállaidra borulok, mert te nem ugyanígy érzel, tévedsz. Nem könnyörgök senki szeretetéért.

-Molly...

Gyűlölte, ha sajnálták. Nem volt elég okos, elég szép, elég különleges ahhoz, hogy szeressék.

Éktelen haragra gerjedt, de ezúttal nem a férfi ellen. A saját bizonytalansága ellen. Azzal vádolta Kevint, hogy nem tud felnőni, de nem ő volt az egyetlen. Ha a férfi nem szereti, az az ő baja.

Felpattant. - Ma elmegyek Phoebével és Dannel. Visszasomfordálok összetört szívvel Chicagóba, s tudod mit? Túl fogom élni.

-Molly...

- Most hagyd abba, mielőtt feltámad benned a lelkiismeret. Nem tartozol felelősséggel az érzéseimért, rendben? Nem a te hibád, s nem neked kell megoldanod. Egyszerűen csak így történt.

-De... sajnálom. Én...

- Elég. - Molly nem emelte fel a hangját, mert nem akart haraggal elválni. Azon kapta magát, hogy a férfihoz lép, s megérinti az arcát. Szerette minden emberi gyarlósága ellenére. - Te jó ember vagy, vigyázz magadra.

-Molly...

- Ne is könnyödj, hogy maradjak. - Mollynak sikerült mosolyognia. - Egyszer minden jónak vége szakad. - Az ajtóhoz ment. - Gyere, Roo. Keressük meg Phoebét.

Ez egy „a nagy nyúl megeszi a kis nyulat” világ.

- *Anonimusz gyerekkönyv kiadó*

Csak a gyerekek tették elviselhetővé a visszautat Chicagóba. Molly mindig nehezen tudta elrejtetni az érzéseit a nővére előtt, de most muszáj volt. Nem fertőzhette tovább a kapcsolatukat Kevinnel.

A lakásban áporodott volt a levegő a három heti bezártságtól, s még nagyobb por, mint mikor elment. Égett a vágytól, hogy sikáljon és súroljon, de a háztartás várhatott holnapig. Felcipelte a bőröndjét a galériára, aztán kényszerítette magát, hogy odamenjen az íróasztalhoz és a fekete műanyagdobozhoz, amiben az iratait őrizte.

Leült törökülésben a földre, elővette a Birdcage-dzsel kötött utolsó szerződést és átlapozta.

Úgy volt, ahogy gondolta.

Kínézett a panorámaablakon, végigjártatta tekintetét a téglafalakon, a meghitt konyhán, élvezte a fényjátékát a parkettán. *Édes otthon.*

Két nyomorúságos hét után Molly kilépett a Michi-gan Avenue-i felhőkarcoló kilencedik emeletén a liftből, s a folyosón Helen Kennedy Schott irodája felé sietett. Már rég túl volt azon a ponton, ahonnan még lett volna visszaút, s remélte, hogy nem látni a szeme alatti sötét karikákat.

Helen felállt a kéziratokkal és könyvborítókkal teli íróasztal mögül. Bár füledt meleg volt, szokásos fekete kosztümjét viselte. Nem sminkelte magát, de a körmét vérvörösre festette. - Molly,

annyira jó, hogy újra látlak. Örülök, hogy felhívtál. Én már feladtam, hogy elérjelek.

- Én is örülök, hogy látlak - felelte Molly udvariasan, mert bármit is mondott róla Kevin, természeténél fogva udvarias volt.

- Sok mindent meg kell beszélünk.

- Nem. - Molly nem tudta tovább elodázni a dolgot. Kinyitotta a táskáját, kivett egy fehér borítékot, s letette az asztalra. - A *Daphne bukfencet vet* előlegének első részlete.

Helen megdöbbsent. - Nem akarjuk visszakérni az előleget. Ki akarjuk adni a könyvet.

- Attól tartok, ez nem fog menni. Nem írtam át.

- Molly, tudom, hogy volt köztünk némi nézeteltérés, s ideje tisztázni. Mi kezdettől fogva csak a te karriered érdekeit tartottuk szem előtt.

- Én pedig az olvasóim érdekeit.

- Azt is. Kérlek, próbálj megérteni. Az írók hajlamosak csak a saját szemszögükből nézni a dolgokat, de egy kiadónak szélesebb látókörűnek kell lennie. Úgy éreztük, nem volt más választásunk.

- Mindenkinek van választása, s egy órával ezelőtt én is éltem az enyémmel.

- Hogy érted ezt? - Kiadtam a *Daphne bukfencet vet-et*. Az eredetit.

- Kiadtad? - vont a fel Helen a szemöldökét. - Miről beszélsz?

- Kiadtam az interneten.

- Ezt nem teheted. Szerződésünk van.

- Ha elolvasod az apróbetűs részt, látni fogod, hogy az elektronikus terjesztés joga az enyém.

Helen ereiben meghűlt a vér. Egy nagyobb kiadó kiiktatta volna ezt a kiskaput a szerződésből, de egy olyan kicsi, mint a Birdcage, nem figyelt rá. - Nem hiszem el, hogy ezt tetted.

- Így minden gyerek, aki el akarja olvasni a *Daphne bukfencet vet-et* és megnézni az eredeti illusztrációt, megteheti. - Molly nagy szónoklatot tervezett, de már nem volt hozzá energiája. Előretolta a borítékot és kísértelt az ajtón.

- Molly, várj!

Megtette, amit akart, s nem állt meg. Ahogy a kocsija felé ment, szeretett volna diadalt érezni, de csak az üresség tátongett benne. Azt kívánta, bárcsak felhívhatná Kevint, s elmondhatná, hogy kiállt a nyuláért.

Ráfordult a Laké Shore Drive-ra és észak felé tartott Evanstonba. A forgalom gyér volt, s hamarosan megérkezett a régi barnahomokkő épülethez, ahol most lakott. Gyűlölte ezt a második emeleti lakást kilátással egy thai étterem mögötti szeméttárolóra, de mást, ahová kutyát is beengedtek, nem engedhetett meg magának.

Próbált nem gondolni a régi lakására, ahová már új lakók költöztek. Evanstonban kevés volt a galériás lakás, s sorban álltak az emberek érte, úgy hogy Mollynak tudnia kellett, hogy hamar el fog kelni. Csak arra nem volt felkészülve, hogy nem egészen huszonnégy óra alatt. Az új tulajdonosok bérbe vették tőle a lakást addig is, ameddig a papírmunkára várnak, így azonban legalább lett pénze visszafizetni az előleget és rendezni a számláit.

Minden nap írt. Bármennyire is el volt keseredve, nem adta fel. Szembenézett a fájdalommal és mindent megtett, hogy túlélje. A szíve azonban üresebb nem is lehetett volna.

Rettenetesen hiányzott neki Kevin. Minden éjjel a plafont bámulta és arra gondolt, milyen érzés volt a karjaiban feküdni. Persze sokkal többről volt szó, mint a szex. A férfi jobban ismerte, mint ő saját magát, s a társa volt minden értelemben, egyet kivéve, ami igazán számított. Nem szerette őt.

Lilly számos üzenetet hagyott a rögzítőjén, tudni akarta, hogy Molly jól van-e, de ő nem hívta vissza. Mit mondhatott volna? Hogy el kellett adnia a lakását? Hogy elvesztette a kiadóját? Hogy a szíve összetört? Egy ügyvédet legalább már megengedhetett magának, hogy felbontsa a szerződését és eladhassa a következő Daphne könyvet egy másik kiadónak.

Megszólalt a csengő, s Molly ajtót nyitott.

Helen rontott be. - Elrohantál, mielőtt beszélni tudtunk volna.

Molly régi kiadójára nézett. - Ha azért jöttél, hogy perrel fenyegezz, rosszul jársz.

- Miért akarnánk beperelni a kedvenc szerzőnket? - Helen előhúzta a borítékot, amiben Molly előlege volt és visszaadta neki. - Ha belenézel, találni fogsz benne egy másik csekket is az előleg többi részéről. El kellett volna mondanod, hogy éreztél ezzel az átírással kapcsolatban. Soha nem kértelek volna rá.

Molly egy szót sem szólt erre a köpönyegforgatásra. A borítékot sem vette el.

- Kiadjuk a *Daphne bukfcet* vet eredeti verzióját. Télre tervezzük, hogy legyen elég időnk a reklámra.

Marketingkampányt akarunk indítani egész oldalas hirdetésekkel minden nagy magazinban, s tervezzük egy könyvbemutató körutat.

-A *Dnpkne bukfcet* vet már elérhető az interné-ten.

- Szeretnék, ha levennéd, de a döntés a te kezeden van. Úgy véljük, hogy a szülők többsége ennek ellenére is meg akarja majd venni az éppen aktuális könyvet.

Molly el sem tudta képzelni, hogy változhatott csodák csodájára egy kis íróból naggyá.

- Készek vagyunk újratárgyalni a szerződésedet. Biztos vagyok benne, hogy elégedett leszel a feltételekkel.

Molly magyarázatot várt, nem több pénzt, de megszólalt benne a nagytőkés. - Az új ügynökömmel kell tárgyalnotok erről.

- Természetesen.

Mollynak nem volt ügynöke, sem régi, sem új. Nem volt rá szüksége, de most valami megváltozott. - Mi történt, Helen?

-A sajtó. Két napja jött ki a legújabb eladási lista. A házasságról szóló hírek és a TGYTA támadása közben az eladásaid a magasba szöktek.

- De én februárban mentem férjhez, a TGYTA pedig áprilisban támadott meg. Most vettétek csak észre?

- Az első emelkedést márciusban regisztráltuk, majd egy újabbat áprilisban. De az igazi kiugrás a május végi jelentésből tűnt ki. A júniusi előzetes számítások pedig még ígéretesebbek.

Molly örült neki, hogy ül, mert a lábai már összerogytak volna. - De a sajtó már leszállt rólam. Miért most ugrottak akkor meg a számok?

- Mi is ezt szerettük volna kideríteni, ezért felhívtuk a könyvkereskedőket. Elmondták, hogy a felnőttek eredetileg kíváncsiságból vették meg a Daphne könyveket, vagy a házasságról hallottak, vagy szerették volna tudni, miért olyan zabos rád a TGYTA. Miután azonban hazavitték a könyvet, a gyerekek beleszerettek a szereplőidbe, s a szülők visszamentek a boltba, hogy megvegyék az egész sorozatot. Molly megdöbbsent. - Hihetetlen.

-A gyerekek megmutatták a könyveket a barátaiknak. Még azok a szülők is veszik a Daphne könyveket, akik a TGYTA más bojkottjait támogatják.

- Nehezen tudom megemészteni.

- Megértem. - Helen elmosolyodott. - Annyi év után egy csapásra sikeres lettél. Gratulálok, Molly.

Janice és Paul Hubertnél egy panzió vezetésére alkal-I masabb házaspárt keresve sem lehetett volna találni. Mrs. Hübbért rántottája soha nem hült ki, az ételei soha nem kozmáltak oda. Mr. Hubert még élvezte is elállítani a vécéket, ha folytak, s órákon át el tudott beszélgetni a vendégekkel. Kevin másfél hét után kirúgta őket.

- Segítsek?

Kevin kihúzta a fejét a hűtőből, s Lillyt pillantotta meg a konyhaajtóban. Este tizenegy óra volt, két héttel és egy nappal Molly távozása után. Hubertek négy napja mentek el, s minden a feje tetejére állt.

Az edzőtábor két hét múlva kezdődött, s Kevin még az alapozásnál sem tartott. Tudta, hogy meg kellene mondania Lillynek, mennyire hálás, hogy itt maradt segíteni, de nem vitte rá a lélek, s ettől büntudat gyötörte. Lillyt valami szomorúság lengte körül, mióta Liam Jenner nem jött többé reggelizni. Egyszer Kevin megpróbálta szóba hozni, de olyan sután, hogy Lilly úgy tett, mintha nem értette volna.

- Gyorsrizs élesztőt keresek. Amy írta ki, hogy holnap szüksége lesz rá. Mi a fene az a gyorsrizs élesztő?

- Fogalmam sincs - felelte az asszony. - Az én főző-tudományom a zacskóslevesig terjed.

- A fenébe. - Kevin becsapta a hűtő ajtaját.

- Hiányoznak Hubertek?

- Hubertek nem, csak a főztjük meg az ezermesterségük.

-A. - Lilly a fiára nézett, s egy pillanatra elfeledte boldogtalanságát.

- Nem tetszett, ahogy az asszony a gyerekekkel bánt - zsörtölődött Kevin. - Az öreg meg az örületbe kergette Troyt. Kit érdekel, hogy az óramutató járásával megegyezően vagy ellenkezőleg van levágva a fű?

- Mrs. Hubert törődött a gyerekekkel. Csak nem nyomott minden gézengúzknak a kezébe süteményt, aki megjelent a konyhaajtóban, mint Molly.

- A vén szipirtyó úgy kergette el őket, mint a csótányokat. Sajnálta az idejét, hogy mesét mondjon nekik. Olyan megerőltető lett volna? Ha egy gyerek mesét akar hallani, olyan nagy dolog lerakni a sülőlőszert és mondani egyet?

- Én egyszer sem hallottam, hogy a gyerekek arra kérték volna Mrs. Hubertet, hogy mondjon nekik mesét.

- Mollyt bezzeg mindig azzal nyaggatták!

- Igaz.

- Mit akar ez jelenteni?

- Semmit.

Kevin kinyitotta a süteményes doboz tetejét, de aztán rögtön vissza is csukta, mikor eszébe jutott, hogy bolti. Inkább benyúlt a hűtőbe egy sörért. - A férje még rosszabb volt.

-Amikor meghallottam, hogy azt mondja a gyerekeknek, ne focizzanak a réten, mert tönkreteszik a fűvet, azt hittem, megfojtom.

- A gazember.

- A panzióvendégek azonban szerették Hubertékat -mutatott rá Lilly.

-Azért, mert ők nem gyerekekkel jöttek, ahogy a faházakat bérlők.

Kevin megkínálta az asszonyt sörrel, de az megrázta a fejét és inkább ásványvizet ivott. - Örülök, hogy O'Brianék még egy hétig maradnak, de hiányzik Cody és a Kramer lányok. Azért az új gyerekek is aranyosak. Láttam, hogy vettél még bicikliket. A nagyobbak úgy tűnik, nagyon élvezik a kosárpalánkot, s jól tetted, hogy felvettél egy úszómestert.

- Egyes szülők nagyon hanyagok. - Kevin az asztalhoz vitte a sörét, leült, aztán tétovázott. De már elég régóta halogatta a dolgot. - Hálás vagyok, amiért segítesz.

- Szívesen teszem, de hiányzik Molly. Minden sokkal vidámabb, ha ő itt van.

Kevin védekezőállásba vonult. - Szerintem nem. Nélküle is jól szórakozunk.

- Nem. Az OBrian fiúk panaszkodnak, az idősök hiányolják, te pedig csak zsörtölődsz azóta. - Lilly a mosogatónak dőlt. - Két hete, Kevin. Nem gondolod, hogy itt az ideje utána menni? Amy, Troy és én pár napig elboldogulunk.

Nem látja Lilly, hogy ő már végigzongorázta ezt millió szemszögből? Semmire sem vágyott jobban, de nem mehetett Molly után, amíg nem készült fel rá, hogy házasemberként megállapodjon. - Nem lenne tisztességes.

- Kivel szemben?

Kevin a címkéi: kapar gáttá az üvegen. - Elmondta... hogy érez irántam.

- Értem. Te pedig nem?

Annyi érzés kavargott Kevinben, hogy nem tudott mit kezdeni velük, de egyik sem tudta elhomályosítani azt, ami a legfontosabb volt a számára.

- Öt vagy hat év múlva talán más lenne a helyzet, de most nincs időm, csak a karrieremre. Legyünk reálisak, el tudsz képzelni engem és Mollyt hosszú távon?

- Minden gond nélkül.

- Ugyan már! - Kevin felpattant. - Én izgó-mozgó vagyok. Nem bírok egy helyben megmaradni, s Molly gyűlöli a sportot.

- Ahhoz képest elég sportos.

- Elmegy.

- Kiválóan úszik és úgy ugrik fejest, mint egy mű-ugró.

- Csak a nyári táborok miatt.

- Mindent tud a futballról.

- Csak mert...

- Tanult küzdősportokat.

Kevin megfedezkedett a kung fű rúgásról, amiben Molly tavaly télen részesítette.

- Mesélte, hogy középiskolában teniszezett.

- Ez az. Gyűlölöm a teniszt.

- Talán mert nem tudsz játszani.

Lilly honnan tudtad?

Az asszony mosolya veszélyesen együttérző volt. - Azt kell mondanom, nehezen fogsz még egy ilyen sportos és kalandvágyó nőt találni, mint Molly Somerville.

- Fogadni mernék, hogy nem merne kiugrani ejtőernyővel.

- Fogadni mernék, hogy igen.

Már Kevinnek is feltűnt, mennyire durcás. Lillynek pedig igaza volt az ejtőernyős ugrással kapcsolatban. Szinte hallotta, hogy sikoltozna Molly, ha kilökné a gépből. De abban a pillanatban, hogy kinyílna az ernyője, élvezné.

Kellemetlenül érintette, hogy Molly beleszeretett. S dühös is volt. Biztosra vette, hogy ő semmit nem ígért Mollynak. A pokolba, többnyire még udvarias sem volt vele.

A szex. Addig minden simán ment. Ha összehúzza tudta volna tartani a cipzárját és képes lett volna parancsolni a kezének, semmi baj nem lett volna, de elvesztette a fejét miután napról-napra egyre több időt töltöttek együtt. S ki hibáztathatná?

Eszébe jutott Molly nevetése. Melyik férfi ne akarna érezni egy ilyen nevetést az ajkain? S azok a kékszürke, boszorkányosan vágott szemek, amik határozottan szeretkezésre hívták fel! Hogy gondolhatott volna másra, mint a szexre, mikor ezek a szemek ránéztek?

Molly azonban ismerte a szabályokat, s manapság az ő korában a szex már nem jelentett elkötelezettséget. S nagyon tévedett abban, hogy érzelmileg nem kötődött senkihez. Dehogynem. Ott volt neki Cal és Jane Bonner.

Akikkel már hetek óta nem beszélt.

Lillyre pillantott. Talán mert már későre járt, eredt meg a nyelve és mondott el többet az asszonynak, mint akart. - Mollynak megvan a véleménye rólam, amit én nem osztok.

-Mi?

-Ügy gondolja... - Kevin letette a sörét. - Hogy érzelmileg sekélyes vagyok.

- Nem! - Lilly szeme megvillant. - Hogy mondhatott ilyet!

- A helyzet az, hogy...

- Te nagyon bonyolult személyiség vagy. Istenem, ha sekélyes lennél, azonnal kidobták volna.

- Próbáltalak...

- Meg is paskolhattad volna a vállam, és mondhattad volna, hogy majd küldesz képeslapot karácsonyra. Örültem volna és a mennyekben éreztem volna magam. De te túl tisztességes voltál ahhoz, hogy ezt megtegyed, s ezért fáj annyira a jelenlétem.

- Szép, hogy ezt mondod, de...

-Ó, Kevin... nem szabad ilyesmit gondolnod magadról. Szeretem Mollyt, de ha meghallom, hogy így beszél rólad, lesz hozzá egy-két szavam.

Kevin szeretett volna felnevetni, de a szemét könnyek lepték el, a lába megmozdult, s már csak arra eszmélt, hogy kitárja a karját. Egy anya mindig megvédi a fiát, akkor is, ha az meg sem érdemli.

Kevin megölelte. Lilly egy újszülött borjú nyöszörgé-séhez hasonló hangot hallatott.

A férfi magához szorította. - Kérdezni akarok valamit.

Lillyt zokogás rázta.

Kevin megköszönte a torkát. - Vettél valaha énekes zongoraleckéket?

-Ó, Kevin... a mai napig nem tudom megkülönböztetni a hangjegyeket egymástól.

- Volt valaha herpesz a szádon a paradicsomtól?

- Sok is.

- Mi a helyzet az édes krumplival? Mindenki szereti csak én nem, ezért gondoltam, hogy... - Kevin elhallgatott, mert gombóc fojtogatta a torkát. Ugyanakkor kezdett összeállni benne a kép, aminek a darabjai valahogy soha nem akartak passzolni.

Egy ideig csak ölelték egymást. Aztán beszélni kezdtek, megpróbálva egy éjszaka alatt behozni

azt, amit három évtized alatt nem mondtak el, bukdácsolva ejtve ki a szavakat, amikkel a fehér foltokat ritkították.

Hallgatólagosan megegyeztek, hogy két témát kerülnek: Mollyt és Liam Jennert.

Hajnal háromkor, amikor elváltak a lépcső tetején, Lilly megsimogatta a fia arcát. - Jó éjt, drágám.

- Jó éjt... - Jó éjt, anya. Kevin ezt akarta mondani, de úgy érezte, hogy akkor elárulná Maida Tuckert, s ezt nem tehetette. Lehet, hogy nem olyan anyáról álmodott, mint amilyen ő volt, de Maida tiszta szívből szerette, s Kevin is őt. Elmosolyodott. - Jó éjt, Lilly anya.

Ekkor kezdett el csak Lilly igazán pityeregni. - Ó, Kevin... Kevin, kisfiam.

A férfi mosolyogva aludt el.

Amikor az óracsőrgés pár óra múlva kiverte az ágyból, az elmúlt éjszakára és arra gondolt, hogy Lilly most már örökre az élete része marad. Jó érzés volt.

Miközben lement a sötét, üres konyhába, azzal vigasztalta magát, hogy nincs miért lelkiismeret-furdalást éreznie Molly miatt, de a tudatalattiját nem győzte meg. Amíg ki nem talál valamit, addig nem fogja tudni Mollyt kivenni a fejéből.

S ekkor bevillant. A tökéletes megoldás.

Molly Kevin ügyvédjére bámult. - Nekem adja a kempinget?

- Tegnap korán reggel hívott fel. Most lettem kész a papírmunkával.

- Nem akarom! Nem kell tőle semmi!

- Sejthette, hogy ez lesz a válasza, mert azt mondta, hogy ha visszautasítja, megengedi Eddie Biliárdnak, hogy földig lerombolja a kempinget. Nem hiszem, hogy viccelt.

Molly szeretett volna sikítani, de nem az ügyvéd hibája volt, hogy Kevin önkényes és erőszakos volt, ezért fékezte indulatait. - Tiltja valami, hogy túladjak rajta?

- Nem.

- Akkor elfogadom. Aztán pedig eladom.

- Nem hinném, hogy Kevin örülne neki.

- Adjon neki egy csomag papírzsebkendőt.

Az ügyvéd fiatal volt, elmosolyodott, aztán fogta az aktatáskáját és az ajtóhoz ment. A júliusi hőségben nem viselt zakót, de mivel Molly lakásában nem volt légkondicionáló, a férfi hátán hatalmas izzadtságfolt keletkezett. - Ne sokáig várjon. Kevin elhagyta a kempinget, s nincs aki vezesse.

- Biztos vagyok benne, hogy van. Felvett valakit.

- Nem feleltek meg.

Molly nem volt káromkodós fajta, de most alig tudta visszafogni magát. Csak negyvennyolc órája, hogy sikeres mesekönyvíró lett, s most ez.

Ahogy az ügyvéd elment, felkuporodott a kanapéra, hogy felhívja új ügynökét, aki a városban a legjobb szerződések tudta kiharcolni. - Phoebe, én vagyok az.

- Hello. A tárgyalások jól haladnak, de még mindig nem vagyok elégedett a pénzzel, amit ajánlottak.

- Csak ne kopaszd meg őket túlságosan.

- Ne kísérts.

Pár percig elcsevegtek a tárgyalásokról, aztán Molly a lényegre tért, s igyekezett nem hebegni. - Kevin nagyszerű dolgot tett.

- Átment bekötött szemmel a legforgalmasabb úton?

- Ne legyél ilyen, Phoebe. - Molly úgy érezte, most tényleg el fog akadni a hangja. - Remek ember. Nekem adta a kempinget.

- Viccelsz?

Molly szorosabban markolta a kagylót. - Tudja, mennyire szeretem.

- Értem, de...

- Holnap odamegyek. Nem tudom, meddig maradok.

- Legalább addig sem kell abban a hálózszak méretű lakásban laknod, amíg a szerződés elkészül. Azt hiszem, hálásnak kellene lennem.

Megalázó volt bevallani Phoebének, hogy el kellett adnia a lakását. A nővére becsületére legyen mondva, nem ajánlotta fel, hogy kölcsönad neki, de nem is állta meg szó nélkül.

Molly letette a telefont és Roo-ra nézett, aki a konyhaasztal alatt próbált hűsölni. - Gyerünk, mondd csak ki. Ha várok két hetet, még mindig a régi lakásunkban lennénk, ahol légkondi is volt.

Lehet, hogy csak képzelődött, de Roo mintha szigorú pillantást vetett volna rá. Az árulónak hiányzott Kevin.

- Holnap korán reggel indulunk North Woodsba. Roo felütötte a fejét.

- Ne éld bele túlságosan magad, mert nem maradunk sokáig. Komolyan beszélek, Roo, el fogom adni.

Kevin azért csinálta, mert rossz volt a lekiismerete. Így akarta kárpótolni azért, mert Molly beleszeretett, ő pedig nem tudta viszonzni az érzéseit.

Egy nagy vigasztalással.

napszemüvegét, az eső esni kezdett. Minden a feje tetejére állt!

- *Daphne nyári táborba megy*

Lilly megállt a panzió konyhaajtájában. Molly az asztalnál aludt. Fejét a karjára hajtotta, keze mellett ott hevert a jegyzetfüzete, haja szétterült a régi tölgyfaasztalon, mint egy kiborult juharszirup.

Mióta Molly tíz nappal ezelőtt visszatért a kempingbe, amellet, hogy főzött és a vendégekkel foglalkozott, befejezte a *Daphne nyári táborba, megy* illusztrációit, elkezdett egy új könyvet, s írt egy cikket a *Chicknck*. Égett a keze alatt a munka, bár elmondta Lillynek, hogy az új szerződése pénzügyileg stabilizálta a helyzetét. Lilly tudta, hogy Molly igyekszik nem gondolni Kevinre, s megértette néma szenvedését. Meg tudta volna fojtani a fiát.

Molly megmozdult, pislogott, aztán felnézett és elmosolyodott. Sötét karikák húzódtak a szeme alatt. Ahogy Lillynek is. - Jó volt a séta?

- Igen.

Molly felült, s a füle mögé simította a haját. - Itt járt Liam.

Lilly szíve nagyot dobant. Csak egyszer látta a férfit a városban pár nappal az ultimátuma után. Ahogy teltek a hetek, nem hogy könnyebb, hanem egyre nehezebb lett elviselnie Liam hiányát.

- Hozott valamit - mondta Molly. - Felvitte a szobádba.

- Mi az?

- Nézd meg magad. - Molly felvette a földről a leesett tollat és azt kezdte babrálni. - Búcsúzni jött.

Lilly megborzongott, pedig a konyhában meleg volt. - Elmegy?

- Ma. Mexikóba.

Min csodálkozott? Arra számított, hogy Liam majd ölbe tett kézzel várja, mikor gondolja meg magát? Aki kicsit is ismerte Liam Jenner művészetét, tudta, hogy a férfi a tettek embere. - Értem.

Molly felállt és együttérző pillantást vetett Lillyre. -Elszúrtad. Nem mintha nélküled boldogulnék, de miért maradtál azok után, hogy Kevin elment?

Lilly és Kevin úgy tervezték, hogy hamarosan találkoznak Chicagóban. Egyikük sem akarta titokban tartani a kapcsolatukat, Kevin már el is repült Észak-Carolinába, hogy elújságolja a hírt a barátainak, Bonne-réknek. Eldicsekedett vele Cal testvéreinek is, azok feleségeinek és annak a fickónak, aki mellette ült a repülőn.

Lilly már nagyon várta, hogy lássa, de még nem tudta itthagyni a kempinget. Azzal áltatta magát, hogy Molly miatt. - Azért vagyok itt, hogy neked segítsek, te hálátlan perszóna.

Molly a mosogatóhoz vitte a poharát. - Ezen kívül.

- Mert itt nyugalom van és gyűlölöm Los Angeleszt.

-Vagy mert nem tudsz elszakadni Liamtól, pedig csúnyán bántál vele és meg sem érdemled.

- Ha úgy odavagy érte, szerezd meg magadnak.

Fogalmad sincs, milyen egy zsarnoki férfi feleségének lenni.

- Mintha nem tudnád a tenyeredből etetni, ha akarnád.

- Ne beszélj velem ilyen hangon.

- Menj fel és nézd meg, mit hozott neked.

Lilly megpróbált úgy kivonulni a konyhából, mint egy díva, de tudta, hogy Mollyt úgysem csaphatja be. A fia felesége ugyanolyan nyílt és őszinte teremtés volt, mint Mallory. Miért nem látja Kevin, kinek fordított hátat?

S mi van azzal a férfival, akinek ő fordított hátat?

Mikor belépett a szobába, egy hatalmas festményt pillantott meg az ágy lábához támasztva. Bár barna papírba volt csomagolva, tudta, mi az. A Madonna, amit annyira megcsodált aznap délután a férfi műtermében. Letérdelt a szőnyegre és lélegzetviasszafojtva letépte róla a papírt.

Nem a Madonna volt. Liam őt festette le.

Zokogás rázta. A szájára szorította a kezét és hátrébb csúszott. A férfi kegyetlen őszinteséggel ábrázolta. Megmutatott minden ráncot, minden zacskót, minden súlyfelesleget. Egyik combja lebemnyegként hajolt a szék karfájára, ahogy ült; a mellei megereszkedve lógtak.

Mégis gyönyörű volt. A bőre ragyogott, mintha belülről sugárzott volna, hajlatai határozottak és könnyedek voltak, arca magasztosán szép. Egyszerre volt önmaga és Minden Nő.

Ez volt Liam Jenner utolsó szerelmes levele. Tántoríthatatlan érzéseinek bátor, tiszta kifejezése. A lelke, amit felfedett, s amit ő félt a magáénak tudni. S talán már túl késő volt.

Fogta a kulcsát, lerohant a lépcsőn, ki a kocsijához.

Túl késő, túl késő, túl késő... Csikorgó kerekkel hajtott a férfihoz. Az ösvény végén a ház üresnek és elhagyatottnak látszott.

Kiugrott, az ajtóhoz szaladt és rátámaszkodott a csengőre. Nem nyitotta ki senki. Bedörömbölt, aztán megkerülte a házat. *Mexikóba- megy...*

Az üvegfalú műterem a feje felett emelkedett. Nem látta jelét, hogy bárki is lett volna bent, ahogy a ház többi részében sem.

Észrevett egy oldalsó ajtót, odaszaladt, s bár nem számított rá, hogy nyitva lesz, a zár engedett, mikor lenyomta a kilincset.

Bent néma csend volt. Bekukkantott a konyhába, aztán a nappaliba. Onnan felment az emeletre.

A boltív a férfi szentélye felé csalogatta. Nem volt joga belépni, de megtette.

Liam háttal állt az ajtónak és akrilfestékeket csomagolt egy utazóládába. Mint legutoljára, amikor Lilly ittjárt, most is fekete ruha volt rajta - méretre szabott nadrág és hosszú ujjú ing. Utazáshoz öltözött.

- Akarsz valamit? - mordult fel anélkül, hogy felnézett volna.

- Igen - lihegte Lilly.

A férfi végre megfordult, de Lilly látta makacs állán, hogy nem fogja megkönnyíteni a dolgát.

- Téged.

Liam arckifejezése ha lehetett, még komorabbá vált. Lilly csúnyán megsértette a büszkeségét, s a férfi sokkal több kárpótlást várt.

Lilly megfogta nyári ruhája szegélyét, áthúzta a fején és félredobta. Kikapcsolta a melltartóját, levetette, aztán letolta a bugyiját és kilépett belőle.

Liam némán nézte, arca semmit nem árult el.

Lilly felemelte a karját, a hajába túrt és feltornyozta a feje tetejére. Egyik térdét behajlította, a csípőjét kissé elfordította, s beállt abba a pózba, amivel posztterek milliói keltek el.

Nevetséges volt az ő korában, az ő súlyával így odaállni a férfi elé. De hihetetlenül izgatónak és szexisnek érezte magát, pont olyannak, amilyennek Liam megfestette.

- Azt hiszed, ezzel visszaszerezhetsz?

- Igen.

A férfi egy régi bársonykanapé felé bökött a fejével, ami a múltkor még nem állt ott. - Feküdj le.

Lilly kíváncsi lett volna, hogy Liam más modellt is idefektetett-e, de ahelyett, hogy féltékenységgel támadt volna benne, csak sajnálatot érzett. Bárki lehetett is, nem rendelkezett az ő vonzerejével.

Lassan, mosolyogva a kanapéhoz lépett, ami a műterem egyik tetőablaka alatt állt, s fény árasztotta el a testét, ahogy leheveredett.

Nem lepődött meg, mikor látta, hogy Liam nem tudván ellenállni a kísértésnek, palettát és festékeket vesz elő a ládából. Behajlított karjára támasztotta a fejét, s elégedetten elnyújtózott a puha bársonyon, miközben a férfi kinyomkodta a festékeket. Aztán Liam fogta az ecsetet és odalépett hozzá.

Lilly észrevette, hogy felgyorsult a lélegzete. A férfi letérdelt elé. Lilly várt.

Liam festeni kezdett. Nem a vászonra, hanem a testére.

Vörös csíkokat a bordáira, lilát és berlini kékét a csípőjére. A válla és a hasa narancs, kobalt és smaragd színekbe öltözött, a mellbimbója égszínkék és lime színben pompázott.

Lilly érezte, hogy a férfi vágya felkorbácsolódik, s nem csodálkozott, amikor Liam eldobta az ecsetet, s a kezével elkezdte összekeverni a színeket a testén.

Lilly felugrott, s a tenyerét borító reneszánsz arannyal egy stigmát nyomott a férfi fekete ingjére,

mikor kigombolta azt. A forró pigmentek összemosódtak, ahogy magához húzta Liam meztelen testét. Megint a földre feküdtek, s kifulladásig csókolóztak. A férfi végre elhúzódott annyira, hogy Lilly kitárulkozhasson előtte. - Lilly, szerelmem... - Liam vadul beléhatolt.

Az asszony combja sikamlóssá vált a festéktől, s Lilly szorosabban kulcsolta a derekát. A férfi erősebben és gyorsabban mozgott. Ajkuk, testük összeforrt, s megszűntek két ember lenni. Együtt estek le a világ széléről.

Szerelmes szavakat súgtak egymás fülébe, s szenvedélyes csókokat váltottak. Csak amikor már a zuhany alatt álltak, közölte Lilly, hogy nem megy *hozzá* feleségül.

- Ki kérte meg a kezéd?

- Egyelőre - tette *hozzá*. Lilly elengedve a füle mellett Liam fennhéjázó kérdését. - Egy ideig csak együtt akarok élni veled. Tökletes bohém bűnben.

- Mondd, hogy nem kell egy hideg vizes lakást bérelnem alsó Manhattanben.

- Nem. És Mexikóban sem. Csak Párizsban. Nem lenne csodálatos? Lehetnék a múzsád?

- Drága Lilly, még nem jöttél rá, hogy már az vagy?

- Ó, Liam, annyira szeretlek. A férfi beszappanozta Lilly mellét. - Én is téged. Az asszony belenézett Liam sötét szemébe. - Szélcsengőket fogok akasztani az eresz alá.

- Amitől én nem fogok tudni aludni, ezért szeretkeznünk kell egész éjszaka.

- Szeretem a szélcsengőket.

- Én pedig téged.

Kevin nézte, hogy kúszik fel a mutató a Ferrari sebességmérőjén. *Százötvenöt... százhatvan.* Nyugat felé tartott, maga mögött hagyva Chicago utolsó külvárosait. Elmegy egészen lowáig, ha kell, csak hogy kihajtsa magából ezt a nyugtalanságot, és végre arra koncentrálhasson, ami a legfontosabb az életében.

Az edzőtábor holnap kezdődik.

Erezni akarta a sebességet. A bizsergető veszélyt. *Százhatvanöt... százhetven.*

Mellette az ülésről lecsúsztak a válási papírok, amiket ma reggel küldött el neki Molly ügyvédje. Miért nem hívta fel Molly, mielőtt beadta a választ?

Csak öt-hat jó éve volt hátra...

Csak a Stars számított...

Nem engedhette, hogy egy állandó partner elvonja a figyelmét...

Addig hergelte magát, amíg annyira belefáradt saját magát hallgatni, hogy tövig nyomta a gázpedált.

Egy hónapja és négy napja nem látta Mollyt, úgy hogy őt nem okolhatta, amiért nem készült fel az edzőtáborra és nem nézte meg az oktatófilmeket, ahogy tervezte. Inkább hegyet mászott, vadvízi-evezésen vett részt, paraszélingezett. Egyik sem elégítette ki.

Az egyetlen alkalom, amikor elégedettséghez hasonlót érzett, néhány nappal ezelőtt volt, amikor Lillyvel és Liammal beszélt telefonon. Mindketten boldognak tűntek.

A kormány remegett a keze alatt, de Kevin jobban izgult, amikor Mollyval fejest ugrottak a szikláról.

Százhetvenöt. Vagy amikor Molly felborította a kajakot. *Száznyolcvan... százkilencven.* Vagy amikor csak Molly pajkos szemét nézte.

Amikor szeretkeztek. Az volt az igazi izgalom.

Most nem kötötte le semmi. Sokkal jobban élvezett Mollyval biciklizni a kempingben, mint százkilencven-nel száguldani egy Ferrari Spiderrel.

Izzadság ütött ki a hónalján. Ha most defektet kap, soha többet nem látja Mollyt, soha többé nem tudja elmondani neki, hogy végig igaza volt. Abban, hogy ugyanúgy fél, mint ő.

Beleszeretett Mollyba.

Ahogy szorult kifelé a bensejéből az űr, úgy vette le lábát a gázpedálról. Hátradőlt és úgy érezte, mintha behorpadt volna a mellkasa. Lilly megpróbálta az értésére adni, akárcsak Jane Bonner, de ő nem figyelt rájuk. Mollynak igaza volt. A lelke mélyén azt hitte, hogy emberként nem tudja úgy megállni a helyét, mint sportolóként, ezért meg sem próbálta. De ahhoz túl öreg volt, hogy

árnyékban élje le az életét.

Attért a jobb sávba. Hónapok óta most először nyugodott meg. Molly azt mondta, szereti, s végre megtudta, mit jelent ez. Arra is rájött, mit kell tennie. S ezúttal helyesen fog cselekedni.

Fél órával később becsöngetett Caleb-ékhez. Andrew nyitott ajtót farmerban. - Kevin! Akarsz úszni?

- Sajnálom, pajtás, most nem lehet. - Kevin besurrant a kisfiú mellett. - A papával és a mamával kell beszélnem.

- Papa nem tudom hol van, de a mama bent van a dolgozószobában.

- Kösz. - Kevin megborzolta Andrew haját, s a ház hátsó részébe ment, ahol a dolgozószoba volt. Az ajtó nyitva állt, de ő bekopogott. - Phoebe?

A nő megfordult és Kevinre bámult.

- Bocs, hogy így betörtem, de beszélnem kell veled.

- Ó! - Phoebe hátrárugta a székét és kinyújtotta táncos lábát, ami hosszabb volt, mint a. Mollyé, de nem olyan csábító. Fehér rövidnadrágot és rózsaszín, lila dinoszauruszokkal díszített műanyag szandált viselt. Ennek ellenére félelmetesebb volt, mint Isten, s a Stars dolgaiban ugyanolyan hatalmas is.

- Mollyról van szó.

Egy pillanatra Kevin mintha spekulációt látott volna átsuhanni Phoebe arcán. - Mi van vele?

Kevin belépett a szobába, s várta, hogy hellyel kínálják. Hiába.

Nem akarta kerülgetni a forró kását. - El akarom venni. Rendesen. Az áldásodat kérem.

Arra számított, hogy Phoebe elmosolyodik, de nem így történt. - Mitől változtak meg az érzéseid?

- Szeretem és azt akarom, hogy az életem része legyen.

- Értem.

Phoebe tökéletes pléhpfával ült. Talán nem tudja, Molly hogy érez iránta. Nagyon is rávallott volna, hogy megpróbálja elrejteni az érzéseit a nővére előtt, csak hogy őt védje. - Szeret engem.

Phoebe nem esett hasra.

Kevin újra próbálkozott. - Biztos vagyok benne, hogy örülni fog neki.

- Ó, igen. Legalábbis először.

A hőmérséklet a szobában tíz fokot zuhant. - Mit akarsz ezzel mondani?

Phoebe felállt, s sokkal keményebbnek tűnt, mint amilyennek egy műanyag dinoszaurusz szandált viselőnek lennie kellett volna. - Azt szeretnénk, ha Molly boldog házasságban élne.

- Én is. Ezért vagyok itt.

- Ha olyan férje lenne, akinél ő az első.

- Az lesz.

- A kaméleon borzasztó gyorsan tudja változtatni a színét.

Kevin nem tett úgy, mintha nem értette volna. - Elismerem, hogy eltartott egy ideig, amíg rájöttem, hogy az élet többről szól, mint a futball, de beleszerettem Mollyba, és ez megváltoztatta a nézeteimet.

Phoebe hűvösen kétkedő arckifejezése nem volt túl biztató, miközben megkerülte az íróasztalt. - S a jövő? Mindenki tudja, mennyire fontos neked a csapat. Egyszer azt mondtad Dannek, hogy edző szeretnél lenni, miután visszavonulsz mint játékos, s Dannek megfordult a fejében, hogy tulajdonosi babérokra törsz. Még mindig így gondolod?

Kevin nem akart hazudni. - Ez nem azt jelenti, hogy eldobom magamtól a sportot.

- Nem, nem is így gondoltam. - Phoebe karba tette a kezét. - Legyünk őszinték. Mollyt akarod vagy a Starst?

- Remélem, nem úgy érted, ahogy gondolom.

- Beházasodni ebbe a családba nagyon is hatékony módszernek tűnik ahhoz, hogy bekerülj a tulajdonosi körbe.

A hideg, amit Kevin érzett, egészen a csontjáig hatolt. - Azt mondtam, az áldásodat kérem. Nem azt, hogy szükségem is van rá. - Megfordult, hogy kísétálgjon, de Phoebe szavai mellbe vágták hátulról.

- Ha a közelébe mész, elbúcsúzhatsz a Starstól.

Kevin megfordult, nem akart hinni a fülének.

Phoebe szeme hideg és határozott volt. - Komolyan beszélek, Kevin. Már eleget szenvedett a húgom, nem hagyom, hogy a hosszú távú terveidhez használd fel. Tartsd távol magad tőle. Tiéd lehet a csapat, vagy tiéd lehet Molly, de mindkettő nem.

25

Daphne nagyon rossz hangulatban volt. Még az a sok csillogó pénzecske, amivel tele volt rózsaszínű hátizsákja, sem tudta jobb kedvre deríteni. Szeretett volna elrohanni Melissához, hogy felviduljon, de Melissa elutazott Párizsba az új barátjával, Leóval, a Kecsebékéval.

Daphne főként azért volt rosszkedvű, mert nagyon hiányzott neki Benny. Igaz, hogy néha felidegesítette, de akkor is a legjobb barátja volt. De már nem. Daphne szerette Bennyt, de Benny nem szerette őt.

Szipogott és megtörölte a szemét az elektromos gitárjáról lelógó szalaggal. Bennynek ma volt az első napja az új iskolában, ahol olyan jól fog szórakozni, hogy rá nem is fog gondolni. Csak a gólon jár majd az esze és a nyuszilányokon, akik ott lógnak a kerítés körül csótopban, s igyekeznek idegen kifejezésekkel, duzzadt ajkakkal és ugráló mellekkel elkápráztatni. Lányok, akik nem értették meg úgy, mint ő, akiket elkábított a hírnév, a pénz és az a zöld szempár, s nem tudták, hogy Benny szereti a macskákat, hogy néha szórakoztatni kell, hogy nem is gyűlöli annyira az uszkárokat, mint gondolja, s hogy szeret odabújni hozzá, miközben alszik...

Molly kitépte a papírt a sárga jegyzetömbből. Daphne rosszkedvű című mesét akart írni, nem *Daphne a Dallasban játszikot*. A pulóver, amit maga alá terített a före, összegyűrődött meztelen lába alatt. Keviné volt. Kisimította, s megpróbált az élet jó oldalára koncentrálni.

Hala új szerződésének, mióta eladományozta az örökségét, most először került ismét anyagi biztonságba, s tele volt új könyvötletekkel. A kempinget és a panziót elárasztották a vendégek, s minél nagyobb felelősséggel ruházta fel Amyt és Troyt, ők annál jobban helyt álltak.

Gyűlölte, hogy Kevin ennyire hiányzott neki. A férfinak valószínűleg eszébe sem jutott. Már tudta, hogy Kevin veszített vele. A legértékesebbet ajánlotta fel neki, amije csak volt, s ahelyett, hogy a férfi megragadta volna, eldobta magától.

Felkapta a jegyzetömböt, de zajt hallott a háta mögött, s le is tette. Valamilyik vendég rábukkant a rejtkehelyére. Beletörődve az elkerülhetetlenbe megfordult -és Kevint pillantotta meg a kerítésnél.

Elfelejtett levegőt venni. A férfi Révosának ezüst kerete megcsillant, a szél belekapott a hajába. Nyersszínű nadrágot és világoskék pólót viselt. Csak amikor közelebb jött, vette észre Molly, hogy Daphne van rányomva az elejére.

Kevin megállt és csak nézte. Molly törökülésben ült a mezőn, a nap meztelen vállára sütött, s egy pillangó szálldosott a feje körül. Ő volt az álom, ami hajnalban eltűnt, az álom, amire csak most jött rá, hogy szüksége van. Molly volt a játszótársa, a bizalmasa, a szeretője, akitől felforrt a vére. O volt gyermekei anyja, öregkorának társa. Ő volt szíve dobbanása.

Molly pedig úgy nézett rá, mintha egy görény merészkedett volna ki az erdőből.

- Mit akarsz?

Mi lett a *Csókolj meg, te butával** Rendben... Kevin levette a napszemüvegét, s megpróbálkozott régi playboy mosolyával. - Hogy vagy?

Tényleg ezt mondta? Tényleg azt mondta: hogy vagy? Megérdemli, amit kapni fog.

- Soha jobban. Szép póló. Tűnj el a birtokomról.

Ennyit a nőről, aki mindennél jobban vágyott rá, amikor utoljára találkoztak. - Én... ööö... azt hallottam, el akarod adni.

- Majd eldöntöm.

- Visszavenném.

- Ne vedd vissza. - Molly felállt, lábához, amit Kevin annyira szeretett simogatni, néhány fűszál tapadt. - Miért nem vagy az edzőtáborban?

- Edzőtábor? - Kevin a pólója zsebébe csúsztatta a szemüvegét.

- A veteránoknak ma reggel kellett jelentkezniük.

- A fenébe. Akkor nagy bajban vagyok.

- Phoebe küldött?

- Nem egészen.

- Akkor mit keresel itt?

- Beszélni akarok veled, ez minden.

- Az edzőtáborban kellene lenned.

- Ezt már mondtad.

- Csak egy telefonomba kerül kideríteni, miért nem vagy ott.

Kevin ezt nem szeretne volna. - Előbb talán hallgasd meg, mit akarok mondani.

- Add ide a mobilodat.

- A kocsiban van.

Molly fogta a pulóvert, ami Kevin emlékezete szerint az övé volt, s elindult a kerítés felé. - Telefonálok a házból.

- Engedély nélküli eltávon vagyok, rendben? Kirúgtak. Molly megpördült. - Kirúgtak? Ezt nem tehetik.

- Elment az eszük, s szinte bármit megtehetnek, amit csak akarnak.

- Csak a bajnokság elvesztése árán. - Molly a derekára kötötte a pulóvert és nekirontott a férfinak. - Mondd el, mi folyik itt. Szórái-szóra.

- Nem akarom. - Kevin úgy érezte, összeszűkül a torka, elnehezedik a nyelve. - Azt akarom elmondani, milyen csinos vagy.

Molly gyanakvóan méregette. - Pontosan úgy nézek ki, mint amikor utoljára láttál, csak azóta leégett az orrom.

- Gyönyörű vagy. - Kevin közelebb lépett. - Feleségül akarlak venni. Igazából. Örökre.

Molly pislogott. - Miért?

Nem úgy alakultak a dolgok, ahogy Kevin tervezte. Szerette volna megérinteni, de a Molly homlokán húzódó ráncok meggondolásra készítették. - Mert szeretlek. Tényleg. Jobban, mint gondoltam volna.

Tökéletes csend.

- Molly, figyelj rám. Sajnálom, ami történt, sajnálom, hogy ilyen sokáig tartott rájönnöm, mit akarok, de amikor veled voltam, túlságosan jól éreztem magam ahhoz, hogy gondolkodjam. Miután elmentél, minden megváltozott, s rádöbbenem, hogy igazad volt. Félttem. Hagytam, hogy a futball tegye ki az egész életem. Valami hiányzott, s megpróbáltam pótolni, de rosszal. Most már semmi sem hiányzik az életemből, mert itt vagy nekem te.

Molly szíve olyan hangosan vert, hogy azt hitte, a férfi is meghallja. Komolyan beszélt? Komolynak tűnt - aggodénak, izgatottnak. Mi van, ha komolyan gondolta?

Mint érzelmileg sérült gyerekben, Mollyban nagyon erős volt a túlélési ösztön, s ez most működésbe lépett. - Beszélj a kirúgásról.

- Most ne beszéljünk róla. Beszéljünk magunkról. A jövőnkéről.

-Addig nem tudok a jövőről beszélni, amíg meg nem értem a jelent.

Kevinnek tudnia kellett volna, hogy Molly nem fogja annyiban hagyni, de azért még megpróbálta elterelni a szót. - Annyira hiányoztál. Boldogtalan voltam nélküled.

Molly csak ennyit akart hallani. - Elég egy telefon.

Kevin a kerítéshez sétált. - Rendben, legyen, ahogy akarsz. Szerettem volna egyszer s mindenkorra tisztázni velük néhány dolgot, ezért elmentem hozzájuk. Dán nem volt otthon, de Phoebe igen. Elmondtam neki, hogy szeretlek és feleségül akarlak venni, ezúttal igazából. Kértem, hogy adja az áldását.

Mollynak meg kellett kapaszkodnia valamiben, de mivel nem volt ott semmi, leguggolt, átölelte a térdét, s igyekezett nem elfelejteni levegőt venni.

A férfi lenézett rá. - Jobban is örülhetnél.

- A többit.

- Phoebének nem tetszett az ötlet. - Kevin ellökte magát a kerítéstől, szája körül elmélyültek a ráncok. - Ami azt illeti, nagyon nem. Azzal vádolt, hogy biztosítási kötvénynek használlak a visszavonulásom utánra.

- Nem értem.

- Mindenki tudja, hogy edző szeretnék lenni, s beszéltem Dannel a tulajdonlásról.

Molly végre felfogta. - Phoebe azzal vádolt, hogy velem akarsz biztosítani a jövődet a S társnál. Igaz?

- Nincs szükségem biztosítékra! Reges régen bizonyítottam! Nincs a ligában még egy olyan játékos, aki annyit tudna a futballról, mint én, de Phoebe úgy nézett rám, mint egy névtelen parazitára. Molly, megértem, hogy szereted a nővéredet, de a futball a győzelemről szól, s meg kell mondanom, hogy nagyot csalódtam Phoebében.

Molly lábába visszatért az erő, s felállt. - Van más is, ugye?

Kevin arckifejezése különös keveréke volt a dühnek és a zavarodottságnak, mintha nem értette volna, hogy veszthette fényét egy aranyélet. - Azt mondta, vagy te vagy a Stars, de mindkettő nem lehet az enyém. Ha találkozom veled, vége a karrieremnek a csapatnál. Ha távol tartom magam tőled, megmarad az állásom.

Molly szívét melegség öntötte el. - S te elhitted?

- Persze, hogy elhittem! De most rossz lóra tett. Nincs szükségem a Starsra. Nem is akarnék nekik játszani többet.

Az ő drága, kotnyeles nővére... -Átvert, Kevin. Ez az egész egy nagy átverés.

- Miről beszélsz?

-Azt akarja, hogy én is ugyanúgy megtaláljam a Nagy Szerelmet, mint ő Dán mellett.

- Láttam az arcát. Nem vert át.

- Nagyon jó színész.

- Ennek semmi értelme. Miféle nagy szerelemről beszélsz? Már mondtam, hogy szeretlek.

- Phoebe nagyon romantikus. Ugyanúgy, mint én. Egy hétköznapi szerelem nem elég neki. Azt akarta, hogy olyasmi történjen velem, amire életem végéig emlékezni fogok, amit felidézhetek, ha elfelejtesz virágot küldeni az évfordulónkra vagy megorrölsz rám, mert meghúztam a kocsit.

- Te biztosan érted, amit mondasz, de nekem fogalmam sincs, miről beszélsz.

- Ha nő lennél, megértenéd.

- Bocs, hogy nekem másom van.

-A szavak nagyon szépek, de nagyon keveseknek adatik meg valami különleges, valami felejthetetlen. -Molly számára ez annyira egyértelmű volt. – Nem érted? Dán megmentette az életét! Kész volt feladni érte mindent. Phoebe tudja, hogy Dannel ő az első, fontosabb, mint a futball, fontosabb, mint az ambíciói, fontosabb mindennél. Azt akarta, hogy én is fontosabb legyek neked mindennél, ezért választás elé állított.

- Higgyem el, hogy veszélybe sodorta az egész csapatot csak azért, hogy valami nagy romantikus *gesztust* tegyek? - Kevin kiabálni kezdett. - Ez *hihetetlen*!

Kevin szereti! Molly látta a szemén, hallotta a hangján. Hajlandó lett volna otthagyni érte a csapatot, s Molly szíve repdesett az örömtől. De egy hang megszólalt a bensejében... olyan váratlanul, mint amilyen elkerülhetetlenül.

A tűzriasztó.

Megpróbált ügyet sem vetni rá. Bár ő tudta, hogy Kevin helye a Starsnál ugyanúgy biztosítva van, mint eddig, a férfi nem, Kevin mégis hajlandó lett volna meghozni ezt az áldozatot érte.

Igen, repesett az örömtől. Ez volt az a pillanat, amire egész életében emlékezni fog. A tökéletes pillanat.

Eltekintve a tűzriasztó tói.

- Dühösnek látszol.

- Dühösnek? Miért lennék dühös?

- Mert azt hitted, hogy Phoebe kirúgott.

- Elfelejtetted, hogy engem már nem érdekel a Stars. Elfelejtetted, hogy én olyan csapatban akarok játszani, aminek a tulajdonosa megérti, hogy a játék a győzelemről szól, nem pedig dollármilliók kockáztatásáról azért, hogy a legjobb összekötője Sir Galahadet játsszon!

A tűzriasztó egyre hangosabban szólt. - Akkor nem is hoztál nagy áldozatot.

Kevin bajnok volt, egy mérföldről felismerte, ha villámháború közeledett, s az arca gyanakvóvá vált. - Olyan fontos ez neked? Ez az egész romantika?

Bbbzzzzrrrr... Bbbzzzzrrrr.... Bbbzzzzrrrr... - Készülnöm kell a teára.

- Nem tettem eleget? Többet akarsz?

- Dehogya!

Elfojtott káromkodás, majd Kevin a karjába kapta, s vinni kezdte az erdő felé. - Ez elég romantikus?

Molly karba tette a kezét, keresztbe rakta a lábát, mint egy igazi szeszélyes nőcske. - Ha meztelen testek vannak benne, akkor az nem romantika, hanem szex.

Sajnos Kevin inkább letette, minthogy addig csókolta volna, amíg el nem fojtja benne az ezernyi tűzriasztó hangját. - Azt hiszed, nem tudom, mi a különbség a szex és a romantika között? Azt hiszed, mert férfi vagyok, buta is?

- Csak te tudod a választ erre a kérdésre.

- Rendben, a következőt fogom tenni. - Kevin nagy levegőt vett és Molly szemébe nézett. - Megnyerem neked a Szuper Kupát.

Molly látta rajta, hogy komolyan gondolja, s kis csillagszórók gyúltak a szívében. Ekkor jött rá, hogy élete alapvető kérdésével áll szemben, azzal a kérdéssel, ami annak a kislánynak a szívében gyökerezett, akit érzelmileg bántalmaztak. Kevin Tucker elég erős volt, hogy sárkányokat kaszaboljon le érte, s elég erős, hogy megnyerje neki a Szuper Kupát, de vajon elég erős-e ahhoz, hogy akkor is szeresse, amikor nem szeretetreméltó? Szüksége volt a válaszra, hogy örökre elhallgattassa a tűzriasztót.

- Még csak július van, vesztes. A Szuper Kupát Yg a nevedet is elfelejtem.

- Ezt kötve hiszem.

- Mindegy. - Molly megvakart egy szúnyogcsípést, unott képet vágott, s kimondta a legcsúnyább szavakat, amiket valaha kiejtett a száján. - Tévedtem. Azt hiszem, mégsem szeretlek.

Megrémült, s már éppen vissza akarta szívni, mikor látta, hogy a férfi egyáltalán nem bosszankodik, csak spekulál.

- Hazudsz. Hallottál már a Saxeten River Gorge-ról?

- Nem hinném. - Halkult néhány decibelt a tűzriasztó? - Unalmasnak hangzik. Hallottad, hogy azt mondtam, nem szeretlek?

- Igen. Egyébként Svájcban van és nagyon veszélyes. De kész vagyok az aljáig leereszkedni, s ha lejutottam, belevésem a sziklába a kezdőbetűdet.

Igen, határozottan halkult. - Megható, de Svájc ugyanolyan messze van, mint a Szuper Kupa. Különbösen is, csak egy kis graffitiről beszélsz, nem igaz?

- Van egy sport, amit úgy hívnak, siklóernyőzés. Leugrasz ejtőernyővel egy sziklacsúcsról...

- Ha csak nem írod fel az égre a nevemet, ne fáraszd magad.

Kevin szeme felcsillant.

- Meggondoltam magam - hadarta Molly -, biztosan rosszul írnád. A legközelebbi hegy különben

is az állam másik végében van. Az a kérdés, itt mire vagy képes. Rendben, lehet, hogy szeretlek, de az igazság az, bajnok, hogy ez az egész Kemény Csávó dolog a fiúkat lehet, hogy lenyűgözi az öltözőben, de neked ettől még nem lesznek gyerekeid és házi süteményed.

Gyerekek és házisütemény! A tűzriasztó ebben a pillanatban elhallgatott.

- Szóval felejthetlent akarsz - mondta Kevin.

Jobban ismerte Mollyt, mint bárki más a földön. Ezért nem emelte még az égre a kezét, és ezért nem viharzott el. Molly hallgatta a csodás csendet a bensejében, s szeretett volna örömeiben sírni, tudván, hogy ennek a férfinak a szeretetét nem kell örökös jó magaviselettel kiérdemelnie.

- Kész voltam otthagyni a Starst érted - emlékeztette Kevin zord arckifejezéssel. - De ez nem elég...

- De igen... - Kevin a Stars nélkül elképzelhetetlen volt.

A férfi nem vette le róla a szemét. - Valami többet kell adnom.

- Nem kell. - Molly Kevinre mosolygott. - Kiálltad a próbát.

- Késő. - A férfi megragadta a kezét és vonszolni kezdte vissza a kempingbe. - Gyere, drágám.

- Nem, igazán, Kevin. Minden rendben. Csak... megint ez a tűzriasztó. Tudom, hogy nem vagyok normális, de biztos akartam lenni abban, hogy szeretsz. Én...

- Tudnál sietni egy kicsit? Szeretnék minél hamarabb végezni, hogy nekiláthassunk a gyerekesítésnek.

Egy gyerek... S ezúttal nem lesz semmi baj. Molly rájött, hogy a férfi a tópart felé húzza. - Nem kell...

- Inkább a csónakot vigyük. Nem mintha nem bíznék benned egy kajakban, de nézzünk szembe az igazsággal, leszerepeltél kajakkal.

- Ki akarsz menni a tóra? Most?

- Van egy elintézetlen ügyünk. Romantikus gesztus kell?

- Nem. Tényleg! Már megkaptam a legromantiku-sabb gesztust, amit adhattál. Otthagytad volna miattam a Starst.

- Ami téged teljesen hidegen hagyott.

- Egyáltalán nem. Még soha nem voltam ennyire lenyűgözve.

Kevin belépett a dokk végéhez kikötött csónakba, aztán besegítette Mollyt. - Nyilvánvaló, hogy még nem ütöttem meg Dán Calebow szintjét.

-Dehogynem... - Molly leült. - Én csak... óvatos voltam.

- Elmebeteg. - A férfi elkötötte a csónakot és felemelte az evezőt.

- Az is. Tényleg muszáj tengerre szállnunk?

- Igen. - Kevin evezni kezdett.

- Nem gondoltam komolyan. Amikor azt mondtam, nem szeretlek.

- Azt hiszed, nem tudom? De majd megmondhatod a tó közepén, hogy mennyire vagyok romantikus.

- Nem akarok kötekedni, de el sem tudom képzelni, milyen romantikusát lehet ott kint csinálni.

- Ez vagy te.

- Igazad van. Már az is nagyon romantikus, hogy csónakázunk.

- Én értek a romantikához.

Fogalma sem volt, mi fán terem, de azt tudta, mi a szeretet. Miközben evezett, Daphne a mellén minden mozdulatnál megremegett.

- Tetszik a pólót.

- Ha igazad van a nővéreddel kapcsolatban, amit nagyon remélek, bár esküszöm, hogy bemártom a főbiztosnál, az összes fiúnak csináltatok a csapatban.

- Talán nem ez a legjobb ötleted.

- Hordani fogják - mosolygott Kevin. - A védelemnek azonban annyi engedményt hajlandó vagyok tenni, hogy az ő pólójukon Benny legyen. Egyébként gratulálok a könyved megmentéséhez. Lilly mindent elmondott a telefonban. Sajnálom, hogy el kellett adnod a lakásodat, de amúgy is kicsi lett volna kettőnknek.

Mollynak eszébe jutott az a hatalmas régi viktoriánus farmház Du Page County határában, amit

Phoebe említett, hogy eladó. Az elég nagy lenne.

- Azt hiszem, már a közepén vagyunk - mondta Molly. Kevin visszanézett a partra. - Még egy kicsit. Mondtam már, milyen mély itt a tó?

- Nem.

- Nagyon mély.

Mollynak mosoly terült szét az arcán. - Menthetetlenül szerelmes vagyok beléd.

- Tudom. Itt csak az én menthetetlenül szerelmes érzéseim kétségesek.

- Megígérem, hogy soha többé nem fogok kételkedni benne.

- Biztosra kell mennem. - Kevin beakasztotta az evezőket, s egy ideig még sodródtak. Mollyra nézett és elmosolyodott. Molly visszamosolygott.

A torkában dobogott a szíve. - Te vagy a legkitar-több férfi, akit ismerek, Kevin Tucker. Nem tudom, miért gondoltam akár egy pillanatra is, hogy próbára kell tegyelek.

- Időnként elmegy az eszed.

- Ma utoljára. Kockára tettem azt, ami a legfontosabb az életemben, s még egyszer ezt a hibát nem fogom elkövetni. - Molly szeme megtelt könnyel. - Otthagytad a Starst miattam.

- Bármikor megtennem újra. Bár őszintén remélem, hogy nem lesz rá szükség.

Molly nevetett. Kevin mosolygott, de aztán elkomolyodott. - Tudom, hogy nem szereted annyira a futballt, mint én, de miközben idefelé eveztem, csak arra gondoltam, hogy kitörjek a tömegből és elérjem az ötvenes vonalat. - Megsimogatta Molly arcát. - Láttam, hogy ott vársz rám. Feltámad a szél. Hűl a levegő.

A nap fent ragyogott az égen, s Molly tudta, hogy soha többé nem fog fájni egész életében. - Jól vagyok.

A férfi a pulóver felé bökött, ami még mindig Molly dereka körül lógott. - Jobb lenne, ha felvennéd.

- Nem fázom.

- Reszketsz.

-Az izgatottságtól.

- Nem lehetünk elég óvatosak. - A csónak egy kissé megbillent, amikor Kevin felállt és felhúzta magához Mollyt. Levette a lány derekáról a pulóvert és a vállára kanyarította. Olyan nagy volt rá, hogy a térdéig leért. Kevin a füle mögé simított egy hajtincset. - Van fogalmad róla, mennyire fontos vagy nekem?

- Igen.

- Akkor jó. - Kevin villámgyorsan összekötötte a pulóver üres ujjait Molly előtt, mint egy kényszerzubbonyt.

- Mit csinál...?

- Szeretlek. - Kevin egy csókot nyomott az ajkára, aztán a karjába kapta és kidobta a csónakból.

Molly annyira meglepődött, hogy nagyot nyelt, s erősen kellett kapálóznia, hogy felrúgja magát a felszínre. Lekötözött *kézzel* nem volt könnyű.

- Hát itt vagy - mondta Kevin, mikor Molly felbukkant. - Már kezdtem aggódni.

-Mit művelsz?

- Várom, mikor kezdesz el fuldokolni. - Kevin elmosolyodott és visszaült. - Aztán megmentem az életed. Dán is megmentette Phoebét, én is megmentelek téged.

- Dán nem próbálta *előtte vízbe fojtani!* - sikította Molly.

- Én ráteszek egy lapáttal.

Molly ismét nyelt egy korty vizet, köhögött, s próbált mondani valamit. De sajnos megint lemerült.

Kevin már a vízben várta, hogy felbukkanjon. Víz csöpögött a szemébe, Daphne a mellére tapadt, zöld szeme csillogott attól, hogy él, attól, hogy szerelmes, attól, hogy jól érezte magát. Nem volt még egy nő a földön, aki úgy tudta mulattatni, mint Molly. S aki jobban szerette volna.

Ami nem jelentette azt, hogy Molly feladta harc nélkül. - Mire megmentesz - közölte -, annyira fáradt leszek, hogy elalszom.

A következő pillanatban Molly nézte, hogy merül le a pulóver a tó fenekére, nélküle.

- Ez jó volt. - Kevin szélesen mosolygott, a szemében más is volt, mint a tó vize.
- Ne a gyerekek előtt. - Molly szeme is könnyes volt, miközben a Daphne pólót rángatta a férfiről.

A csónak árnyékában szeretkeztek a szélébe kapaszkodva, prüsszkölve és levegő után kapkodva, úgy, hogy előbb az egyikük, aztán a másikuk volt a víz alatt. Két örült, akik vakmerőségben méltó párra leltek egymásban. Utána egymás szemébe néztek, nem mondtak semmit, csak élvezték ezt a békességet és tökéletességet.

EPILÓGUS

Egy jegyzetömbből került elő a Wind Laké Kempingből. Szerző ismeretlen - de gyanítható.

A Nightingale Erdő minden állata összegyűlt a keresztelőre. Daphne a második legszebb fejdíszét viselte (a legszebbet elvesztette egy rallyn). Benny addig fényesítette a mountain bike-ját, amíg nem csillogott. Melissa egy hatalmas stólában tündökölt, amit a rue Fauourg Saint-Honorén vett, új férje, Leó, a Kecskébeka gyönyörű festményt készített az alkalomra.

A szertartásra egy árnyékos fa alatt került sor. Az állatok megvárták, amíg vége lett, akkor előrohantak a mézeskalácsházikó árnyékából, s elvegyültek a vendégek között, mindenki számára láthatatlanul, kivéve a legkisebbeket.

Victoria Phoebe Tucker lenézett Bennyre apja öléből, zöld szeme kíváncsian csillogott.

Hé, te ismerős vagy.

- Nagyon jól ismerem a papádat.

Daphne előreugrált. - *Bonjour*, Victoria Phoebe, isten hozott a Nightingale Erdőben. - Elismerő pillantásokat vetett a kislányt elborító, s az apja hatalmas, napbarnított karjára lelógó fehér csipkére és rózsaszín szalagokra. Victoria Phoebe máris értett a divathoz. - Én Daphne vagyok, ő pedig Benny. Beugrottunk, hogy megismerkedjünk.

- Akarsz futballozni? - kérdezte Benny.

Victoria Phoebe rózsaszín szalagot tömött a szájába a keresztelő sapkájáról. *Láthatod, hogy pillanatnyilag meg van kötve a kezem.*

- Cinikus, mint az anyja - jegyezte meg Murphy Egér.

Victoria Phoebe apja kivette a kislánya szájából a szalagot. A kislány közben rágott néhányat apja új Szuper Kupa gyűrűjén. A férfi egy csókot nyomott a homlokára, s a gyermeke anyjára nézett, aki ott állt mellette. Phoebe néni boldogan jártatta körbe tekintetét az új családon, amit különleges csellel sikerült összehozni.

Victoria Phoebe befészkelte magát apja vállgödrébe. *Ez az én papám. Azt mondja, én vagyok az 8 drágasága, de ne mondjam el a maminak, csakhogy apa mindig a mami előtt mondja ezt, aztán jót nevetnek.*

- Nagyon kedves szüleid vannak - jegyezte meg Melissa udvariasan.

Tudom, de túl sokat puszilgatnak. Kezd foltos lenni az arcom.

- Emlékszem, hogy Rosie Bonner is erről panaszkodott.

Rosie Bonner! Victoria Phoebe felháborodott. *Tegnap este megpróbált beledugni egy dobozba, mert mindenki velem foglalkozott, de Hannah elterelte a figyelmét egy süteménnyel. Szeretem Hannah-t.*

- A barátunk - mondta Daphne. - Sokat játszottunk vele, amikor annyi idős volt, mint te.

Már nem?

Az állatok egymásra néztek. - Már nem úgy - felelte Benny. - A dolgok változnak.

Victoria Phoebe, mint leendő summa cum laude-val végzettnek semmi nem kerülte el a figyelmét. *Milyen dolgok?*

- A gyerekek csak akkor látnak minket, amikor még nagyon kicsik - magyarázta Melissa. - Ahogy cseperednek, elvesztik ezt a képességüket.

Kár.

- De olvasnak rólunk a könyvekben - tette hozzá Murphy Egér -, ami majdnem ugyanolyan jó.

- Azokban a könyvekben, amik egy rakás pénzt hoznak a mamádnak a konyhára - mutatott rá Leó, a Kecskébeka. - Persze nem annyit, mint az én festményeim.

Victoria Phoebe rosszkedvű lett. *Bocsássatok meg, de az olvasás pillanatnyilag nem vonz. Egyelőre a pelenkák miatti kiütésekkel igyekszem megbirkózni.*

- Határozottan cinikus - nevetett Celia, a Tyúk.

Daphne, aki -szerette a fanyar humort, úgy döntött, itt az ideje mást is elmagyarázni. - Ha nem is fogsz látni bennünket, amikor már nagyobb leszel, mi azért vigyázunk majd rád és a testvéreidre.

A testvéreimre¹?

- Olyanok vagyunk, mint a védőangyalok - vágott közbe Melissa.

- Csak szörösek - tette hozzá Benny.

- A lényeg az - mondta Daphne -, hogy soha nem leszel egyedül.

Pontosan hány testvérem lesz? Hupsz, mennem kell, mondta Victoria Phoebe, mikor az apja átadta az anyjának.

Az állatok nézték, ahogy Kevin felkap a fa alatt álló asztalról egy pohár limonádét. - Emelem

poharam minden barátunkra és a családomra, akik olyan sokat jelentenek nekem. Anyámra, Lillyre, aki a legjobbkor bukkant fel az életemben. A sógornőmre, Phobére, aki majdnem olyan jó kerítőnő, mint amilyen futballcsapat vezető. - Megfordult és megköszönte a torkát. - Feleségemre... életem szerelmére.

Megint csókolózni fognak. Most egymással, de aztán én jövök.

Így is lett.

Daphne boldogan felsóhajtott. - Ez a legjobb rész a könyvekben.

- A happy end - helyeselt Melissa.

- Túl nyálas - zsörtölődött Benny, de aztán felvidult. - Van egy ötletem. Menjünk futballozni.

Elmentek. Mielőtt a boldogan éltek, míg meg nem haltak jött.

VÉGE

